যোগেন্দ্ৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

১৯৭১-৭২ বৰ্ষ

সম্পাদক — হেমন্ত হাজৰিকা

COLLEGE LIBRARY
Sibsagar, Assam

H.C.D.G. COLLEGE LIBRARY
No.....................
Date.....................
Nitaipukhuri, Sibsagar, Assam

হেম চন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী কলেজ আলোচনী

বছেৰেকীয়া প্ৰকাশ

১৯৯১-৯২

প্ৰতি ____________

____

তত্বাবধায়ক ঃ

অধ্যাপিকা ক্ষীৰপ্ৰভা গগৈ লাহন

সম্পাদক ঃ

মঃ বিতু হাজৰীকা

আমাৰ একাঁজলি স্মৃতি তৰ্পণ

মৃত্যুৰ শীতল হাতৰ পৰশত যোৱা ইং ১৯৯২ চনৰ এপ্ৰিল মাহত মটৰ দুৰ্ঘটনাত অকালতে আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যোৱা আমাৰ কলেজৰ দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী ভনী৺মঞ্জুৰীমা চাংমাইৰ অকাল মৃত্যু আৰু সেই একেই মাহতেই আকস্মিক ভাৱে অকাল মৃতুক সাৱতি লোৱা আমাৰ কলেজৰ একাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ পৰম বন্ধু৺তপন বৰুৱাৰ স্মৃতিত সবলো শিক্ষা গুৰু তথা ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰহৈ আমাৰ অশ্ৰুসজল পুষ্পাৰ্ঘ অৰ্পন কৰিছোঁ তেওঁলোকৰ আত্মাই প্ৰশান্তি লাভ কৰক ॥

সম্পাদক
মঃ ৰিতু হাজৰিকা

শ্ৰদ্ধাঞ্জলী

"শ্বহীদ প্ৰণামো তোমাক"

※—※

অতীতৰ পৰা বৰ্ত্তমানলৈকে "আই মাতৃৰ" ৰক্ষাৰ্থে যি সকল শ্বহীদে দেশৰ বাবে প্ৰাণ উছৰ্গা কৰিলে, সেই সকল চিৰ বৰেণ্য পুণ্যাত্মালৈ আমাৰ হৃদয়ৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলী আৰু পুষ্পাৰ্ঘ নিবেদিলো।

"হে শ্বহীদ শতবাৰ প্ৰণামো তোমাক"

সম্পাদক
—ৰিতু হাজৰীকা

সম্পাদনাৰ মজিয়াত

* উপদেষ্টা :
শ্ৰীযুত ডম্বৰুধৰ নেওঁগ, এম এ:
ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ

* সভাপতি :
শ্ৰীযুত বাণীকান্ত গগৈ, এম. এ

* তত্বাৱধায়কদ্বয় :
প্ৰবক্তা আলোক গোহাঁই
প্ৰবক্তা ক্ষীৰদা প্ৰভা গগৈ (লাহন)

* সম্পাদক :
মঃ ৰিতু হ'জৰীকা

* সংসদ্য :
শ্ৰীমতী মধুমিতা কোঁৱৰ
" মিণ্টুমণি ছুৰবা

বেটুপাতৰ পৰিকল্পনা :
হাজৰীকা

* বেটুপাত অংকণ শিল্পী :
শ্ৰীযুত প্ৰমোদ কোঁৱৰ

* প্ৰকাশক :
হেঃ চঃ দেঃ গোঃ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা
(১৯৯১-৯২ বৰ্ষ)

* মুদ্ৰণত :
মডন প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ
বি. জি. ৰোড
শিৱসাগৰ

অসম সাহিত্য সভা
কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন : যোৰহাট ৭৮৫০০১ : ফোন : ৩২০৩৭৬
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় : ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন : গুৱাহাটী ৭৮১০০১ : ফোন : ৩৪৩২১
ডিফু কাৰ্যালয় : বাংছিনা ভৱন : ডিফু ৭৮২৪৬০ : ফোন : ২৫৯০

শ্ৰীলক্ষ্যধৰ চৌধুৰী
সভাপতি

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰএকতা সভাৰ উদ্যোগত ১৯৯১-৯২ চনৰ বছেৰেকীয়া আলোচনাখনৰ প্ৰকাশৰ প্ৰস্তুতি কৰিছে বুলি শুনি অতিশয় আনন্দ পালো ।

এই আলোচনীৰ পাততে ন—ন লেখক লেখিকাৰ লিখা পঢ়িবলৈ আমি আগ্ৰহেৰে বাট চাই ৰলো । আলোচনী খনিৰ সকলো দিশতে সাফল্য কামনা কৰিলো ।

লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী
৯/১/৯০

সম্পাদক আলোচনী
হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা
ডাকঃ নিতাই পুখুৰী, শিৱসাগৰ ।

ব্যক্তিগত ঠিকনা : আমবাৰী, গুৱাহাটী ৭৮১০০১ : ফোন নং : ২৬১০১

MUKUNDA MADHAVA SHARMA,
M.A., PH.D., D.LITT. (CAL), KAVYATIRTHA
Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH 786004
ASSAM : INDIA
PHONE (O)-70239
(R)-70203

৫/৩/৯০

নং ১০১৯

প্ৰতি

মঃ বিতু হাজৰীকা
তৰ্ক, সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক
হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
ডাক — নিতাইপুখুৰী, জিলা – শিৱসাগৰ

স্নেহাস্পদেষু,

তোমালোকৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া আলোচনীখনৰ সম্পাদনৰ ভাৰ তোমাৰ ওপৰত পৰা বুলি জানি ভাল পালো। এই গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব লাভ কৰা বাবে তোমালৈ অভিনন্দন জনাইছো।

সত্য চিন্তা আৰু সত্য আদৰ্শৰ বাহক হৈ সু-সাহিত্যেৰে সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ হৈ আলোচনীৰ প্ৰস্তাৱিত সংখ্যাটো যাতে প্ৰকাশিত হয় তাৰ বাবে মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনাইছো।

এই চিঠিৰেই তোমালোকৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধেয় অধ্যক্ষ, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকল, সমূহ কৰ্মচাৰী আৰু বিষয়া আৰু সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ ওলগ আৰু শুভেচ্ছা জনালো।

তোমালৈ সস্নেহ শুভেচ্ছাৰে। ইতি

তোমাৰ

মুকুন্দমাধৱ শৰ্ম্মা

PHONE : 70496
70671

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা
ALL ASSAM STUDENTS' UNION
মুখ্য কাৰ্য্যালয় : গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
H.O : GAUHATI UNIVERSITY, GUWAHATI- 781 014

Ref. No. .... Date ....

শুভ-ইচ্ছা

মাননীয়

সম্পাদক

একোখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ লগত সেই মহাবিদ্যালয়ৰ ঐতিহ্য পৰম্পৰা আৰু ভাবধাৰাক কেন্দ্ৰ কৰি মহাবিদ্যালয়খনিৰ বৌদ্ধিক জগতৰ ওপৰত এক সুন্দৰ প্ৰতিচ্ছবি জড়িত হৈ থাকে । ক্ষুদ্ৰ, ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰৰ আলোচনী সমূহে লেখক, কবি সাহিত্যিক সৃষ্টিত তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ অৱদান আগ-বঢ়াই আহিছে । নিতাই পুখুৰী হেমচন্দ্ৰ দেৱগোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনিয়ে থলুৱা ভাৱৰাজিৰ তৰুণ চামৰ আশানুৰূপ সুবিধা দি মহাবিদ্যালয়খনিৰ গৌৰৱ বহন কৰিব বুলি আশা কৰি সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ শুভেচ্ছা জনাইছোঁ ।

(সৰ্বানন্দ সোনোৱাল)
সভাপতি

(সমুজ্জল কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য)
সাধাৰণ সম্পাদক

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা

শুভেচ্ছা বাণী

Kirtinath Hazarika
ExEditor, Dainik Asam,
Ex—President Asom Sahitya Sabha

Chandmari Colony
Guwahati — 781003
Date 10.1.93

সম্পাদক মহোদয়,

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী খনিৰ বাবে আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালোঁ। ভাষা জননীৰ সাধনাত আগবঢ়োৱা এই পাহি ফুলে উঠি অহা চামক জ্ঞাতিস্কাৰ কৰি তোলক— এয়ে কামনা।

আমাৰ আশা-ভাৱনাৰ থল উঠি অহা চামৰ বিকাশ সধাটো বৰ্তমান সময়ৰ বিশেষ আহ্বান। একালত কলিকতাত অধ্যয়ন কৰা এমুঠি ছাত্ৰই অসমৰ কাৰণে অসাধ্য সাধন কৰি গ'ল। অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ এই চাম বণুৱা বুৰঞ্জী হৈ প'ল। তেওঁলোকে যেন আজিৰ চামকো প্ৰেৰণা যোগায়। আজি অসমক যিদৰে দুৰ্যোগে ঘেৰি ধৰিছে, সেই দুৰ্যোগৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ হলে মানুহক সচেতন কৰি তুলিব লাগিব। সেই জাগৰণৰ অস্ত্ৰ হ'ব — কলম।

সেই দেখি আপোনালোকৰ আলোচনীয়ে উঠি অহা চামক সাহিত্যৰ সাধনাৰ বাবে থল উলিয়াই দিয়াৰ লগতে এচাম নিষ্ঠাৱান 'বণুৱা' গঢ়াতো সহায় কৰক।

পুনৰ শুভেচ্ছা জনালোঁ।

কীৰ্ত্তিনাথ হাজৰিকা

সূচীপত্ৰ

সম্পাদকীয় —

এক অন্তৰংগ মূহূৰ্ত কবিতা কোঁৱৰৰ সৈতে

O প্ৰবন্ধ O

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ প্ৰসঙ্গ — প্ৰবক্তা—শ্ৰীবাণীকান্ত গগৈ ।

মিচিং বিহুৰ পৰম্পৰা — শ্ৰী বুদ্ধেশ্বৰ কমান ।

শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ সমাজ দৰ্শন — শ্ৰীমতী বীণামণি গগৈ ।

আমাৰ মানসিকতা প্ৰগতিবাদী নে পশ্চাদগামী — শ্ৰী বিষ্ণু শইকীয়া ।

১৮৫৭ চনৰ বিদ্ৰোহত অসমৰ ভূমিকা — শ্ৰীকমা মনি গগৈ ।

O কবিতা শৰাই O

শ্বহীদ —শ্ৰীযতীন কোঁৱৰ ।

অনুৰোধ —শ্ৰীযাদৱ বৰুৱা ।

অনুসন্ধিৎসা —শ্ৰীবুদ্ধেশ্বৰ কমান ।

ঠিকনা —মঃ ৰিতু হাজৰিকা ।

অনুভৱ —শ্ৰীমতী ৰূপজ্যোতি চাংমাই ।

সেইবাটেদি মই আহি আছোঁ—শ্ৰীনিৰোদ গোহাঁই ।

সংগ্ৰামী বন্ধুলৈ —শ্ৰীনবীন গগৈ ।

অৱক্ষয় —শ্ৰীদুলাল বৰুৱা ।

O গল্প O

নিস্তব্ধ ৰজনীৰ বেদনা —শ্ৰীদুৰ্লভ গগৈ ।

মই শ্ৰীমানে কৈছো - শ্ৰীপ্ৰবীন গগৈ ।

মানুহৰ ইতিহাস —শ্ৰীতনু বৰুৱা ।

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন —(১৯৯১—৯২) চন ।

সম্পাদকীয়

পৃথিৱীৰ বহুতো জ্ঞানবিদৰ মতে এখন দেশৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰে এখন দেশৰ যুৱ শক্তিৰ ওপৰত। এখন দেশৰ পক্ষে যুৱ শক্তিৰ গুৰুত্ব মহান তাক সকলোৱে স্বীকাৰ কৰে সঁচা। কিন্তু অতি দুখৰ বিষয় সাম্প্ৰতিক কালত অসমৰ যুৱছাত্ৰ সকলৰ নৈতিক অধঃপতনে প্ৰতিজন সচেতন নাগৰিকক চিন্তিত কৰি তুলিছে। বিভিন্ন ঠাইত সংঘটিত হোৱা হত্যা লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ আদিত একাংশ যুৱ ছাত্ৰ জড়িত হৈ পৰাটো আমাৰ বাবে চৰম দুৰ্ভাগ্য-জনক। বিভিন্ন কাৰণত যুৱকসকল হতাশ হৈ পৰাটো স্বাভাৱিক। কিন্তু ইয়াৰ বাবে দায়ী কোন? বৰ্ত্তমান প্ৰচলিত শিক্ষা নীতি নে সমাজ ব্যৱস্থা? অভিভাৱক, অগ্ৰজ, শিক্ষাগুৰু সকলৰ অমনোযোগিতা নে ছাত্ৰ যুৱকৰ নিম্ন মানসিকতাবোধ দায়ী? পাশ্চাত্য সংস্কৃতিৰ অনুকৰণ নে মেটেৰিয়ে লিজমৰ প্ৰভাৱ? আজি দেশে যিমানেই শিক্ষা দীক্ষা, জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ উন্নতিৰে সভ্যতাৰ শীৰ্ষত অৱতীৰ্ণ হবলৈ উপক্ৰম কৰিছে সিমানেই এক শ্ৰেণী লক্ষ্য ভ্ৰষ্ট যুৱক যুৱতী গঢ় লৈ উঠিছে। বৰ্ত্তমান সমাজত ক্ৰীড়া, সাহিত্য, সংস্কৃতি আদিৰ নামত যি অমনোযোগিতাৰ ছাঁ পৰিছে এই ছাঁত একাংশ যুৱক-যুৱতী বিচলিত হৈ পৰিছে। আজি আমাৰ অসমৰ নগৰ মহানগৰে হওঁক বা গাওঁ ভূঞে হওঁক যি উতনুৱা উশৃংখল যুৱকৰ জন্ম হৈছে, এনে ধৰণৰ যুৱ শক্তিৰ অসামাজিক আচৰণ আৰু কাৰ্য্যকলাপে নিৰীহ জনসাধাৰণক ব্যতিব্যস্ত কৰি তুলিছে। ইয়াৰ উপৰিও কিছুমান উশৃংখল যুৱক যুৱতীয়ে শিক্ষাৰ নামত যি প্ৰেমলীলাৰ অৱতাৰণা কৰিছে, ইয়াক বঢ়াই নকলেও হ'ব আৰু এনেচাম যুৱকে তিনি আলি-চাৰি আলি চুকত আড্ডা মৰা, বজৰুৱা বোলছবি উপভোগ কৰা, মদ ভাং খাই উদ্ভণ্ডালি কৰা বাটে-ঘাটে যুৱতীক অশ্লীল বাক্য ব্যৱহাৰ কৰা পৰিলক্ষিত হয়। আমি যদি এনে ধৰণৰ অকৰ্মণ্য, লক্ষ্যহীন যুৱ মানসিকতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰো তেনেহলে আমাৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ আৰু আমি হৈ পৰিম একেবাৰে পঙ্গু।

উক্ত আটাইবোৰ কাৰণ কম বেছি পৰিমাণে দায়ী হলেও মোৰ বোধেৰে প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাই যুৱ শক্তিৰ দুৰ্ব্বলতাৰ মূল কাৰণ। সমাজ ব্যৱস্থা শিক্ষা ব্যৱস্থাই পৰিবৰ্ত্তন সাধিব পাৰে। কিন্তু বৰ্ত্তমানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই শিক্ষাৰ্থীৰ মনত প্ৰকৃতাৰ্থত সচেতনতা আৰু সামাজিক মূল্যবোধ গঢ়ি তোলাত প্ৰায় ব্যৰ্থ হোৱা দেখা যায়। এনে ক্ষেত্ৰত সমাজ ব্যৱস্থাই ছাত্ৰ যুৱকক বিভ্ৰান্ত কৰাটো অতি স্বাভাৱিক। ক্ৰমবৰ্দ্ধিত নিবনুৱা সমস্যাই যুৱক শক্তিক বিপথে পৰিচালিত কৰা অন্যতম কাৰণ। বৰ্ত্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ মাজেদি শিক্ষা সাং কৰাৰ পাছত অধিকাংশ যুৱকে কৰ্মহীন নিবনুৱা জীৱন যাপন কৰিবলগীয়া পৰিস্থিতিয়ে তেওঁলোকৰ মনত হতাশাৰ ভাৱ সৃষ্টি কৰে। এই হতাশাই যুৱক সকলক

নৈতিক স্খলনৰ পথলৈ আগবঢ়াই নিয়ে। প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাত শিক্ষাৰ্থীক প্ৰকৃতাৰ্থত স্বাৱলম্বী কৰি তুলিব নোৱাৰাটোৱেই শিক্ষা নীতিৰ মূল ত্ৰুটী। যুৱক সকলৰ নৈতিক অধঃপতনৰ বাবে অভিভাৱক সকলক দায়ী কৰা হয়। একে শিক্ষাৰে শিক্ষিত অভিভাৱক তথা অগ্ৰজ-সকলে তেওঁলোকৰ অনুজসকলক কিবা সৎপথ দেখুৱাবলৈ বুলি আশা কৰিব পাৰি জানো? পাশ্চাত্য সংস্কৃতিৰ অন্ধ অনুকৰণৰ প্ৰচলিত শিক্ষানীতিৰে আন এটা দিশ বুলিব পাৰি। এই অনুকৰণৰ ফলতেই ছাত্ৰ যুৱক যুৱতীৰ উশৃংখল জীৱন যাপনত অভ্যস্ত হৈ পৰিছে।

আজিৰ শিক্ষা নীতিয়ে কোনো সুস্থ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাই। প্ৰচলিত শিক্ষানীতিক সংশোধন কৰি যুগৰ উপযোগীকৈ গঢ় দিয়াব নোৱাৰিলে ছাত্ৰ শক্তিৰ অপপ্ৰয়োগ হৈয়ে থাকিব। শিক্ষাৰ লগত জড়িত সংশ্লিষ্ট ব্যক্তি তথা বুদ্ধিজীৱি সকলে সুচিন্তিত পৰিকল্পনাৰে এক ফলপ্ৰসূ শিক্ষা ব্যৱস্থা গঢ় দি নুতুলিলে এনে পৰিস্থিতি অব্যাহত থাকিব। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰো দূৰদৰ্শিতাৰ অভাৱ ঘটিলে সমস্যাই ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিব।

আলোচনী খনৰ বিষয়ে

এখন মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া আলোচনী খন ছাত্ৰ ছাত্ৰী তথা যুৱ সমাজৰ কলা-জ্ঞানৰ দাপোণ স্বৰূপ, সমাজৰ বিৱৰ্ত্তনৰ এটি মাধ্যম। সাহিত্যই জাতিয়ত্বৰ আচল চিনাকী। সাহিত্যই জাতীয়ত্বৰ প্ৰকৃত জীৱন। সাহিত্যৰ অবিহনে কোনো জাতিৰ অস্তিত্ব টিকিবৰ সম্ভাৱনা নাই। আৰু সাহিত্যই মানৱ জাতিৰ অক্ষয় আৰু অবিনশ্বৰ ভাব চিন্তাৰ ভঁৰাল।

এনে এটি গুৰু দায়িত্ব সম্পন্ন বিভাগৰ সম্পাদক হম বুলি সপোনতো ভবা নাছিলো। কিন্তু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন কেইবা বছৰো নোলোৱাত এটা জেদী মনোভাৱ আৰু সতীৰ্থ সকলৰ নেৰা নেপেৰাত সম্পাদক হ'লো। প্ৰকাশৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাওঁতেই কাৰ্য্যকালৰ সময়ৰ যমদূতে কাষ চাপি আহিল। ছাত্ৰ ছাত্ৰী আৰু শিক্ষা গুৰু সকলৰ পৰা তত্বগধুৰ লিখনি বিচাৰি হাবাথুৰী খালো। অৱশেষত যি অলপ লিখনি পালো তাকে শিক্ষাগুৰু সকলৰ অশেষ কষ্টৰ ফলত আপোনালোকলৈ আগবঢ়াই দিলো। কিন্তু মই যিটো আশা লৈ আলোচনীৰ কাম হাতত লৈছিলো, মাজতে ভাবিছিলো অধ্যক্ষ চাৰৰ হাতত গটাই দিম বুলি। কিন্তু হতাশ নহৈ পুনৰ কামত আগবাঢ়ি গলোঁ। ভাবিছিলো আলোচনীখন ভালকৈ গঢ় দিম বুলি। কিন্তু সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্যৰ বিষয়। পলমকৈ হলেও গভীৰ নিষ্ঠা আৰু বহু আন্তৰিকতাৰে আলোচনী খন পঢ়ুৱৈ সমাজলৈ আগবঢ়ালো। আৰু আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ আৰম্ভৰে পৰা প্ৰকাশৰ মুহূৰ্ত্তলৈকে যি সকল শিক্ষাগুৰু তথা বন্ধু বান্ধৱীয়ে মোক প্ৰেৰণা যোগালে তেখেত সকলৰ ওচৰত ওৰেটো জীৱন ধৰুৱা হৈ ৰলো।

কৃতজ্ঞতা

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ বছেৰেকীয়া আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ আগমূহুৰ্ত্তৰ পৰা শেষলৈকে যি সকলে বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শ তথা সহায় সহযোগ আগবঢ়ালে তেখেত সকলৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰলো।

শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত চিত্ৰসেন ৰাজকুমাৰ দেৱ আৰু ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত ডম্বৰুধৰ নেওগ দেৱৰ আগবঢ়োৱা সু পৰামৰ্শৰ বাবে তেখেত দুয়োজনৰ ওচৰত ওৰেটো জীৱন চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰলোঁ। সম্পাদনা সমিতিৰ সভাপতি মহোদয় শ্ৰীযুত ৰাণীকান্ত গগৈ চাৰে উপদেশৰ লগতে অশেষ কষ্টৰে যি সহায় আগবঢ়ালে তাক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো আৰু সম্পাদনা সমিতিৰ অসমীয়া বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুক্তা ক্ষীৰ প্ৰভা গগৈ লাহন বাইদেউ আৰু ইংৰাজী বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুত আলোক গোহাঁই চাৰে আগবঢ়োৱা উপদেশ আৰু সহায় সহযোগৰ কাৰণে মই চিৰ কৃতজ্ঞ। ইয়াৰ উপৰিও ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপক মাননীয় শ্ৰীযুত সুধীৰ দাস চাৰ, শ্ৰীযুত অজিত কুমাৰ বেহেৰা চাৰ, শ্ৰীযুত শিৱৰঞ্জন শৰ্মা চাৰ, শ্ৰীযুত ফণীধৰ শইকীয়া চাৰ, শ্ৰীযুত অৰুণ গোহাঁই চাৰ, শ্ৰীযুত সঞ্জীৱ গোহাঁই চাৰ সকলোলৈকে শলাগৰ শৰাই আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল। মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় শিক্ষাগুৰু সকলৰ ঋণ হয়তো কোনো দিনেই সুজিব নোৱাৰিম। এই মধুৰ ক্ষণতেই তেখেত সকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো। আৰু সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীতুলাল সন্দিকৈ, সদস্য শ্ৰীমতী মধুমিতা কোঁৱৰ, সদস্যা শ্ৰীমতী মিণ্টুমণি এখেত সকলোলৈকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। গ্ৰন্থাগাৰিক, শ্ৰীযুত নকুল শৰ্ম্মা আৰু কাৰ্য্যালয়ৰ প্ৰধান সহায়ক কৰ্মচাৰী শ্ৰীযুত কান্ত বড়া, সহায়ক ভোলন চাংমাই শ্ৰীযুত যাদৱ গগৈ এখেত সকললৈকো কৃতজ্ঞতা থাকিল। আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ ভিতৰত সহায় আগবঢ়োৱা মোহন গগৈ, বাবুল বড়া, কেশৱ গগৈ, হিৰণ্য দাস ৰঞ্জিত বড়া, হেৰম্ব বৰা, জয়ন্ত লাহন, অৰুণ সন্দিকৈ অশোক চাহু, দীপক বৰুৱা, ৰতন গগৈ. নৱ গগৈ, হিৰেণ গগৈ, ৰছিদ আলি, চন্দ্ৰ দিহিঙ্গীয়া, মকবুল আলি, ৰাতুল দিহিঙীয়া আব্দুলা আহমেদ, হৰেণ গগৈ আৰু অৰ্চনা কোঁৱৰ, নিভা ওজা ৰুমী হাজৰীকা, বিভা ওজা, মিনাক্ষী দত্ত, ৰুমা গগৈ, ৰূপৰেখা দত্ত কল্পনা সন্দিকৈ হেমাঙ্গী দেৱী প্ৰভৃতি সকলোলৈকে অফুৰন্ত মৰম আৰু শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

বেটুপাতৰ শিল্পী মাননীয় শ্ৰীযুত প্ৰমোদ কোঁৱৰ দেৱলৈ কৃতজ্ঞতা থাকিল। আৰু আলোচনীখনৰ বিভিন্ন কামত সহায় আৰু দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মাননীয় ককাইদেউ মুনীন দিহিঙীয়া দেৱলৈ কৃতজ্ঞতা থাকিল। ছপাশালৰ উপযোগীকৈ লিখনি সমূহৰ প্ৰতিলিপি লিখি সহায় আগবঢ়োৱা অগ্ৰজ শ্ৰীসঞ্জীৱ কোঁৱৰ আৰু অনুজ প্ৰতীম হিৰেণ গগৈ লৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালো। সৰ্ব্বশেষত আলোচনীখন অতি কম দিনৰ ভিতৰত ছপা কৰি দিয়াৰ বাবে শিৱসাগৰ "মহন প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ'ৰ স্বত্বাধিকাৰ মহন দা আৰু সমূহ কৰ্মকৰ্ত্তালৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ক্ষমা বিচাৰি সাহিত্য জগতত এইয়া মোৰ প্ৰথম পদক্ষেপ গতিকে আলোচনীখনৰ সম্পাদনাৰ কাৰ্যাত হয়তু উজুতি খাইছোঁ। অনিচ্ছাকৃত ভাৱে কৰা ভুলৰ বাবে সকলোটিৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। আৰু কেইজনমান বিভাগীয় সম্পাদকৰ বছৰেকীয়া প্ৰতিবেদন সময়মতে নাপালো তাৰ বাবে জগৰীয়া হৈ ৰলোঁ।

সৰ্বশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ কামনা কৰি সম্পাদকীয় সামৰিলোঁ।

জয়তু মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী
জয়তু অসম

ইতি
মঃ ৰিতু হাজৰিকা
ছাত্ৰ একতা সভা [১৯৯১-৯২]
হেঃ চঃ দেঃ গোঃ মহাবিদ্যালয়।

এক অন্তৰংগ মুহূৰ্ত কবিতা কোঁৱৰৰ সৈতে।

কবিতা কোঁৱৰ অম্বেশ্বৰ চেতিয়া ফুকনৰ জন্ম হয় ইংৰাজী ১৯১২ চনৰ ১২ মাঘ দেওবাৰৰ দিনা। তেখেতৰ জন্মস্থান আছিল মেচাগড় গোঁহাই গাঁৱত। তেখেত এজন সচাঁকৈয়ে কবিতা কোঁৱৰ। তেখেতে সচৰাচৰ সকলো কথা-বতৰা প্ৰায় কবিতা আকাৰেই কয়। তেখেতে বহুতো কবিতা, পুথি গীত, বুৰঞ্জী আদি ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যলৈ বহুতো অৱদান আগবঢ়াইছে। তেখেতে ভাৰতৰ জাতীয় সংগ্ৰামত দেকেইবাৰো ব্ৰিটিছৰ হাতত কাৰাবৰণ খাটে। ১৯৬৩ চনত শিৱসাগৰ নাজিৰাত হোৱা অসম সাহিত্য সভাৰ অধিবেশনত ভাষা-সাহিত্যৰ সাংস্কৃতিক সভাপতিত্ব কৰিছিল আৰু সেই সভাতেই তেখেতক অসম সাহিত্য সভাই তেখেতৰ অৱদানৰ বাবে "কবিতা কোঁৱৰ" উপাধিৰে বিভূষিত কৰে।

১। প্ৰশ্ন: আপুনি কবিতা কেতিয়াৰ পৰা লিখা আৰম্ভ কৰে?

উত্তৰ:— চতুৰ্থ মানত পঢ়ি থাকোঁতেই মই
ৰচিছিলোঁ সৰু সৰু অনেক কবিতা
পিতৃ-মাতৃ গুৰুজনে দিলে আশীৰ্বাদ
কবি হ'বলই মোক পঢ়ি সেই কেইটা।

২। প্ৰশ্ন: কবিতাৰ সৃষ্টিত আপোনাৰ মূল প্ৰেৰণা কি?

উত্তৰ:— এজনী ধুনীয়া কলী ছোৱালীক মই
পঢ়ি থকা অৱস্থাত ভাল পাইছিলোঁ
দুটি নীলা নয়নৰ নীৰৱ ভাষাত
প্ৰাণৰ কবিতা ছন্দ জগাই তুলিলোঁ।
একালি মনৰ ভাব ছোৱালীজনীক
কবিতাৰে চিঠি মই এদিন দিছিলোঁ;
পঢ়া-শুনা নজনাৰ কাৰণে লগৰ
আন এজনীয়ে পঢ়ি শুনোৱা জানিলোঁ।
বিশেষ বুজৰ যাৰা দিছিলে উত্তৰ
ভাবি ভাবি তাক মই হলোঁ আচৰিত
এভাব, চৰাই পাখী, জলকীয়া এটা
ধুনীয়া ভাবমোল ধনি টোপোলা এটিত
মোৰ কথাকেই ভাবি কলিজা তেনেই
এভাবৰ দৰেই ক'লা হৈছিল যেন,
হোৱা হলে ৰনবীৰ এজনী চৰাই
উৰি বেগে ঘৰতে পৰিলে হেঁতেন।
জলকীয়াটোৰ দৰে মোক নেদেখিলে
পুৰে হেনো তেওঁৰ গোটেই অন্তৰ
কেতিয়াবা নেদেখিলে ক্ষমা কৰিবলৈ
ধুনীয়া ভাবমোল ধনি দিলে মৰমৰ।
তাক পাই ভাবিছিলোঁ কাৰ যড়চক্ৰৰ
কীটচৰ দেখতো নাই সৰু বৰ
নপঢ়া নজনা কোনো ছোৱালী এজনী
ইদৰে মনৰ ভাব জনোৱা নিজৰ
সিদিনাৰ পৰা মই কবিতা ৰচাৰ
নতুন প্ৰেৰণা পালোঁ, সত্য সুন্দৰৰ।
অসমীয়া তিৰোতাৰ চিন্তা গৱেষণা
ভাবি তাক আচৰিত হৈছিলোঁ বৰ।

প্ৰশ্ন ৩। :- আপোনাৰ প্ৰিয় কবি কোন ?

উত্তৰ মোৰ প্ৰিয় কবি সাহিত্যিক স্বনামধন্য গুৰু পদ্মধৰ চলিহা আৰু ভিম্বেশ্বৰ নেওগ দুয়োজনে মোক প্ৰাইমেৰী স্কুলত পঢ়ি থাকোতে ১৯২৪ চনত লগ পায়।

প্ৰশ্ন ৪। :— আপুনি কেনেকুৱা পৰিবেশত কবিতা লিখি ভাল পায় ?

উত্তৰ মোৰ কবিতা লিখা নিৰ্দ্ধাৰিত সময় নাই। মই যি কোনো পৰিবেশতেই আৰু যি কোনো সময়তে কবিতা লিখি ভাল পাওঁ।

প্ৰশ্ন ৫। :- আপুনি এজন প্ৰতিষ্ঠিত কবি, আপোনাৰ নিজকে কবি কাৰ যেন লাগেনে ? আন উপাধিৰে সন্মানিত কৰা স্থানত, বাজহুৱা সভা আদিত নিজকে কেনে অনুভৱ কৰে ?

উত্তৰ সঁচাকৈয়ে মই এজন কবি। আৰু মই গোটেই মানুহটোৱেই কবি। মই কবিতাৰে কথা কওঁ। কবিতাৰে বক্তৃতা দিওঁ। মই এই যে কবি ইয়াত মোৰ কোনো আত্মগৌৰৱ নাই। ১৯৭৩ চনত নাজিৰা অধিবেশনত অসম সাহিত্য সভাই মোক "কবিতা কোঁৱৰ" উপাধিৰে বিভূষিত কৰে। এই কবিতা কোঁৱৰ উপাধিটোৰ পৰা মই মাত্ৰ কবিতাৰ সৃষ্টিত অনুপ্ৰেৰণা পাইছোঁ। বেছি ভাল পাওঁ মোৰ সাধনাক যে বাহিৰে স্বীকৃতি দিয়ে

প্ৰশ্ন ৬। :— আধুনিক কবিতাৰ ছন্দৰ কথা বা প্ৰয়োজনীয়তাক লুই কবিও দুই বা তিনিটা শাখাৰ ভিতৰত কৰিয়ে কাব্যিক প্ৰতিভা বিকশিত কৰে; অছন্দগত আৰু ছন্দগত কবিতাৰ সন্দৰ্ভত আপোনাৰ মতামত কি ?

উত্তৰ অছন্দগত আৰু ছন্দগত কবিতা যিয়েই হওক। এতেকে ছন্দহীনেই হওঁক বা ছন্দময়ে হওঁক কোনো কথা নহয়। (কিন্তু জনসাধাৰণে এই ক্ষেত্ৰত কিটো লিখিবলৈ লৈছে কবিতাৰ বিষয়বস্তু কি) এইটো যদি বোধগম্য নহয় জনসাধাৰণৰ তেতিয়াহলে কবিয়ে কবিতা লিখা প্ৰচেষ্টা বিফল হয়। মোৰ উদ্দেশ্য এইটোৱেই।

প্ৰশ্ন ৭।:— কবিৰ জন্ম হয়নে, কবি সৃষ্টি কৰা হয় ? এই সন্দৰ্ভত বহু বিতৰ্ক থাকিলেও কবি হিচাপে আপোনাৰ মতে কোনটো সত্য ?

উত্তৰ কবি-সাধনাৰ বলত সৃষ্টি হয়। জন্ম অৱস্থাৰ পৰাই মানুহ কবি হৈ নাহে যেনেকৈ কালিদাস মহামূৰ্খ আছিল। সেই কালিদাসে গছৰ ওপৰত উঠি গুৰি কাটিছিল। সেই কালিদাসেই সাধনাৰ বলত সিদ্ধি লাভ কৰি কবি হ'ল। প্ৰতিজন মানুহৰ জ্ঞান অনুভূতি সুপ্ত হৈ থাকে। সেই জ্ঞানৰ অনুভূতি জগাই তুলিব লাগিব। সাধনাৰ দ্বাৰা সাধনাই হৈছে প্ৰচেষ্টা।

প্ৰশ্ন ৮ঃ আপুনি লিখা কবিতা বিলাক কোনোবা কাকত বা পুথি আকাৰে প্ৰকাশ হোৱাৰ পিছত আপোনাৰ মনত কেনে মানসিকতাই গা কৰি উঠে ?

উত্তৰ মই প্ৰকাশ হলে বেছি ভাল পাওঁ। আৰু পুথি আকাৰে আজি-কালি উলিয়াবলৈ বহুত টকা-পইচা লাগে। কিন্তু আজি-কালি মোৰ ভাল লগাতকৈ অনুতাপহে বেছি লাগে। কাৰণ আজি-কালি মোৰ কবিতা বিলাক খোজে মই পঠাওঁ। কিন্তু মোলৈ কোনো কপি এটাও নপঠায়। মই কিতাপৰ দোকানৰ পৰা কিনি আনিহে পঢ়িব লাগে

প্ৰশ্ন ৯। :— আপুনি পোৱা কবিতা কোঁৱৰ উপাধিটো নিশ্চয় আপোনাৰ কবিতা সৃষ্টিৰ কৃতিত্বৰ বাবেই। এই উপাধি কেতিয়া কত কেনেকৈ প্ৰদান কৰিছিল আৰু উপাধিৰ দ্বাৰা আপোনাৰ কাব্য সাধনাত... অৰ্থাৎ কবিতা কোঁৱৰ উপাধি পোৱাৰ আগত আৰু পাছত কিবা পৰিলক্ষিত হৈছিল নেকি ?

উত্তৰ ১৯৬৩ চনত শিৱসাগৰ জিলা নাজিৰা অধিবেশনত অসম সাহিত্য সভাই এক বিশেষ সংস্কৃতি সন্ধ্যা অনুষ্ঠানত মোক কবিতা কোঁৱৰ উপাধি দিয়ে। আৰু এই কবিতা কোঁৱৰ উপাধি পায়ে মই সঁচাকৈয়ে গৌৰৱ অনুভৱ কৰোঁ। আৰু মোক সভা সমিতিয়ে কবিতা কোঁৱৰ বুলিয়েই কয় আৰু কোনোবাই মোক ভাওনি কোঁৱৰ বুলিও আখ্যা দিছে।

প্ৰশ্ন ১০। :— আজিৰ অসমত যুৱ সমাজ আৰু নাৰী সমাজৰ মাজত সম্পূৰ্ণ উশৃংখলতাই দেখা দিছে। এই যুৱ সমাজ আৰু নাৰী সমাজৰ উশৃংখলতাৰ বিষয়ে দায়ী কোন ? আপুনি অলপ বুজাই কব নে কি ?

উত্তৰ এই যুৱ সমাজ আৰু নাৰী সমাজৰ মাজত উশৃংখলতাৰ বাবে দায়ী আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা। কিন্তু ইয়াৰ উপৰিও সমাজ ব্যৱস্থাক দায়ী কৰিব পাৰি। অকল সমাজ ব্যৱস্থাই নহয় আজি-কালি বজাৰত ওলোৱা সস্তীয়া চিনেমা আৰু বেশ্যা চিনেমাই যুৱ সমাজ, আৰু নাৰী সমাজক পংগো কৰিছে। আজি কালি প্ৰায় স্কুল কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সুৰা পান কৰে। মোৰ মতে এই সকলো বিলাকেই যুৱ সমাজ আৰু নাৰী সমাজক দুৰ্বল কৰিছে।

প্ৰশ্ন ১১। :- আজি কালি প্ৰায়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই বাতৰি কাকত উপন্যাস আৰু আলোচনী আদি নপঢ়াৰ মূলতেই কি শক্তি লুকাই থাকিব বুলি আপুনি ভাৱে ?

উত্তৰ আজি-কালি প্ৰায় লৰা ছোৱালীয়েই পঢে কিন্তু বাতৰি কাকত আদি নহয়। বজাৰত ওলোৱা সস্তীয়া কিতাপ বিলাক। লুকাই চুৰকৈ প্ৰায় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পঢে।

প্ৰশ্ন ১২। : বৰ্ত্তমানলৈকে আপোনাৰ কিমান কবিতা তথা কবিতা প্ৰকাশিত আৰু অপ্ৰকাশিত ভাৱে কিমান আছে ?

উত্তৰ 'ভটিনী," বুকুৰ ব্যথা" ":সৌমাৰ বিজয়" :"সেউজীয়া পাতৰ বাঙলী বোল" 'কেঁচা সোণ" দেশৰ মাটিৰ" "পূজাৰ ফুল" ইয়াৰ উপৰিও হাতে লিখা অৱস্থাত কবিতা, নটক গীত, বুৰঞ্জীৰ এসোপা সাঁচি থোৱা আছে।

প্ৰশ্ন ১৩। : আধুনিক আৰু পৌৰাণিক কবিতাৰ মাজত পাৰ্থক্য কি ?

উত্তৰ আধুনিক পৌৰাণিক বোলা কথাযাৰ, নাই কোনো কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ,

স্ত্ৰী সমাজৰ নীতি-হালেও সলনি
নোৱাৰে এৰিব কেৰে পিন্ধা বস্ত্ৰখিনি
সৃষ্টিৰ পাতনিৰে পৰা ফুলি থকা ফুলে
কৰিছেনে নিজ ৰূপ ত্যাগ কোনো কালে?
নাথাকিলে কবিতাত ছন্দ সুমধুৰ;
নুবুজে কোনেও গতি ভাৱ ভাষাবোৰ।
দুৰ্বোধ্য শব্দৰ অৰ্থ জানে কেইজনে
এই কথা কেতিয়াবা ভাবোঁ মনে মনে।
আগৰ কবিতা গীত মন্ত্ৰ বিলাকেই
মুহিছিলো মানুহৰ মন প্ৰাণ সেই।
গঢ়ি তুলিতে এতিয়া তাক নতুন সাঁচত
"শিক্ষা নীতি" টোৰ দৰে হলগৈ শেষত।
প্ৰত্যেক বস্তুৰে আছে স্বকীয়তা গুণ:
জুই অঙঠাতে পুৰি চাব লাগে সোণ।
গৱেষণা কৰি কলো এই কথাষাৰ
মানে নে নামানে আনে চাম শেষবাৰ।
কৰিলোঁ প্ৰকাশ যিটো সত্য বুলি জানো:
তৰ্কৰ পাতনি মেলা লাভ নাই কোনো।

প্ৰশ্ন ১৪ঃ শেষত নবীন কবি সকলৈ আপোনাৰ
আহ্বান কি?

উত্তৰ আমাৰ দেশৰ নতুন কবিয়ে
জনসাধাৰণে বুজিব পৰা
ছন্দৰে সজাই কবিতা ৰচিলে
উজলি উঠিব সাহিত্য চৰা
বিগত যুগৰ কবি সাহিত্যিকে
ভূত ভৱিষ্যত সকলো বুজি;
কিদৰে কৰিলে সাহিত্য সাধনা
ভাবক সি কথা আটায়ে আজি।
সেউজী দেশৰ মাটিৰ কবিয়ে
পোৱা নাই চিনি নিজকে হাঁয়।
নৈৰ পলসত দিছেগৈ ভৰি
পানী খাবলৈ কাকনো চাই?
যি কোনো বস্তুৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ
কৰিবলৈ গুণ লাগিব গাত,
বুৰঞ্জীৰ জ্ঞান যদিহে নাথাকে
নাপায় বিচাৰি একোৰে আঁত।

[সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহন সম্পাদক আৰু সহায়ক হিৰেণ গগৈ]

প্ৰবন্ধ

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ প্ৰসঙ্গ

বাণীকান্ত গগৈ
প্ৰৱক্তা ৰাজনীতিবিজ্ঞান বিভাগ

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা অসমৰ এটি পৰিচিত নাম । তেওঁ একেধাৰে আছিল কবি, নাট্যকাৰ, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, চলচিত্ৰ নিৰ্ম্মাতা সমাজসেৱক আৰু বহুতো । তেওঁৰ জীৱনকাল আছিল চমু ১৯০৩ চনৰ পৰা ১৯৫১ চনৰ জানুৱাৰীলৈকে । এই চমু জীৱনত শেষৰফালে তেওঁ শাৰীৰিক ভাৱে অসুস্থ আছিল ।

বৰ্ত্তমান কালত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কৃতিত্ব আৰু মহত্ব অসমত সু-প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে । তেওঁক লৈ অসমৰ বৌদ্ধিক মহলত যথেষ্ট টনা-আজোৰা বা হৈ চৈ হৈছে । বোধহয় তেওঁক লৈ যিমান হৈ চৈ হৈছে মেলমিটিং হৈছে আলোচনীত যিমান চৰ্চ্চা হৈছে অসমৰ অন্য বুদ্ধিজীৱিৰ ক্ষেত্ৰত সিমান হোৱা নাই । তেওঁৰ ৰচনাৱলী প্ৰকাশ কৰা হৈছে; তেওঁৰ জন্মদিন মৃত্যুদিন উৎসাহেৰে সৈতে অনুস্থিত কৰা হৈছে তেওঁৰ গান আৰু নাটক লৈ সাংস্কৃতিক উৎসৱ পতা হৈছে । তৎস্বত্তেও এটা কথা কব লাগিব তেওঁৰ সোঁৱৰণী সভাবোৰ বহুক্ষেত্ৰত তেওঁৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰা সভা বুলিহে কব পাৰি ।

এই নিৱন্ধৰ উদ্দেশ্য হল জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ কৰা । আৰম্ভণিতে এটা কথা কোৱা সমীচীন হব জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ সৰল বা সহজ নহয় কিয়নো জ্যোতিপ্ৰসাদ অসমীয়া সমাজৰ এটা যুগৰ প্ৰতিনিধিয়েই নহয় বৈচিত্ৰভৰা তেওঁৰ জীৱন । ইয়াৰোপৰি জ্যোতিপ্ৰসাদ কিয় যি কোনো ব্যক্তিৰে চিন্তা চেতনা ৰাতাৰাতি পৰিবৰ্ত্তন নহয় । মানুহৰ চিন্তা বা চেতনা দ্বন্দৰ মাজেদিহে বিকাশ হয় বুলি এটা কথা আছে । এইখিনিতে আৰু এটা কথা কোৱা ভাল হব জ্যোতিপ্ৰসাদক আমি যি বুলি মূল্যায়ণ কৰিম সেই মূল্যায়ণ সৰ্বজন গ্ৰহণযোগ্য নহব পাৰে । পৰস্পৰ বিৰোধী দ্বন্দ বা সংঘাতবোৰে উপচা আমাৰ উদাৰ নৈতিক গণতান্ত্ৰিক ভাবাদৰ্শ পুষ্ট সমাজ ব্যৱস্থাত এনে হোৱাই স্বভাৱিক ।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ জীৱনলৈ লক্ষ্য কৰিলেই দেখা পাওঁ তেওঁৰ গাত বিচিত্ৰ বিপৰীত ধৰ্ম্মী গুণাৱলীৰ সমাবেশ । তেওঁ এহাতেদি আছিল ভাৱবাদী; অন্য-হাতেদি তেওঁৰ চিন্তাত বৈজ্ঞানিক বস্তুবাদী চিন্তাৰো মাজে-সময়ে প্ৰতিফলন নঘটাকৈ থকা নাছিল । গান্ধী-বাদী চিন্তাৰ এটা প্ৰৱাহ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গাত লক্ষ্য কৰা হলেও, তেওঁৰ অগান্ধীবাদী চিন্তাও নোহোৱা নহয় । জীৱনৰ সৰহভাগ মূল্যবান সময় কংগ্ৰেছী হৈ কটালেও জীৱনৰ শেষৰফালে তেওঁৰ কমিউনিষ্ট সকলৰ প্ৰতি গভীৰ সহানুভূতি হোৱাৰ কথাও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি । জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ঐতিহ্যৰ প্ৰতি কিছু দুৰ্বলতা থাকিলেও তেওঁ উগ্ৰজাতীয়তাবাদী কিংবা সংকীৰ্ণতাবাদী নাছিল । জ্যোতিপ্ৰসাদ প্ৰকৃতাৰ্থত আছিল সমন্বয়ৰ সাধক, জনতাৰ শিল্পী আৰু সংস্কৃতিৰ পূজাৰী ।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল দাৰ্শনিক দৃষ্টিকোণ যে, ভাৱবাদী আছিল এই বিষয়ে কোনো সন্দেহৰ অৱকাশ

থাকিব নোৱাৰে। জ্যোতিপ্ৰসাদ নাস্তিক নাছিল। ঈশ্বৰত আছিল তেওঁৰ অটল বিশ্বাস। ভগৱতগীতা বুকুত লৈ তেওঁ মৃত্যুবৰণ কৰিছিল। যাবতীয় জীৱনৰ সকলো সজুলিয়েই সম্পদেই বাস্তৱৰ বুকুত মনৰ সৃষ্টি বুলি স্পষ্টভাৱে তেওঁ ঘোষণা কৰিছিল। জীৱনৰ শেষ মুহূৰ্তলৈকে সমাজৰ পৰিবৰ্ত্তন আধ্যাত্মিক বা মানসিক শক্তিৰ ক্ৰিয়া বুলি তেওঁ ভাবিছিল। নৈতিক অধঃপতনৰ ফলতেই ভাৰতৰ পতন হোৱা বুলি তেওঁৰ বিশ্বাস হৈছিল। অন্যহাতেদি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ চিন্তাত বৈজ্ঞানিক বস্তুবাদী চিন্তাৰ প্ৰতিফলন নঘটাকৈ থকা নাছিল। বৈজ্ঞানিক বস্তুবাদী সকলৰ দৰে তেওঁও ঈশ্বৰৰ পাৰ্থিৱ উৎস সম্পৰ্কে সুন্দৰকৈ বুজিব পাৰিছিল সেয়েহে তেওঁ লিখিছিল-

'পৃথিৱীত মন থ কোতেও পত্যাওতা নাই,
দেশজিলিকা গুণ থাকোতেও
ফুল বাচি তই তাঁত ববলৈ সূতা গুণা নাই।
সেই কাৰণেই দাতঁ কামুৰি আকাশলৈ চাৱ
নেদেখা গোঁসাইজনক কণা বুলি কৱ।
আছে যদিও গোঁসাইজনা নাই
থকাহলে তোৰনো কিয় এনুৱা বিলাই'।

অন্যঠাইত তেওঁ লিখিছে এইদৰে, অৰ্থনীতি আধ্যাত্মিক প্ৰকাশ বা উক্তিবো গুণিতেই সংস্কৃতিৰ প্ৰধান অৱলম্বন হৈছে তেস্তে অৰ্থনীতি" (কৃষ্টি. আমাৰ প্ৰতিনিধি ১৯৭৩ চন)। অৰ্থনীতিক মূল বিষয় হিচাপে ধৰি লৈ অন্য সকলো বিষয় তাৰে সৈতে জড়িত বিষয় বুলি ধৰি লোৱাতো বৈজ্ঞানিক বস্তুবাদী সকলেৰেই কাম।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গাত এটা গান্ধীবাদৰ প্ৰৱাহ লক্ষ্য কৰা হয়। গান্ধীৰ প্ৰতি থকা জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ভক্তিৰ কথা সকলোৱে জানে। অধিক কি, স্বাধীনতাৰ আগলৈকে গান্ধীজীয়েই আছিল তেওঁৰ মূল প্ৰেৰণা। জ্যোতিপ্ৰসাদে যি সময়ত ১৯৩০ চনত বিলাতৰ পৰা ঘূৰি আহিছিল সেই সময়ত ভাৰতবৰ্ষত সত্যাগ্ৰহ আন্দোলন চলিছিল। বিখ্যাত ঐতিহাসিক দাণ্ডি যাত্ৰাও এই সময়ৰে কথা। বিলাতফেৰৎ জ্যোতিপ্ৰসাদে ভাৰতলৈ আহিয়েই অধিক উৎসাহেৰে স্বাধীনতা আন্দোলনত জপিয়াই পৰিছিল। ১৯৩২ চনত তেওঁ ১৫ মাহ জেল খাতিছিল। গান্ধীজীৰ অনুগামী হৈ তেওঁ জেল খালে, জৰিমণা ভৰিলে ক্ষয়ৰোগতো আক্ৰান্ত হল। বিয়াল্লিছৰ আগে আগে স্বেচ্ছা সেৱক বাহিনীৰ অধিনায়ক হৈ জ্যোতিপ্ৰসাদে অসমৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ ভ্ৰমণ কৰিছিল। বহুতে এই কথাও জানে যে বিয়াল্লিছৰ হিংসাত্মক বিপ্লবী চক্ৰত যোগ দিও গান্ধীৰ অহিংস নীতিৰ প্ৰভাৱত শেষত আতৰি আহিছিল। মহাত্মা গান্ধী অসমলৈ আহোঁতে তেওঁ বোলে দুবাৰ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ঘৰত আলহি হৈছিল। বিয়াল্লিছৰ বিপ্লৱত তেওঁ বোলে বহুদিন কলিকতাত আত্মগোপন কৰি আছিল। এই সকলোবোৰ কথাই নিসন্দেহে গান্ধীবাদৰ এটি প্ৰৱাহ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গাত থকাৰ কথা প্ৰতীয়মান কৰে। যেই হওক, গান্ধীবাদৰ প্ৰৱাহ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গাত লক্ষ্য কৰা হলেও অগান্ধীবাদী চিন্তাও জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নোহোৱা নহয়। ইয়াৰ প্ৰমাণ পোৱা যায় জ্যোতিপ্ৰসাদৰ 'লভিতা' নাটকত. উক্ত নাটকৰ এঠাইত "আমি প্ৰয়োজনহলে খাৰ বাঁকদৰ কুঠৰিলৈ যব লাগিব' বুলি কোৱা হৈছে। নাটকৰ প্ৰথম দৃশ্যত নিৰ্দ্দোষী হোৱালীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰা পুলিচ বিষয়াৰ হাতৰপৰা পিস্তল কাঢ়ি লভিতাই কৈছে, 'মই গান্ধীৰ বহীত নাম লিখোৱা নাই, জানিবি বাপেকে' নাটকৰ শেষত লভিতাই সাম্ৰাজ্যবাদীৰ বিৰুদ্ধে সশস্ত্ৰ সংগ্ৰামত যোগ দি অহিংস বিদ্ৰোহীৰ ঠাইত অহিংস বিদ্ৰোহীৰ পৰিচয় দিছে। অহিংসা সম্পৰ্কে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ সংশয় নথকা হলে উপৰুক্ত কথাবোৰ নাটকত

নিশ্চয় নোসোমালহেঁতেন।

ঐতিহ্যৰ ভক্ত নহলেও ঐতিহ্যৰ প্ৰতি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ দুৰ্বলতা নথকা নহয়। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ সময়ছোৱা আছিল সাম্ৰাজ্যবাদী বৃটিছৰ শোষণ, অত্যাচাৰৰ সময়। সেই বৃটিছৰ শোষণ আৰু অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে ভাৰতীয় মানুহৰ মনত পুনৰোত্থানবাদী চিন্তা কিংবা ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ শ্ৰেষ্ঠত ধাৰণা জনসমাজত প্ৰতিভাত হোৱা দেখা গৈছিল। তাৰদ্বাৰা জ্যোতিপ্ৰসাদ প্ৰভাৱিত হোৱাটো তেনেই স্বাভাৱিক। ঐতিহ্যৰ প্ৰতি কিছু দুৰ্বলতা থাকিলেও, জ্যোতিপ্ৰসাদ যে ঐতিহ্যৰ গোড়া ভক্ত নাছিল এইকথা এষাৰ কথাই প্ৰমাণ কৰে। তেওঁ লিখিছিল 'পুৰণি সংস্কৃতিৰ প্ৰাণ-নথকা বস্তুখিনিকো আমি তাৰ মৰা এৰি যাদুঘৰত থব লাগিব'। জ্যোতিপ্ৰসাদে সাধাৰণতে নতুন কিবা গঢ়াৰ খাতিৰতহে পুৰণিক ব্যৱহাৰ কৰাৰ কথা কৈছিল। ঐতিহ্যৰ প্ৰতি কিছু দুৰ্বলতা থাকিলেও, বা উগ্ৰজাতিয়তাবাদীক প্ৰেৰণা যোগোৱা দুই-এটা লেখনী থাকিলেও জ্যোতিপ্ৰসাদ উগ্ৰজাতিয়তাবাদী নহয়। জ্যোতিপ্ৰসাদ প্ৰকৃতাৰ্থত অসম প্ৰেমীক বা ভাৰত প্ৰেমীকেই নাছিল তেওঁ বিশ্বপ্ৰেমীকো আছিল। তেওঁৰ লেখনীৰ বহু ঠাইত 'বিশ্বজনতা' আৰু 'বিশ্বপ্ৰেমৰ' কথা পোৱা যায়। তেওঁ কৈছে, যি সংস্কৃতি বিশ্বশিঙলৈ উঠিব তাৰ ভেটি বান্ধিব লাগিব বিশ্বজনতাৰ ওপৰত জ্যোতিধাৰা. কাজেই জ্যোতিপ্ৰসাদে "ভাৰত শত্ৰু/ দেশত শত্ৰু/ কলা সাহিত্যত সংগীত শিল্পত/ সোমাল শত্ৰু তোৰ ভিতৰত/ শত্ৰু আহিছে বেয়া বতৰত/ মণিকুট গৈ পোৱাৰ আগত সমূলে নিপাত কৰ; /আপোনাৰ পৰ ৰাখিবলৈ তই কালৰ মূৰ্তি ধৰ"— বুলি লিখিলেই জ্যোতিপ্ৰসাদ উগ্ৰজাতিয়তাবাদী হৈ নেযায়।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ প্ৰসঙ্গত জ্যোতিপ্ৰসাদ সাম্যবাদী আছিলনেকি এই কথাও বিচাৰ কৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে বুলি বিবেচনা কৰো; কাৰণ জ্যোতিপ্ৰসাদে সাম্যবাদ বা সাম্যবাদীৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিও অনেক বেৰ কথা কৈছিল বা লিখিছিল। যেই হওক. সাম্যবাদীৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি জ্যোতিপ্ৰসাদে যিয়েই নহওক বা নিলিখক পোনপতীয়া ভাৱেই এই কথা কব পাৰি যে, জ্যোতিপ্ৰসাদ কমিউনিষ্ট নাছিল। কমিউনিষ্ট নহলেও কিন্তু এইকথা ঠিক, জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কমিউনিষ্টৰ প্ৰতি গভীৰ সহানুভূতি আছিল; অধিক কি, জীৱনৰ শেহৰফালে কমিউনিষ্টৰফালে কিছু চল লৈছিল বুলি ভৱাৰো অৱকাশ নোহোৱা নহয়। আনি ওপৰত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ অহিংসাৰ প্ৰতি কিছু সংশয় হোৱাৰ কথা উল্লেখ কৰি আহিছো; যিটো কথা কমিউনিষ্ট সকলৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য। কমিউনিষ্ট সকলে অহিংসাৰ কথা কলেও মূলতঃ তেওঁলোক অহিংস বিদ্ৰোহী নহয়। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কমিউনিষ্ট সকলৰ প্ৰতি থকা গভীৰ সহানুভূতি তেওঁৰ 'লভিতা' নাটকত ভালদৰে পৰিস্ফুট হৈছে। নাটকত লভিতাই গাওঁবুঢ়াৰ ঠগামি, ভণ্ডামিৰ বিৰুদ্ধে সৰৱ প্ৰতিবাদ জনাওঁতে গাওঁবুঢ়াই যেতিয়া চিঞৰি উঠে — "এই বেটী কমিউনিষ্ট হল, কমিউনিষ্ট হল" বুলি তেতিয়া ফুটি উঠে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ঠগামি, ভণ্ডামিৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ ঘৃণাই নহয়; কমিউনিষ্ট সকলৰ প্ৰতি এক আত্মীয়তাৰ সুৰ। ১৯৪৭ চনত যেতিয়া কমিউনিষ্ট প্ৰভাৱিত গণনাট্য সংঘৰ প্ৰথম বাৰৰ বাবে অসমত ইয়াৰ শাখা প্ৰতিষ্ঠা হয়, তাৰ সভাপতিৰ পদ গ্ৰহণ কৰিছিল জ্যোতিপ্ৰসাদে। নালিয়া পুলৰ ঐতিহাসিক ঘটনাটোত পুলিচৰ কঠোৰ দমন নীতিৰ বিৰোধীতা কৰি শেষ জীৱনত বাতৰিলৈ দিয়া নালীয়াপুলৰ বিপদ সংকেত' নামৰ চিঠি খনো জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কমিউনিষ্ট প্ৰীতিৰ স্বাক্ষৰ। জ্যোতিপ্ৰসাদে কমিউনিষ্ট সকলক অভিহিত কৰিছিল "ঐতিহাসিক

অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে পৃথিৱীজোৰা প্ৰতিৰোধ জগাই তোলা আদৰ্শবাদী দলৰ সভ্য' হিচাপে। তেওঁ সাম্যবাদক আখ্যা দিছিল 'সৌন্দৰ্য্য প্ৰয়াস' বুলি। তেওঁ লিখিছিল "যি অৰ্থ নৈতিক অসামঞ্জতাই সমাজৰ এভাগক সাংস্কৃতিক জীৱনৰ পৰা বঞ্চিত কৰি আপচুকৈ থৈছে অসুন্দৰ কৰি থৈছে— সেই ভাগতো সৌন্দৰ্য্য নমাবলৈ মানুহৰ নৱতম সামাজিক ক্ষেত্ৰত সৌন্দৰ্য্য প্ৰয়াস হৈছে সাম্যবাদ'। (পোহৰলৈ, জ্যোতি ৰচনাৱলী)

শেষ জীৱনত জ্যোতিপ্ৰসাদ কমিউনিষ্টৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হোৱাৰ কাৰণো নোহোৱা নহয়। কংগ্ৰেছৰ কামত দীৰ্ঘদিন লাগি থাকি তেওঁ অশেষ ত্যাগ কৰিছিল। কিন্তু দেশ স্বাধীন হোৱাৰ পিছত তেওঁ দেখিবলৈ পালে গান্ধীজীৰ আদৰ্শৰ কথা কোৱা এচাম নেতাৰ অৰ্থ-লুলুপতা, ক্ষমতাৰ বাবে হোৱা তেওঁলোকৰ অৰিয়া-অৰি জনতাৰ সেৱাক প্ৰহসনলৈ পৰিণত কৰিব খোজা তেওঁলোকৰ আচৰণ 'বিয়াল্লিছৰ কাহিনী' নামৰ নিবন্ধত জ্যোতিপ্ৰসাদে খেদ কৰি লিখিছে, 'এইদৰে স্বাধীনতা আহিল— মানুহৰ তেজেৰে চকুৰ পানীৰে আৰু আমি সেই স্বাধীনতা কলুষিত কৰিলো আমাৰ দুৰ্নীতিৰে, আমাৰ নৈতিক অধঃপতনেৰে। ছিঃ ছিঃ ছিঃ'। তেওঁ আকৌ লিখিছিল,—

'সুবিধাবাদীৰ দল/তোৰ মিছা হব কৌশল
ৰাইজৰ সেৱা চুৰ কৰি তই ৰত্নৰ খুজিছ বল"

জনতাৰ নেতাক সাৱধান কৰি তেওঁ লিখিছিল

'জনতাই তোৰ স্বৰূপ চিনিছে সাৱধান, সাৱধান

জ্যোতিপ্ৰসাদ সাম্ৰাজ্যবাদ আৰু ধনতন্ত্ৰবাদৰ সম্পূৰ্ণ বিৰোধী আছিল। তেওঁ লিখিছিল 'এই পৃথিৱীজোৰা দুস্কৃতিৰ স্বৰূপটো কৌৰৱৰ দৰেই। ধনতন্ত্ৰবাদ আৰু সাম্ৰাজ্যবাদ এই দুয়োটাই পৃথিৱীৰ বুৰঞ্জীত সংস্কৃতিৰ ৰূপত দুস্কৃতিৰ পূৰ্ণৰূপ।' (জ্যোতিধাৰা) তেওঁ আকৌ লিখিছিল 'সাম্ৰাজ্যবাদক প্ৰতিহত কৰি আমি তাৰেই যন্ত্ৰণা ভায়েক কিন্তু ধনতন্ত্ৰবাদৰ সংস্কৃতি বুলি ভুল কৰিবৰ উপক্ৰম কৰিছানে কুটনৈতিক কাৰণত কৰা ই এটা আপোচ'। (ঐ) জ্যোতিপ্ৰসাদে স্পষ্টভাষাৰে সাম্ৰাজ্যবাদ আৰু ধনতন্ত্ৰবাদক খণ্ডন কৰাৰ লগতে বিপ্লৱ কি গণবিপ্লৱ কি, এই সম্পৰ্কেও চিন্তা চৰ্চা কৰিছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মতে দুস্কৃতিক বিনাশ কৰা আৰু সংস্কৃতিক ৰক্ষা কৰাৰ সহজ উপায় হৈছে বিপ্লৱ। বিপ্লৱ সদায় সৃষ্টিমূলক হব লাগিব, সিহে আচল বিপ্লৱ বিপ্লৱ মানে যি সামাজিক নৈতিক অৰ্থনৈতিক, ৰাষ্ট্ৰিক মুঠতে এক অভিনৱ উচ্চতৰ পৰিবৰ্ত্তিত সমাজ পাবলৈ ভূমিকম্প কৰে সিয়েই বিপ্লৱ'। (আইদেউৰ জোনাকী বাট, জ্যোতি ৰচনাৱলী) গতিকে বিপ্লৱৰ চালিকা শক্তি হব লাগিব-সত্য, সংস্কৃতি আৰু জ্ঞান। অন্যহাতেদি 'সংস্কৃত সৃষ্টিৰ প্ৰধান আহিলা ৰাষ্ট্ৰক, শাসনতন্ত্ৰক আনিবলৈ জনতাৰ যি প্ৰচণ্ড হেচাঁ সিয়েই হৈছে গণ-বিপ্লৱ'। পোহৰলৈ, জ্যোতি ৰচনাৱলী)। এইখিনিতে অন্য এটা কথা উল্লেখযোগ্য জ্যোতিপ্ৰসাদ সাম্যবাদ, বিপ্লৱ গণবিপ্লৱৰ বিষয়ে কলেও ৰাষ্ট্ৰৰ নেতৃত্ব শিল্পী কবি-সাহিত্যিকৰ হাতত থকাটোহে বিচাৰিছিল তেওঁৰ মতে পৃথিৱীৰ শক্তিৰ বাগজৰী থাকিব লাগিব কবি-দাৰ্শনিকৰ হাতত" (জ্যোতি ৰচনাৱলী) জ্যোতিপ্ৰসাদে এই কথা কোৱাৰ চাই তেওঁ এই ক্ষেত্ৰত প্লেটোৰ দাৰ্শনিক শাসনৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হোৱা যেন লাগে। যেই হওক কবি-দাৰ্শনিকৰ হাতত ৰাষ্ট্ৰৰ শাসনভাৰ অৰ্পণ কৰিব বিচাৰিলেও ভবিষ্যতৰ সমাজ সলোৱা শক্তি কিন্তু জনতাতেই নিহিত আছে বুলি বিশ্বাস কৰিছিল। তেওঁ লিখিছিল

'গাৱঁৰে জুপুৰি ইকৰাৰে সজা
তাতে থাকে ভবিষ্যতৰ আধাকোটি ৰজা"

(জ্যোতি ৰচনাৱলী)

জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল অসমীয়া ভাষাৰ এগৰাকী একনিষ্ঠ সেৱক। তেওঁ লিখিছিল -

"কামৰূপা মোৰ
সুন্দৰী সুৰীয়া
অসমীয়া ভাষা
জগত সভালৈ যাব।
উজ্জ্বল সুজ্জ্বল
কহিনুৰ পিন্ধি
হাঁহি জ্যোতিৰূপা হব"

জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল সমন্বয়ৰ সাধক। অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত জ্যোতিপ্ৰসাদে সমন্বয় সাধন কৰিব বিচাৰিছিল। তেওঁ গাইছিল "ময়েই খাচিয়া / মই জয়ন্তীয়া / ডফলা আবৰ, অকাঁ / ময়েই চিংফৌ / ভৈয়ামৰ মিৰি / সোৱনশিৰীয়া ডেকা"। আগতে কৈ আহিছো তেওঁ আছিল উগ্ৰজাতীয়তাবাদৰ ঘোৰ বিৰোধী; যি লিখিছিল যে, বাহিৰৰ পৰা যি সকল অসমলৈ আহিছে সেই সকলোকে 'নিজৰ ভাষা দোৱান সংস্কৃতি এৰি আমাৰ মহাপুৰুষীয়া সংস্কৃতি যাক আমি অসমীয়াইও পৰিবৰ্ত্তন কৰিব বিচাৰিছো— সেই পুৰণি সংস্কৃতি লৈ নিজৰবোৰ এৰিবলৈ কোৱাতো শংকৰদেৱৰ সমন্বয়ৰ নীতিৰ ফালৰ পৰাও অসংগত। নতুনৰ পোহৰত আমাৰো পুৰণি সংস্কৃতি কিছু এৰিব লাগিব সেইদৰে আন সকলেও এৰিব লাগিব তেওঁলোকৰ লগত লৈ অহা পুৰণি সংস্কৃতি'। (নতুনৰ পূজা) অন্য এঠাইত তেওঁ কৈছিল — যে, "আমি যদি আমাৰ সভ্যতা সংস্কৃতি এই সাৰ্বভৌম আদৰ্শৰ পৰা আতৰাই আনি আমাৰ মনটোক লুইতৰ বৰ চাপৰিত এৰাল দি থওঁ, তেন্তে আমাৰ মনটো অসমৰ গৰুৰ দৰেই টিলিকা হৈ থাকিব। আমাৰ সাহিত্য সংস্কৃতি সকলো থাকিব নামঘৰতে পৰি'। (অসমীয়া স্থাপত্যৰ নৱৰূপ)

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ সন্দৰ্ভত সৰ্বশেষত কব বিচাৰিছো জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল এগৰাকী মহান সাংস্কৃতিক পূজাঁৰী আৰু দায়বদ্ধ লেখক। 'কলাৰ খাতিৰতে কলাৰ সৃষ্টি কৰা অন্যান্য শিল্পী, সাহিত্যিকৰ সৈতে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ অমিল আছে। সেইবুলি জ্যোতিপ্ৰসাদক বিশুদ্ধ সুন্দৰৰ পূজাঁৰী আখ্যা দিয়া মানুহৰো অসমত অভাৱ নাই। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্প-সংস্কৃতি চৰ্চাৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল জনতাৰ মুক্তি, বিশ্বমানৱৰ মুক্তি। জনতাৰ চিন্তাই জ্যোতিপ্ৰসাদৰ বিভিন্ন লেখনীত প্ৰাধান্য বিস্তাৰ কৰিছিল। ইয়াৰ এটা কাৰণ হব পাৰে জ্যোতিপ্ৰসাদে নিজ চকুৰে স্বাধীনতা আন্দোলনত জনতাৰ অংশ গ্ৰহণ দেখিবলৈ পোৱাতো। তেওঁ জনতাৰ মাজত দেখিবলৈ পাইছিল অশেষ ত্যাগ, অটল বিশ্বাস, আৰু প্ৰেৰণা। ডঃ হীৰেণ গোহাঁইয়ে তেখেতৰ 'সাহিত্য আৰু চেতনা' পুথিত জ্যোতিপ্ৰসাদৰ সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ কথা সুন্দৰৈ এনেদৰে লিখিছে, 'কলা যেন সকলো ধৰণৰ জৈৱিক / সামাজিক প্ৰয়োজনৰ উৰ্দ্ধত— এনে ইংগিত তেওঁৰ (জ্যোতিপ্ৰসাদৰ) ৰচনাত একাধিক। কিন্তু সেই ধাৰণা পিচ পেলাই অন্য এক শিল্পনিদৰ্শনো তেওঁৰ ৰচনাত আগবাঢ়ি অহা দেখা যায়। সেই শিল্প-দৰ্শন কলাকৈৱল্য বাদৰ (Art for artis Same) দৰ্শন নহয় তাত সমাজকল্যাণ আৰু বিশ্ব-মানৱৰ মুক্তিৰ লক্ষ্য নিহিত আছে"। বুদ্ধিজীৱি, শিল্পী-কলাকাৰৰ কৰ্ত্তব্য হিচাপে জ্যোতিপ্ৰসাদে ঘোষণা কৰিছিল সেই কাৰণেই আজি আমাৰ শিল্পী, সাহিত্যিক কবি সকলক নহলেই নোহোৱা হৈছে। জনসাধাৰণৰ মাজত সংস্কৃতিৰ আদৰ্শ মুমুমোৱাকৈ জ্বলাই ৰাখি আৰু আনফালে দুস্কৃতিৰ স্বৰূপ দেখুৱাই জনসাধাৰণক ভ্ৰান্ত পথেদি

পৰিচালিত - হে'ৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ আমাক তেওঁলোকক লাগে"। (পোহৰলৈ জ্যোতি ৰচনাৱলী) জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল প্ৰকৃত অৰ্থত জনতাৰ শিল্পী। তেওঁৰ মতে জনতাই বুৰঞ্জীৰ স্ৰষ্টা জনতাই শিল্পী-সংস্কৃতিৰো স্ৰষ্টা। তেওঁ জনতাৰ সৈতে সকলোসময়তে একাত্ম অনুভৱ কৰিছিল। 'জ্যোতিপ্ৰসাদৰ লেখনীৰ বহু ঠাইত মই' শব্দটোৱে জনতাক বুজাইছিল। তেওঁ উচ্চস্বৰে গাইছিল —

"জনতা তোৰ প্ৰাণৰো প্ৰাণত/মনৰো মনত/
শিল্পী যে মই লুকাই লুকাই আছো
তোৰ সপোনৰ ক'ত ছবিত/ক'ত যে ফুল বাছোঁ/
লুকাই লুকাই আছো"।

জ্যোতিপ্ৰসাদ ৰাজনীতি ভীৰু শিল্পী নাছিল। কলাক তেওঁ অৰ্থনীতি - ৰাজনীতি ক্ষেত্ৰৰ পৰা আঁতৰাই নিয়াৰ অপচেষ্টা কৰা নাছিল। তেওঁ লিখিছিল, "মই শিল্পী হৈ সংস্কৃতিৰ কথা কওঁ সংগ্ৰামৰ কথা কওঁ। সপোন দেখি ছবি আঁকি থকা শিল্পীৰ দ্বাৰা আজি আমাৰ কাম নহয়। আজি নিজৰ তেজেৰে পুৱাৰ ৰঙা বেলিৰ ছবি আঁকিব পৰা শিল্পীহে আমাক লাগে"।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল সচাঁ সংস্কৃতিৰ ধাৰক আৰু বাহক। মানুহৰ মনত বিকৃত ধ্যান ধাৰণা বা বিকৃত ৰুচিবোধ জন্ম দিব পৰা সামাজ্যবাদ আৰু ধনতন্ত্ৰবাদে সৃষ্টি কৰা সংস্কৃতিক (যাক তুস্কৃতিবুলিহে কোৱা ভাল) তেওঁ তুস্কৃতি আখ্যা দিছিল। সংস্কৃতিৰ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মতে সমন্বয়ৰ মাজেদি গঢ়ি উঠে। তেওঁ লিখিছিল, "পৃথিবীত এই বৈজ্ঞানিক যুগত একেবাৰে আচুতীয়াকৈ কোনো দেশ, প্ৰদেশৰ, মহাজাতিৰ, জাতিৰ বা উপজাতিৰ সংস্কৃতি হব নোৱাৰে"। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মতে সংস্কৃতিয়ে সংস্কৃতিয়ে কেতিয়াও স্বন্দ নহয়— সংঘৰ্ষ হয় তুস্কৃতিৰ সৈতে। সংস্কৃতিয়ে সংস্কৃতিয়ে মাথোন সমন্বয়হে হয়"। জ্যোতিপ্ৰসাদে সংস্কৃতি, তুস্কৃতিৰ সংজ্ঞা দাঙি ধৰি লিখিছিল "যি কথাই যি কামে, যি চিন্তাই মানুহক সুন্দৰ কৰে, মানুহক বৰ্বৰ প্ৰকৃতিৰ পৰা তুলি নি দিব্যপ্ৰকৃতি দিয়ে এই পৃথিবী-খন ধুনীয়া কৰি মানুহক মানুহৰ সম্পূৰ্ণ আনন্দ পাবলৈ বাট দেখুৱাই নিয়ে সেই কথাই, সেই কামেই, সেই চিন্তাই সংস্কৃতি"। অন্যহাতেদি "যি কথাই, যি কামে, যি চিন্তাই মানুহক তলৰ খাপলৈ নমাই নি মানুহৰ জীৱন নিৰানন্দময় কৰি মানুহ গুচি পিশাচ কৰে সেই কথাই সেই কামে সেই চিন্তাই তুস্কৃতি"। (আইদেউৰ জোনাকী বাট জ্যোতি ৰচনাৱলী)।

জ্যোতিপ্ৰসাদে বিচাৰিছিল পূৰ্বভাৰতীয় সমন্বয়ৰে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ নৱ প্ৰকাশ।

তেওঁ কৈছে -

ময়ে অসমৰ
ময়ে ভাৰতৰ
ময়ে ডেকাল'ৰা অগ্নিময়।
ময়ে ভাৰতৰ নবীন সূৰ্য্য
পূৰ্বাচলত বজাওঁ তূৰ্য্য"
....

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ প্ৰসঙ্গৰ ইমানতে ইতি পেলাইছো। আমি আগতেই কৈ আহিছো জ্যোতি-প্ৰসাদৰ মূল্যায়ণ সহজ বা সৰল নহয়। এই আলোচনাৰ উদ্দেশ্য জ্যোতিপ্ৰসাদক কোনো বিশেষ 'বাদ'ৰ পূৰ্ণ সমৰ্থক বুলি প্ৰমাণ কৰা নহয়। আমি— যে জ্যোতি-প্ৰসাদক পূৰ্ণভাৱে মূল্যায়ণ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছো সিও নহয়। যি কৰা গল সি আমাৰ সীমাবদ্ধ সামৰ্থ আৰু সাধ্যমতেহে।

— ● —

মিচিং বিহুৰ পৰম্পৰা

শ্ৰীবুদ্ধেশ্বৰ কমান
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক
(কলা)

প্ৰকৃতিৰ বিশাল বসুন্ধৰাত তৃণ-তৰুৰ ন-পাতে কুলী-কেতেকীৰ সু-মধুৰ মাতে পৃথিবীৰ বুকুলৈ, সৰগৰ পৰা মৰ্ত্তলৈ বিহুৱান মাতৃৰ আগমণৰ বতৰা দিয়ে। সৌন্দৰ্য্যময় প্ৰকৃতিদেৱী ফলে-ফুলে জাতিস্কাৰ হয় আৰু চৰাই চিৰিকটিৰ সু-মধুৰ কণ্ঠস্বৰে বিহুৰ আগমনৰ আগলি বতৰা দিয়ে। তেতিয়া বিহুক আদৰণি জনাবলৈ সকলো জাতি-উপজাতি তৎপৰ হয়। এই ক্ষেত্ৰত মিচিং সম্প্ৰদায়ো ব্যক্তিক্ৰম নহয়।

শদিয়াৰ পৰা ভৰলীলৈকে বিস্তৃত মিচিং সকলে প্ৰধানকৈ আলি-আয়ে লৃগাং উৎসৱ বা বিহু পালন কৰে। মিচিংসকল কৃষিজীৱি। কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি ৮০% ভাগ জীয়াই আছে। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ স্বৰূপ বহাগ বিহুৰ দৰেই আলি-আয়ে লৃগাংক কৃষি উৎসৱ বুলিব পাৰি। এই উৎসৱত খেতিৰ সজুলি কোৰ লোহা আদি খেতিৰ সজুলিক পূজা কৰে। এই বিহুৰ দিনা মিচিংসকলে কুকুৰাৰ ডাকতে ঘৰে ঘৰে ৰবকাহঁ বজায়। ৰবকাহঁৰ শব্দত মেঘ দেৱতাই সাৰ পাই বৰষুণ দিয় বুলি মিচিংসকলে বিশ্বাস কৰে। সাধাৰণতে এই বিহু ফাগুণ মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰৰ দিনা পালন কৰা হয়। এই বিহুত মিচিংসকলে ঘৰে ঘৰে গৈ চোতালত বিহু মাৰে আৰু গুমৰাগ নৃত্য নাচে আৰু লগতে মিচিংসকলৰ অতি মৰমৰ গীত ঐনিতম্ আৰু কাবান (বনগীত) গায়। বিহুত ঐনিতম্ নাগালে ধানৰ ঠোকবোৰ ডাঙৰ আৰু শকত নহয় বুলি মিচিং সকলে বিশ্বাস কৰে। এই ঐনিতমৰ যোগেদি ডেকা গাভৰুৱে মনৰ ভাৱ খুলাখুলিকৈ প্ৰকাশ কৰে। গুমৰাগ নৃত্যত বিভিন্ন ধোলৰ চেওৰ যোগেদি ধান-ৰুৱা, ধান-দোৱা, গা-ধোৱা আদি দৃশ্যবোৰ প্ৰদৰ্শন কৰে। এই উৎসৱত ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচৰ কোনো প্ৰশ্ন নুঠে। সকলোৱে হাঁহি আৰু আনন্দেৰে গুমৰাগ নৃত্যত অংশ-গ্ৰহণ কৰে। আৰু ঐনিতম্ গায়।

অতীত মিচিং বিহু :— মিচিংসকলৰ কিংবদন্তিৰ পৰা জনামতে অতীতত তেওঁলোকে পাহাৰে ভৈয়ামে, হাবিয়ে বননিয়ে পহু চিকাৰ কৰি ফুৰিছিল। তেওঁলোকে পহুৰ মাংসখিনি খাই পহুৰ ছালবোৰ এবিধ পাহাৰীয়া ডাঙৰ কাকবাহঁৰ টুকুৰা কাটি দুয়োমূৰে বেতৰসুতেঁৰে বান্ধি ঢোল তৈয়াৰ কৰিছিল। সেইদৰে মৰা ম'হ বা মেঠোনৰ শিং ফুঁটা কৰি পেপাঁ বজাইছিল। ইয়াৰ উপৰিও মিচিংসকলৰ পূৰ্ববাদ্য তুম্পাগ, এবিধ কুমলীয়া বাহঁৰ বাদ্য (দেন্দুন), বীনজাতীয় (গুংগাং), গগনা (তুওক) বাঁহী (লেলং বাৰবাং), ৰবকাহঁ আদি নানা জাতীয় বাদ্য আছে।

উক্ত বাদ্য যন্ত্ৰবোৰ মিচিংসকলে, উৎসৱ অনুসৰি ব্যৱহাৰ কৰিছিল। বিশেষকৈ বিয়া আৰু বিহুমূলক উৎসৱতহে সকলো বাদ্যযন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ হৈছিল বুলি জনা যায়।

বৰ্ত্তমান মিচিংবিহু :— অতীতত মিচিংসকলে ঘৰে ঘৰে গৈ বিহু-মৰা নাছিল।। অনুষ্ঠানিকভাৱে এঘৰত বিহু মাৰিছিল। বিহু মৰাৰ অন্তত ডেকা-গাভৰুক গৃহস্থই অভ্যৰ্থনা জনায় আৰু ৰ'ইজৰ পৰা তেওঁ

আশীষ বিচাৰে। গৃহস্থই সৰ্বশেষত আপং (লাওপানী), গুৰনমাছ (ঙচান অংঙ) ভজা আৰু পূৰাং আপিন (কৌপাতেৰে বন্ধা বৰাধানৰ ভাত), ডেকা-গাভৰুক খুৱাই বিদায় দিয়ে। তেতিয়া মিচিংসকলে বিহুত হুচৰি গোৱা নিয়ম নাছিল। ধাৰণামতে, বিহুত হুচৰি গোৱা নিয়ম আহোমৰাজত্বতে আৰম্ভ হৈছিল।

কিন্তু সভ্যতাৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে মিচিংসকলৰ প্ৰাণস্বৰূপ বিহুৰ গাতো পৰিবৰ্তনৰ বোল লাগিছে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে মিচিংসকলৰ বিহুৰ ধৰণ-কৰণৰেই কিছু সলনি হোৱা নাই; সলনি হৈছে বাদ্যযন্ত্ৰসমূহো কিছুদূৰ। ই হল উন্নত সভ্যতা সমূহৰ সৈতে হোৱা সমন্বয়ৰ ফল। মিচিংসকলেও অসমীয়া জাতিৰ অবিচ্ছেদ্য অঙ্গ হিচাপে বজাবলৈ শিকিছে অসমীয়া সকলৰ দৰে ঢোল পেঁপা গগনা আদি। এনে সাংস্কৃতিক সংমিশ্ৰনে অনৈক্যৰ মাজত ঐক্য সৃষ্টি কৰিছে।

ঐনিতম মিচিংসকলৰ প্ৰিয় গীত। গাঁৱলীয়া ডেকা লৰাই দোকমোকালিতে মহৰ পিঠিত পকা ধানৰ মাজে মাজে পেঁপা বজাই দূৰণিৰ পথাৰত ৰিণি ৰিণি সুৰ তুলে। পকা ধানৰ মাজে মাজে মিছিং কনেংজনীয়ে হাতত কাঁচী লৈ কল্পনাৰ সাগৰত ডুব গৈ ঐনিতমৰ ধ্বনি তুলে। মিচিংসকলৰ ঐনিতম সাংস্কৃতিক মিলনৰ উৎকৃষ্ট ফল। উন্নত জাতিৰ সৈতে আজিৰ মিচিংঙে সাংস্কৃতিক সমন্বয় আৰু বিকাশৰ মাজেদি আগবাঢ়ি গৈ আছে।

মিচিংসকলে আলি আয়ে লৃগাং উৎসৱ ফাগুন মাহত বিদায় দি সেওঁলোক বহাগ বিহুলৈ পুনৰ সাজু হৈ থাকে আৰু চ'ত মাহৰ কোনোবা এটা দিনত মিচিং ডেকা গাভৰু সমবেত হৈ বিহুৱান মাতৃক সৰগৰ পৰা মৰ্ত্যলৈ নামি আহিবলৈ কাকুতি মিনতি কৰে।

সংক্ৰান্তি বিহুৰ দিনা পুৱাই মিচিংসকলে গৰু মহ লৈ বিলত নি গা-ধুৱায়। গা-ধুৱাই পিচত গৰু ম'হবোৰক তৰাপাত নিৰ্মিত নতুন পঘাৰে বন্ধা হয়। সেইদিনা গুৰু ভকতক মদ (আপং), তামোল পান, পইচা আদি দি সেৱা কৰা হয়। বয়োজ্যেষ্ঠ সকলে নামঘৰত মিলিত হৈ বিহুৱান মাতৃক সেৱা কৰে। মৃত সকলৰ সদগতিৰ বাবে বন্তি জ্বলোৱা হয়। সেইদিনা ডেকা-গাভৰুৱে বয়োজ্যেষ্ঠ সকলৰ ঘৰে ঘৰে বিহু গাই ফুৰে। বিহুৰ খাদ্য হিচাপে গাখীৰ, দৈ, চিৰা, ঘিলা-পিঠা আদি ব্যৱহিত হয়। দ্বিতীয় দিনা মিচিং ডেকা গাভৰুৱে বয়োজ্যেষ্ঠ সকলক নিমন্ত্ৰণ কৰি এঠাইত গোট খাই 'মোৰজাদ' ভাঙে অৰ্থাৎ বিহুলৈ আগবঢ়াই তৈয়াৰ কৰি থোৱা আপং খাই ৰাইজে বিহু-হুচৰি সম্পৰ্কে আলোচনা কৰে। ডেকা-গাভৰুৱে মুৰব্বীৰ সিদ্ধান্ত ক্ৰমে বিহু গোৱা আৰম্ভ কৰে। এইদৰে মিচিংসকলে ধনী-দুখীয়া ভেদাভেদ আতৰাই প্ৰতি ঘৰতে বিহু গাই যায়। বহাগ মাহৰ ভিতৰতে মিচিংসকলে বিহু-হুচৰি গাই শেষ কৰে। বিহু শেষ কৰাৰ তিনি-চাৰি দিনৰ পিচত মুকলি পথাৰত বা নৈ পাৰত সমবেত হৈ ডেকা গাভৰুৱে আগন্তুক বহাগ মাহলৈ বিহুৱান মাতৃক বিদায় দিয়ে।

বিহু অসমীয়াৰ অতিকৈ আপোন ই অসমীয়াৰ জাতীয় উৎসৱ। এই বিহু কোন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ অৱদান এই বিষয়লৈ নানা জনৰ নানা মত। ই দৰাচলতে এতিয়া সমন্বয়ৰ উৎসৱ। আজি অসমীয়া সংস্কৃতি এচামলোকে ভাৱৰীয়া সজাই বিকৃত কৰি তুলিছে। পশ্চিমীয়া সভ্যতা অনুকৰণ কৰাৰ ফলত অসমীয়া বিহু ডিস্কো নাচলৈ পৰিণত হোৱাৰ সম্ভাৱনাই দেখা দিছে। বিকৃত নৃত্যভঙ্গী আৰু সুৰৰ প্ৰভাৱত অসমীয়াৰ গণ-উৎসৱ বিহু যেন নিস্তেজ হৈ আহিব ধৰিছে। বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ সমন্বয়ত গঢ়ি উঠা অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ বিহুক নিৰ্ভেজাল ৰূপত জীয়াই ৰাখিবলৈ অসমীয়া সকল সচেতন হওক এই কামনাৰে নিৰন্ধৰ সামৰণি মাৰিলো।

—●—

শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ সমাজ দৰ্শন

শ্ৰীমতী বীনামণি গগৈ
দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী

শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ আছিল অসমৰ মহান বিভূতি সন্ত, উচ্চ-শ্ৰেণীৰ কবি, নাট্যকাৰ আৰু সমাজ সংস্কাৰক মধ্যযুগৰ ভাৰতীয় সন্ত আৰু সমাজ সংস্কাৰক সকলৰ ভিতৰত শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ অগ্ৰণী আছিল বুলি কলে ভুল কোৱা নহব। অসমীয়া সমাজখনক নকৈ গঢ় দিয়াত আৰু ধৰ্ম্ম সাহিত্য তথা সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত এক নতুন যুগৰ সূচনা কৰোঁতে শঙ্কৰদেৱে যি অপৰিসীম ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি গল তাক কোনেও নুই কৰিব নোৱাৰে। তেখেতৰ বাণী কেৱল অসম অথবা ভাৰতৰ কাৰণেই উপযোগী নহয়, ই বিশ্ব মানৱৰ কাৰণেও উপযোগী বুলি সকলোৱে স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। বহুমুখী প্ৰতিভাসম্পন্ন শঙ্কৰদেৱৰ বিভিন্ন দিশৰ ওপৰত আলোচনা নকৰি কেৱল এটা দিশৰ ওপৰতহে আলোকপাত কৰিবলৈ লোৱা হৈছে। এই নিবন্ধত। সেয়া হল শঙ্কৰদেৱৰ সমাজদৰ্শন।

শ্ৰীমন্তশঙ্কৰদেৱৰ সমাজদৰ্শন মানে শঙ্কৰদেৱৰ সমাজৰ প্ৰতি কি দাৰ্শনিক চিন্তাবোধ আছিল ইয়াকে বুজোৱা হৈছে। শঙ্কৰদেৱৰ সময়ৰ সমাজখন আছিল মধ্যযুগীয়া সমাজ যিখন সমাজত ৰজা আৰু ডাঙৰীয়া শ্ৰেণীয়ে প্ৰাধ্যান্য বিস্তাৰ কৰি আছিল। সেই সময়ৰ সমাজখনৰ মূল ব্যৱস্থা আছিল ভূমি ব্যৱস্থা। ৰাজনীতি, ধৰ্ম্ম, সংস্কৃতি, সাহিত্য-আইন কলা আদি সকলোবোৰেই ইয়াৰ দ্বাৰা সঞ্চালিত হৈছিল। ৰজা তথা ভূঞা। সকলৰ ৰাজনৈতিক শক্তিও ইয়াৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰিছিল। শংকৰদেৱ নিজেই শিৰোমণি ভূঞা আছিল। তেখেতৰ দীঘলীয়া জীৱন কালত তেখেতে অনেক ৰজা তথা ৰাজবংশৰ উত্থান পতন দেখিছিল। ৰজাসকল নিজ গৰ্বত অন্ধ আছিল সেয়েহে সাধাৰণ প্ৰজাসকল ৰজা তথা ৰাজভৃত্যৰ উৎপীড়নত ব্যতিব্যস্ত হৈ পৰিছিল। প্ৰজাই ব্ৰহ্মহত্যা গুৰুহত্যা পিতৃ মাতৃৰ হত্যা আদি নাৰকীয় কাম কৰিবলৈও আনকি বাধ্য হৈ পৰিছিল।

শঙ্কৰদেৱৰ সময়ৰ সমাজখনত অৰ্থৰ লোভ অধিক ব্যাপক আছিল। অৰ্থৰ প্ৰতি লোলুপতা কেৱল ব্ৰাহ্মণ শ্ৰেণীতে আৱদ্ধ নাছিল সমাজৰ অন্যান্য ব্যক্তিসকলৰ মাজতো বিস্তাৰিত আছিল। অৰ্থ সম্বন্ধে তেখেতৰ নিজৰ দৃষ্টিকোণ এনে আছিল যে যাক তেখেতে 'অস্থিৰ, ক্ষণস্থায়ী' তথা ভক্তি বিৰোধী বুলি উল্লেখ কৰিছিল।

সেই সময়ৰ সমাজখনত অনেক দেৱ-দেৱীৰ পূজা উপসনা চলিছিল। পূজা উপাসনাৰ নিয়ম নীতিও বেলেগ বেলেগ ধৰণৰ আছিল। সাধাৰণ জনসমাজত এনে এক বিশ্বাস আছিল যে, সৎকৰ্ম্ম আৰু দুষ্কৰ্ম্মৰ পৰা ক্ৰমে পুণ্য আৰু পাপৰ অংশীদাৰ হবলগীয়াত পৰে। স্বৰ্গ আৰু নৰকপ্ৰাপ্তি পুন্য আৰু পাপৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে বুলি মানুহৰ ধাৰণা আছিল। শঙ্কদেৱৰ সৃষ্টিভঙ্গীও এই ক্ষেত্ৰত ব্যতিক্ৰম নহয়।

শংকৰদেৱৰ সময়ৰ সমাজখনত নাৰীসকলক

উপযুক্ত স্থান দিয়া হোৱা নাছিল । শংকৰদেৱে নিজৰ ৰচনাত এই কথা উল্লেখ কৰি কৈছে যে, নাৰীৰ ধৰ্ম্ম পতিব্ৰত্ত । ইয়াভকৈ ভ্ৰেগতে হীন নাৰীক অধাৰ্ম্মিক ও নিকৃষ্ট বুলি অভিহিত কৰিছে ।

শংকৰদেৱৰ সাহিত্যত প্ৰাপ্ত সামাজিক শিষ্টাচাৰ প্ৰায় সৰ্বভাৰতীয় । সাধাৰণ ব্যক্তিৰ মাজত 'নমো' নমস্তে 'নমস্কাৰ' 'প্ৰণাম' আদি সম্বোধন প্ৰয়োগ কৰিছিল । নিজতকৈও সৰু ব্যক্তিৰ বাবে 'আশীবাদ' 'চিৰঞ্জীৱী' 'দীৰ্ঘায়ু' আদি শব্দৰ প্ৰয়োগ কৰিছিল । সেই সময়ৰ সমাজখনত নানান লোকাচাৰ যেনে প্ৰিয়জন বা অতিথিৰ লগত দেখা কৰাৰ সময়ত গলাগলি কৰা, হাতযোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰা, অতিথিৰ সৎকাৰ কৰা বিভিন্ন উৎসৱত উপহাৰ দিয়া আদি প্ৰচলন আছিল ।

সমাজ সম্বন্ধে শংকৰদেৱৰ বিচাৰ ধাৰা ধাৰ্ম্মিক হওক বা আধ্যাত্মিক, দাৰ্শনিক হওক বা ভক্ত সম্বন্ধীয় হওক, সকলোৰে আধাৰশিলা আছিল অনক্যৰ মাজত ঐক্য প্ৰতিষ্ঠা কৰা । এই ক্ষেত্ৰত সকলো জাতি জনগোষ্ঠীৰ কাৰণে মুক্ত শঙ্কৰদেৱৰ প্ৰচাৰিত ভাগৱতী ধৰ্ম্মইও ইন্ধন যোগাইছিল । উদাৰতা ভাগৱতী ধৰ্ম্মৰ এটা বৈশিষ্ট ।

শঙ্কৰদেৱৰ সমাজ দৰ্শনৰ আন এক বিশেষত্ব এয়ে যে তেখেতে বিভিন্নতাৰ মাজত একতা স্থাপনৰ দৃষ্টিৰে এনে ঐক সূত্ৰ প্ৰয়োগ কৰিছিল যিয়েনেকি সকলোৰে অন্তৰক সমানভাৱে স্পৰ্শ কৰিব পাৰিছিল। এই দৃষ্টিকোণৰ পৰা চালে তেখেতৰ স্বভাৱ আৰু কাব্যৰ লক্ষণ দুয়োটাই হিন্দী সাহিত্যৰ কবীৰ দাস আৰু তুলসী দাসৰ মিচিনা আছিল । শঙ্কৰদেৱৰ কবিতাৰ বাস্তৱিক মহত্ব মানব খনক শান্তি আৰু আনন্দ প্ৰদান কৰাটোৱে অকল নাছিল আছিল অনুশাসন কৰাটোও । তেখেতৰ আত্মাই মাধুৰ্য্যত নহয়; দাসত্বতহে বসতি স্থাপন কৰিব বিচাৰিছিল । সামাজিক সম্বন্ধৰ ক্ষেত্ৰত তেখেতে স্বামী সেৱক সম্বন্ধক উৎকৃষ্ট সম্বন্ধ আখ্যা দিছিল । সেই সময়ৰ সমাজখনত প্ৰচলিত আসোঁৱাহ সমূহ দূৰ কৰি এক নতুন আদৰ্শ সমাজ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে শংকৰদেৱে যথেনোপৰান্তি চেষ্টা কৰিছিল ।

* * * *

আমাৰ মানসিকতা প্ৰগতিবাদী নে পশ্চাদগামী

শ্ৰীবিষ্ণু শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক
(কলা)

কিবা কাম এটা এজনক কৰিবলৈ দিয়া হৈছিল কৰিব নোৱাৰিলে, লগে লগে মন্তব্য দিয়া হ'ল অসমীয়া মানুহ এনেকুৱাই । দুজনমান ডেকাই ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিলে পুঁজিৰ অভাৱতেই হওক অন্য কোনো কাৰণতেই হওঁক অলপ দিনৰ ভিতৰত ব্যৱসায় বন্ধ হ'ল । মন্তব্য হ'ল অসমীয়া লৰাই কি বিজনেছ কৰিব । ভালকৈ কাম কৰিব নোৱাৰাটো বা ব্যৱসায় কৰিব নোৱাৰাটো যেন অসমীয়া মানুহৰ চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্টহে । আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস বিগত দীৰ্ঘ দিনীয়া গণ জাগৰণৰ পিছত দৃষ্টি ভংগীৰ সলনি হৈছে । সচেতনতা বৃদ্ধি হৈছে । নিজৰ শক্তিৰ ওপৰত বিশ্বাস জন্মিছে বুলিয়েই আমি বিশ্বাস কৰো । নিজস্ব ভাষা স্ব- সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আগ্ৰহো বাঢ়িছে । কিন্তু এনে কিছুমান সৰু সৰু ঘটনা যি বোৰে আমাৰ মানসিকতাক ভালদৰে উদঙাই দিয়ে । আৰু আমাৰ সচেতনতা সম্পৰ্কে আমাকেই সন্দিহান কৰি তোলে । আমাৰ মানসিকতা কেইটামান প্ৰতিচ্ছবি লিখিত ভাৱে প্ৰকাশ কৰিবলৈকে হাতত কলম লৈছো । যি বোৰ সৰু সৰু ঘটনাৰ সমষ্টি আৰু ঘটনাবোৰ সম্পূৰ্ণ সত্য, মাত্ৰ নাম আৰু ঠিকনাহে বেলেগ ।

মানসিকতা ১

তিনিজন লৰাই কথা পাতিছে । কথা বতৰাৰ পৰা গম পালোঁ। তিনিজনেই মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ

প্ৰথম লৰা :— ঐ, তুই অনাৰ্চৰ নোট বোৰ কিহত বনাইছ ।

দ্বিতীয় লৰা :— মই ইংৰাজীত । তই ?

প্ৰথম লৰা :— মই নোট লিখাই নাই । একো ঠিক কৰিব পৰা নাই ভাই ।

তৃতীয় লৰা :— মই হলে ইংৰাজীত বনাম ।

প্ৰথম লৰা :— কিয় ?

তৃতীয় লৰা :— অসমীয়াত লিখিলে নম্বৰ কম পায় ।

প্ৰথম লৰা : — ধেৎ নহয় ।

দ্বিতীয় কৈলে নহয় অ । হয় । চানেই হৈছে অসমীয়াত বেছিকৈ লিখিব লাগে আৰু নম্বৰো কম দিয়ে ।

তৃতীয় লৰা :— গৈগে চাৰে কৈছে, বিমলা বাইদেউৱে, কৈছে । বিজয় দাই কৈছে । ইংৰাজীত যিখান লিখিলে বাৰ (১২) নম্বৰ পাব অসমীয়াত হেনো ৮/৯ ৰ বেছি নাপায় ।

লৰা কেইজন গ'লগৈ কিন্তু বহুদিনৰ পৰা শুনি থকা এনে ধৰণৰ কথা খিনিয়ে ভৱাই তুলিছে । মহাবিদ্যালয় সমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত দৃঢ় হৈ পৰা এনেধৰণৰ মনোভাৱে আমাক কলৈ লৈ যাব ? প্ৰগতিৰ উচ্চতম শৃংগলৈ নে অৱনতিৰ নিম্নতম গুহালৈ

অসমীয়া মাধ্যমত প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কৰাৰ এই ভয়ৰ কাৰণ কি ?

মানসিকতা ২

ৰিক্সা চালকক মই আৰু মোৰ বন্ধুৱে মাতিছো, 'সেই ৰিক্সা ইধাৰ আও' ।

ৰিক্সা চালকে ৰিক্সা লৈ আহিল । দুয়ো উঠি বহিলো । বহাৰ লগে লগে ৰিক্সা চালকক ক'লো চল।

ক্ষন্তেক পিছতে ৰিক্সা চালকে সুধিলে : দাদা ক'লৈ যাব ?

মোৰ গাত চিকুটি দিলে মানে যাক আমি হিন্দিত সুধিছিলো সেইজনে সুধিলে অসমীয়াত উত্তৰ দিয়াৰ সমনি দুয়োজনেই বোবা হ'লো, ৰিক্সা চালকে পুণৰবাৰ প্ৰশ্ন কৰাতহে কোনো মতে উত্তৰ দিলো থানা চাৰি আলি । লগে লগেই চিন্তা হল বাহিৰৰ মানুহে অসমীয়া শিকি কাম কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা কত ? আমাৰ মানসিকতাই বাধা দিয়া নাই নে ?

মানসিকতা ৩

বহু ধৰণৰ সাজপাৰ পৰিহিত এজাক অসমীয়া গাভৰুৰ মাজত এটি বিবাহ অনুষ্ঠানত সোমাই পৰিলো। সেইটেই কেইজনীক চিনি নাপালেও বেছি ভাগকে চিনি পাওঁ । তেওঁলোক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰী মোৰ ফটা মুখৰ বন্ধুৱে ঘপককৈ কৈ পেলালে ।

বন্ধু :— অসমীয়া ছোৱালীয়ে চাদৰ মেখেলা পিন্ধিলে বৰ ধুনীয়া দেখি ।

প্ৰথম ছোৱালী :— আমাক ধুনীয়া নেদেখিলেও হব ।

দ্বিতীয় ছোৱালী :— নিজেও ধুতি কামিজ নিপিন্ধে কিয় ?

তৃতীয় ছোৱালী :— গাৱঁৰ পৰা অহা বেছি দিন হোৱা নাই ছাগে ।

আটাই কেইজনীয়ে খিলখিলাই হাঁহিলে— মোৰ বন্ধু ৰসিক মনোভাৱ উগ্ৰ হৈ পৰিল ।

বন্ধু :— (তৃয় গৰাকীলৈ আঙুলিয়াই)

তেবি আপুনি কোনখন চহৰৰ ? অসমৰ কোনখন চহৰত আছে ? চাদৰ মেখেলা ভাল বুলি কোৱাৰ কাৰণে ই গাৱঁলীয়া হলো । নাঙঠ হৈ থাকিলে ভাল লাগে বুলি কোৱা হ'লে নগৰীয়া হলোহেঁতেন নহয় ? কিমান নগৰ দেখিছা ? হয়তো বন্ধুৰ ইমান উগ্ৰৰূপ এটা কোনেও কামনা কৰা নাছিল । সেয়েহে গাভৰু জাক নিচুপ হৈ ৰল ।

হঠাৎ দ্বিতীয় গৰাকী গাভৰুৱে কথাৰ খেই ধৰিলে ।

: আনক সমালোচনা কৰাৰ আগতে নিজে শুদ্ধ হব লাগে ।

বন্ধু :— কি শুদ্ধ হ'ব লাগে ? ধুতি কামিজ পিন্ধাৰ কথা কৈছা ? ধুতি কামিজ কেৱল অসমীয়া পোছাক নে ? কিন্তু চাদৰ মেখেলা কেৱল অসমীয়া । কেৱল অসমীয়া মানুহে পিন্ধে চাদৰ মেখেলা । বাহিৰৰ মানুহে পিন্ধা দেখিছা ? অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক অপূৰ্ব বৈশিষ্ঠ ৰক্ষা কৰিছে চাদৰ মেখেলাই ।

বিশ্বৰ প্ৰতিটো জাতিৰ ঐতিহ্য মূলতঃ ৰক্ষা কৰে নাৰী সমাজে ; জানানে ?

বন্ধুৱে বক্তৃতাৰ ভঙ্গীমা লবলৈ ধৰা দেখি আৰু ডাঙৰ ডাঙৰকৈ কবলৈ আৰম্ভ কৰা দেখি বিবাহ অনুষ্ঠানত ব্যাঘাত জন্মিব বুলিয়েই এইবোৰ আলোচনা বাদ দে বুলি মই বন্ধুক জোৰ কৰি লৈ আহিলো । —বাটত ক'লো প্ৰকৃততে এই একেটা কথাকে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীৰ ভিতৰত কৈ মযো যে বহুবাৰ বেয়া অৱস্থাত পৰিছো । বন্ধুৱে পুনৰ কলে তই সঁচাই ক চোন চাদৰ মেখেলাই অসমীয়া ছোৱালী এজনী অন্যান্যকৈ নোতোলেনে ? চাদৰ মেখেলাই এক স্বকীয় বৈশিষ্টলৈ মনত নেপেলায়নে ? অন্ততঃ বিবাহ আদিৰ দৰে সংস্কৃতি মূলক অনুষ্ঠানত অসমীয়া ছোৱালীয়ে চাদৰ মেখেলা পিন্ধিব নোৱাৰেনে ? —বন্ধুৰ থোকা থুৰি মাত শুনি ৰগৰ কৰিয়েই মুখত টৰ্চৰ পোহৰ পেলালো দেখিলো বন্ধুৰ দুচকুত পানী বিৰিঙিছে মইয়ো নিৰ্বাক হৈ গলো । উত্তৰ কোনে দিব ?

*****

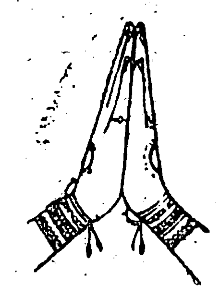

১৮৫৭ চনৰ বিদ্ৰোহত অসমৰ ভূমিকা

শ্ৰীক্ষমা মণি গগৈ ।
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

উনৈশ শতিকাৰ দ্বিতীয়াৰ্দ্ধ । সময় ১৮৫৭ চন । এই চনতেই ভাৰতবৰ্ষৰ বুকুত এটা ঐতিহাসিক বিপ্লৱৰ সূচনা হৈছিল, যিটোক ভাৰতবৰ্ষৰ বুৰঞ্জীত চিপাহী বিদ্ৰোহ নামাৰে জনা যায় । ইতিহাস খ্যাত এই বিদ্ৰোহটোৰ প্ৰভাৱ ভাৰতৰ এমূৰে অৱস্থিত অসম দেশৰ ওপৰতো পৰিছিল । সুদীৰ্ঘ ৬০০ বছৰ কাল ৰাজত্ব কৰি ইতিহাসত আহোম সকলে যি এটা অভিলেখ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল, সেই আহোম শক্তিক ১৮২৬ চনৰ ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ জৰিয়তে ওফৰাই দি অসমত বৃটিছ শক্তি প্ৰকৃত শাসনকৰ্তাত পৰিণত হ'ল । ইংৰাজ সকলে পশ্চিমীয়া আৰ্হিত দেশ শাসন কৰাত বহুতো ৰজা ঘৰীয়া বিষয়াই পূৰ্বৰ সকলো সা-সুবিধাৰপৰা বঞ্চিত হৈছিল । সেয়েহে সা সুবিধাৰপৰা বঞ্চিত হোৱা কেইজনমান স্বাধীনতাপ্ৰিয় ব্যক্তিয়ে বৃটিছৰ ওপৰত অসন্তুষ্ট হৈ বৃটিছৰ শাসন ওফৰাই দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল । সেই অসন্তোষ্টিৰ প্ৰতিফলন ১৮৫৭ চনৰ বিদ্ৰোহতকৈও বহু আগেয়েই অসমৰ বুকুত প্ৰতিফলিত হৈছিল ।

১৮২৮ চনত গমধৰ কোঁৱৰে পৰাধীনতাৰ শিকলি ছিঙাৰ চেষ্টা কৰিছিল । তেওঁক সহায় কৰিছিল কান্দুৰা ডেকাফুকন, ধমধৰমন্ত্ৰী, ধনঞ্জয় ভগা বৰগোহাঁই আৰু আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ হৰনাথে গমধৰ কোঁৱৰে তেওঁৰ সহযোগী সকলৰ সহায়ত নিজকে স্বৰ্গদেউ বুলি ঘোষণা কৰিছিল । আনকি তেওঁ সহযোগী সকলৰ সহায়ত বিদ্ৰোহটোৰ সমৰ্থনও যোৰহাটৰপৰা মৰিয়নিলৈকে যাত্ৰা কৰিছিল । কিন্তু লেফটেনেণ্ট ৰাডাৰ ফুৰ্ডে কঠোৰ হাতেৰে এই বিদ্ৰোহ মষিমুৰ কৰে ।

এই বিদ্ৰোহৰ প্ৰধান নায়ক গমধৰ কোঁৱৰক অসমৰ কমিচনাৰ ডেভিদ স্কটে সাতবছৰ কাৰাদণ্ড দিছিল । তেওঁৰ সহযোগী সকলকো শাস্তি প্ৰদান কৰিছিল । কিন্তু ধনঞ্জয় বৰগোহাঁইৰ পুত্ৰ হৰনাথে প্ৰমাণৰ অভাৱত নিৰ্দোষী বুলি মুক্তি পাইছিল । কিন্তু হৰনাথে বুদ্ধিৰে বাকী বন্দী সকলক কাৰাগাৰৰ পৰা পলুৱাই নি পুনৰ বিদ্ৰোহৰ পাতনি মেলে । এইবাৰ বিদ্ৰোহৰ গুৰিবঠা ধৰে বদনচন্দ্ৰ বৰফুকনৰ পুত্ৰ পিয়লি বা পোৱালি বৰফুকনে । তেওঁ মুখ্য সহযোগী আছিল ধনঞ্জয় ভগা বৰগোহাঁইৰ জোঁৱায়েক জীউৰাম দুলীয়া বৰুৱা আৰু দেওৰাম দিহিঙ্গীয়া ডেকা । ফিৰিঙ্গিক খেদি দেশখন স্বাধীন কৰাৰ মানসেৰে তেওঁলোক মোৱামৰীয়া, খামতি, নগা, গাৰো, খাচীয়া জয়ন্তীয়া, মণিপুৰ, ডফলা আদি ৰাজ্যৰ লগতো সম্পৰ্ক স্থাপন কৰে কিন্তু ১৮৩০ খৃঃৰ ২৫মাৰ্চ তাৰিখে ৰংপুৰত থকা বৃটিছ সৈনিকৰ ছাউনিত জুই দিয়াৰ সময়তে বৃটিছ সেনাই সকলো বিদ্ৰোহীক কৰায়ত্ব কৰি এই বিদ্ৰোহ দমন কৰে । কেপ্তেইন নিউভেল চাহাবে বন্দী সকলৰ বিচাৰ কৰি স্কটৰ অনুমোদন ক্ৰমে জীউৰাম দুলীয়া বৰুৱা আৰু পিয়লি বৰফুকনৰ ফাঁচীৰ হুকুম দিয়ে । আনহাতে বৌম চিংফো, ৰূপচাঁদ কোঁৱৰ, দেওঁৰাম দিহিঙ্গীয়া ডেকা আৰু হৰনাথক চৈধ্য বছৰলৈ নিৰ্বাসনদণ্ড দিয়া হয় ।

ঠিক ইয়াৰ পিছতেই ধতুৰাগোহাঁই আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ গদাধৰে মান ৰজাৰ লগত যোগাযোগ স্থাপন কৰি মান সৈন্যৰ সহায়ত পুনৰ ফিৰিঙ্গিক অসমৰপৰা খেদি পুৰণি ৰাজত্ব প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল । কিন্তু এই বিদ্ৰোহ কাৰ্য্যকৰী হোৱাৰ আগতেই ইংৰাজৰ হাতত মষিমূৰ হৈছিল । কিন্তু বৃটিছে এই বিদ্ৰোহ দমন কৰিলেও বহুতো ডা-ডাঙৰীয়া আৰু সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ ব্যক্তিৰ অন্তৰত বিদ্ৰোহৰ অগনি উমি উমি জ্বলি আছিল ।

আহোম ৰাজশক্তিক সম্পূৰ্ণৰূপে উপেক্ষা কৰি ১৮২৮ চনৰ বিদ্ৰোহৰ দৰে যে অসমত পুনৰ বিদ্ৰোহৰ সৃষ্টি হব পাৰে সেই কথা উপলব্ধি কৰিয়েই পুৰন্দৰ সিংহ আৰু চন্দ্ৰকান্ত সিংহক মাহিলী পেঞ্চন দি সন্তোষ্ট কৰি ৰাখিব বিছাৰিছিল । কিন্তু পেঞ্চনৰ টকাতকৈ সিংহাসনৰ প্ৰতিহে তেওঁলোকৰ মোহ বেছি আছিল । পিতৃৰ পথ অনুসৰণ কৰি পুৰন্দৰ সিংহৰ নাতি কন্দপেশ্বৰ সিংহইও তেওঁক আহোম ৰাজ্যৰ কিছু অংশৰ ৰজা পাতিবলৈ একাধিকবাৰ কোম্পানীক অনুৰোধ জনায় । কিন্তু তেওঁৰ অনুৰোধ বিবেচিত নহল । তাৰোপৰি ডা-ডাঙৰীয়া শ্ৰেণীৰ ফালৰ পৰাও পূৰ্বৰ সা-সুবিধা বিচাৰি বহুতো আবেদন জনায় । এই ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত মণিৰাম দেৱান আছিল অন্যতম । প্ৰথম অৱস্থাত মণিৰাম দেৱানৰ ওপৰত বৃটিছৰ প্ৰগাঢ় বিশ্বাস আছিল । এই বিশ্বাসৰ বশৱৰ্তী হৈয়ে তেওঁ বৃটিছৰ অধীনত তহচিলদাৰ আৰু চিৰস্তাদাৰৰ কাম কৰিছিল । কিন্তু তেওঁ বৃটিছৰ ৰোষদৃষ্টিৰ কবলৰ পৰা হাত সাৰিব পৰা নাছিল । চিৰস্তাদাৰৰ পদ ইস্তফা দি তেওঁ আসাম চাহ কোম্পানীৰ কাৰ্য্যকলাপত অসন্তোষ্টি হৈ তেওঁ এই পদ ইস্তফা দিয়ে । ইতিমধ্যে বহুদিনৰ পৰা তেওঁৰ পৰিয়ালে ভোগ কৰি অহা অৰ্থ নৈতিক সুবিধা সমূহৰ পৰাও তেওঁ বঞ্চিত হৈ পৰিল । বহুতো আবেদন নিবেদন কৰিও সুফল নাপালে । ইতিমধ্যে অসমলৈ ১৯৫৩ চনত শাসন কাৰ্য্যৰ অনুসন্ধান কৰিবলৈ অহা জৰ্জ এ. জে, মফট মিলচৰ ওচৰত নিজৰ সা-সুবিধা প্ৰৱৰ্তনৰ বাবে কৰা আবেদন কেৱল অৰণ্যৰোদনতহে পৰিণত হল । অৱশেষত উপায়হীন মণিৰাম দেৱানে শেষবাৰৰ বাবে নিজৰ সা-সুবিধা উদ্ধাৰৰ আশাত আৰু কন্দপেশ্বৰ সিংহৰ হৈ ওকালতি কৰিবৰ বাবে কলিকতাত থকা বঙ্গৰ গৱৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ ওচৰলৈ যায় । কিন্তু তাত অশেষ চেষ্টা কৰিও তেওঁ নিজৰ উদ্দেশ্য সাধনত সফল নহ'ল । ঠিক সেই সময়ত গোটেই উত্তৰ ভাৰততে ১৮৫৭ চনৰ বিদ্ৰোহৰ অগনি বিয়পি পৰিছিল । ক্ষমতাচ্যুত শাসকবৰ্গ আৰু চিপাহীৰ ক্ষন্তেকীয়া সাফল্য দেখি মণিৰাম দেৱানে তেনে এটা বিদ্ৰোহ অসমত সংগঠন কৰাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ কলিকতাৰ পৰা চাৰিংৰজা কন্দৰ্পেশ্বৰ সিংহ আৰু অন্যান্য বিষয়া সকললৈ গোপনে বাতৰি প্ৰেৰণ কৰে । দেৱানৰ উপদেশ অনুসৰি ক্ষমতাচ্যুত বিষয়া সকলে গোলাঘাট যোৰহাট, ডিব্ৰুগড় আদি বিভিন্ন ঠাইত চিপাহী সকলক বিদ্ৰোহৰ বাবে সাজু কৰি ৰাখিলে । কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ দেৱানে অসমত উপস্থিত হৈ নেতৃত্ব বহন কৰাৰ আগতেই তেওঁৰ কেইখনমান গোপন চিঠি শিৱসাগৰৰ জিলাধিপতি কেপ্তেইন হলৰইদৰ হস্তগত হোৱাত অতি তৎপৰতাৰে বিদ্ৰোহৰ দমনৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল । ইতিমধ্যে ১৮৫৭ চনৰ আগষ্ট মাহত গোলাঘাটৰ First Assam light infantry ৰ চিপাহী সকলে বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰিলে । First Assame light Infantry চিপাহী সকলে বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰাত বহুতো চিপাহীক বৰ্খাস্ত কৰাৰ উপৰিও ৰঙ্গৰস্ত সিংহ, ৰামগুহাম সিংহ, চন্দন সিংহ, হিদায়ত আলি, শেখগনি, চন্দন খান আদিক আজীৱন দেশান্তৰৰ শাস্তি দিয়া হ'ল । অতি কৌশলেৰে মণিৰাম দেৱানক বৃটিছে কলিকতাত বন্দী কৰি আলিপুৰ জেলত ৰাখে ।

সিফালে হলৰইদ চাহাবে ১৮৫৭ চনৰ ৭ চেপ্তেম্বৰৰ দিনা বিদ্ৰোহৰ অন্যতম নেতা কন্দৰ্পেশ্বৰ সিংহক গ্ৰেপ্তাৰ কৰি আলিপুৰ জেলত ৰখা হয় ! ইতিমধ্যে বিদ্ৰোহত লিপ্ত থকা ৰজাৰ সোঁহাত স্বৰূপ পিয়লি বৰুৱা আৰু লগতে অন্যান্য নেতা মধুমল্লিক, মৰঙ্গীখোৱা গোহাঁই, মায়াৰাম মৰঙ্গীখোৱা গোহাঁই. মায়াৰাম নাজিৰ, ছুতিৰাম বৰুৱা বাহাদুৰ গাওঁবুঢ়া শেখ ফৰমুদ আলি প্ৰমুখ্যে বহুতো লোকক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হয় । বিদ্ৰোহৰ মুখ্যনেতা কেই-জনক বন্দী কৰাত এই বিদ্ৰোহ ব্যৰ্থ হয় ।

ইয়াৰ পিছত যোৰহাটত বিদ্ৰোহী সকলৰ বিচাৰ কৰা হয় । হলৰইদ চাহাবে বিচাৰ কৰি মণিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰুৱাক ৰাজদ্ৰোহৰ অপৰাধত অভিযুক্ত কৰি ফাঁচিৰ হুকুম দিয়ে । বিদ্ৰোহৰ লিপ্ত থকা ছুতিৰাম বৰুৱা, বাহাদুৰ গাওঁবুঢ়া, ফৰমুদ আলিক নিৰ্বাসন দণ্ড বিহি আন্দামানলৈ পঠিওৱা হয় । আৰু চাৰিংৰজা কন্দৰ্পেশ্বৰ সিংহক গুৱাহাটীত ৰাজনৈতিক বন্দী হিচাপে ৰখা হয় হলৰইদ চাহাবে আক্ৰোশৰ বশৱৰ্তী হৈয়েই এফালে গোচৰ তৰিলে আৰু আনফালে বিচাৰপতি হৈ বিচাৰ কাৰ্য্য সম্পন্ন কৰিলে । ৰক্ষকেই ভক্ষকৰ ভূমিকাত অৱতীৰ্ণ হ'ল । ১৮৫৮ চনৰ ২৬ ফেব্ৰুৱাৰীত ৰাজহুৱা ভাৱে মণিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰুৱাক যোৰহাটত ফাঁচী দিয়া হ'ল । এইদৰেই অসম মাতৃক ফিৰিঙ্গীৰ কৱলৰপৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ গৈ অকালতে মৃত্যুক সাৱটি ললে মণিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰুৱাই ।

এইদৰেই অসমত ১৮৫৭ চনৰ বিদ্ৰোহৰ যৱনিকা পৰিল ।

******

কবিতা

শ

ৰা

ই

শ্বহীদ

শ্ৰীযতীন কোঁৱৰ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক ১ম বৰ্ষ

একাঞ্জলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি তোমালোকলৈ
তোমালোক আহা কত,
শুচি গলা একো নোকোৱাকৈ।
তোমালোকৰ দকমকীয়া তেজবোৰ
বৰষুণে ধুই নিছে
তোমালোকৰ আশাবোৰ
সময়ৰ কোলাত জাহ দিছে
তোমালোকৰ সমাজ গঢ়াৰ সপোন ভাঙিছে
এজাক মুখা পিন্ধা সমাজে।
আহিবাছোন তোমালোকে
এই কুঁৰি শতিকাতে,
মোৰ সন্তানটিত
সৃজন হব সেই সময়তে।
বীৰৰ সাজেৰে (ডাক)
সজাই তুলিম
কপালত তিলক পিন্ধাই
দুবাহুত শক্তি থাপি
মনত আত্মবল আনি
মতভাৰ বণলৈ দিব উলিয়াই। O

অনুৰোধ

শ্ৰীযাদব বৰুৱা
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

অস্তিম সূৰুযৰ হেঙুলী আভাই
ৰঙিয়াল কৰিলে আইৰ মুখ
হেঁতা পৰা ওঁঠত জিলিকি উঠিল
এটি মৃদু ধ্বনি
লাগি থাকিলে মাগি নেযায়।
মাউৰে উঠিলে গুৰি পকৰাৰ মৰণ নাই
মাথোঁ সময়ৰ হিচাপ
কামেৰে জোৰা হওক
তুলি লোৱা কৰ্মঠ
এই দু-হাত
হাহি বিৰিঙাবলৈ
দৰদী হিয়াৰ মোৰ
দুখুনী আজিৰ। O

* * * *

অনুসন্ধিৎসা

শ্ৰীবুদ্ধেশ্বৰ কমান
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

জীৱনৰ মৰ্ম জানিব
কোনোবাই অকণমান মৰম দিয়া হলে
তেওঁৰ টেঁটু চেপি সুধিলোহেঁতেন
'আৰু কিমান আছে ক' ?
সুৰাসক্ত বিশৃঙ্খল
যৱযুৱতী চৰাইবোৰ ধৰিব পৰা হলে
সিহঁতৰ ডেউকা ভাঙি সুধিলোহেঁতেন
"বেলিটো কত লুকাই থলি ক"
চেৰাবলীয়া যৌৱনৰ সত্যতাৰ ঘোৰাটো
ধৰিব পৰা হলে
তাৰ লেকাম টানি সুধিলোহেঁতেন
'উত্তৰনৰ সঠিক পথটো ক"
আৰু —
এই সন্ধিক্ষণত
তোমাক লগ পোৱা হলে
তোমাৰ আচঁল জোকাই সুধিলোহেঁতেন
নৈৰ শব্দতো হৰিণী সচকিত হয়,
নিয়ৰৰ টোপোলাতো পুৱতীৰ স্বপ্ন জাগে
তেন্তে তোমাৰ ইমান নীৰৱতা
কাৰনো ভাল লাগিব কোৱা ? ●

****

ঠিকনা

—বিতু হাজৰিকা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

(যি সকলে মছ-জিদমন্দিৰ ভাতৃত্ব সংঘৰ্ষত মৃত্যু হ'ল সেই সকলোৰে সোঁৱৰণত)

বন্ধু ; তুমি যাবা বিচাৰি মোক
য'ত পোৱা মৰাশৰ গোন্ধ,
আৰু পাবা মোক কোঁতিয়াবা
তকুলা মেঘৰ ছায়াঁত।
বন্ধু ; তুমি বিচাৰি যাবা মোক
সেই কেচাঁ তেজৰ চেকুৰাত,
আৰু পাবা মোক কেতিয়াবা
স্নিগ্ধ ফুলৰ পাহিত।
বন্ধু তুমি বিচাৰি যাবা মোক
বুদ্ধিজীৱি নেতাৰ দানবীয় সৃষ্টিত
মছজিদ মন্দিৰ ভাতৃত্ব সংঘৰ্ষত
মৃত্যু হোৱা —
নিৰীহ জনতাৰ কবৰ স্থানত ●

****

অনুভৱ

শ্ৰীমতী ৰূপজ্যোতি চাংমাই
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

সময়বোৰ খৰস্রোতা নদীৰ দৰে
বৈ যায় অহৰহ
শিলবোৰত ঠেকা খাই
থমকি ৰয়
মোৰ দুখ
বৰ আপোন
নিজৰাৰ স্তন পান কৰা
নীলাভ শিলবোৰ
কি প্ৰশান্ত
অনিদ্ৰাত / অনাহাৰত
পাৰ কৰা ক্লান্তিময় জীৱনৰ
আহ ! কি মনোৰম মাধুৰীমা।

—●—

****

সেই বাটেদি মই আহি আছোঁ।

নিৰোদ গোহাঁই
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক (অসমীয়া)

সেই বাটেদি মই আহি আছোঁ।
যি বাটে বিচাৰি পাম মোৰ সেউজীয়া দেশ
শাওণৰ সেই জখলা খেতিয়কজনে
দেখুৱাই দিলে এই বাট
আঘোণৰ অজলা দাৱনীজনীয়েও
এই বাটকে দেখুৱালে
পদুমণি বিলত জাকে জোৱা গাভৰু জাকে
বালি মৰা পথাৰৰ গৰখীয়া লৰাটোৱে
সকলোকে দেখুৱাই দিলে সেই বাট
যি বাটে বিচাৰি পাম
মোৰ সেউজীয়া দেশ
বহাগৰ সান্ধ্যাত উকি মৰা ডেকাটিয়ে
পথাৰত চেঁচুখান্দি আঠুঁ মুৰ
বগা কৰা লৰাটিয়ে
সকলোৱে দেখুৱাই দিলে এই বাট
সেই বাটেদি মই আহি আছোঁ
সেই সেউজীয়া দেশ বিচাৰি
মোৰ মৰমৰ দেশ। ●

****

সংগ্ৰামী বন্ধুলৈ

শ্ৰীনবীন গগৈ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বাৰ্ষিক

মই জিৱনী বিহীন এটি
বুজাক পখী
আকাশেদি উৰি উৰি
মহাশূণ্যৰ পৰা
শোষিত জনৰ বাবে
মুকুতিৰ গীত জুৰি
আগুৱাও শতবাধা ভেদি
সৃষ্টিৰ নিতে নৱৰূপ ধৰি
মানুহৰ পৃথিৱীত নৱম বিপ্লৱ।

শোষণৰ জাল ফালি
পৃথিৱীত য'ত যানে
মানুহৰ তেজ পিয়া
শোষকৰ বংশক ধ্বংস কৰি
মই আগুৱাও মুকুতিৰ গীত জুৰি।
দিক দিগন্ত প্ৰসাৰী মহাশূন্যত
মই উমি উমি জ্বলাম বিপ্লৱৰ জ্যোতি
অমানবিকতাৰ অমানিশা ভেদি
নৱ উদিত সূৰ্যৰ অৰূপজ্যোতি
মই শোষিতৰ জনৰ বাবে আনিম
চিৰমুকুতি। ●

****

অৱক্ষয়

শ্ৰীতুল'ন বৰুৱা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বাৰ্ষিক

সেই নিস্তব্ধ ৰাতিৰ অন্ধকাৰত
দুস্বপ্নই উগাৰি দিছিল তেজৰে চেকুৰা
বিপৰ্যয়ৰ সংকেত
নিনাদিত হৈছিল —
"এয়া উত্থান ধৰাৰ সময়"
নিপুণ চিকাৰীয়ে
এনে বতৰতে শৰাবদ্ধ কৰে হৰিণ
বিজুলীৰ চমকনিত
তৰাবোৰে জোপ মাৰিছিল পাহাৰৰ আৰঁত
জোনটো হেৰাই গৈছিল তেজৰে পলসত
লোত গৈছিল আহিনৰ বোৰাবোৰ
অন্ধকাৰেৰে আকাশখনৰ পৰা
বীৰদৰ্পে খহি পৰিছিল
পথীয়া তৰা। ●

গল্প

নিস্তব্ধ ৰজনীৰ বেদনা

শ্ৰীদুৰ্লভ গগৈ
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

বহাগৰ এটি ফৰিংফুটা জোনাক নিশা। জোনৰ পোহৰে ধৰিত্ৰীৰ সৰ্ব্বাংগ আলিংগন কৰিছে। এক শীতল পৰশত পাহাৰী কণ্যাই কুলু কুলু সুৰেৰে এক অচিন ভাষাৰ গীত জুৰিছে। সেই গীতৰ শ্ৰুতি-মধুৰ অনুভূতি উপলব্ধি কৰি কৰি পাহাৰৰ নামনিলৈ ধীৰ পদক্ষেপেৰে গতি কৰিছে দুটি প্ৰাণী। নিস্তব্ধ ৰজনীয়ে সিহঁতৰ বিপ্লৱী মনটোক অধিক সতেজ কৰি তুলিছে।

কেইবাবছৰো বন্য জীৱন যাপনৰ অন্তত নিজৰ গাওঁখন এবাৰ দেখি পোৱাৰ অদম্য হেঁপাহ এটা জাগি উঠিছিল বিপুলৰ। সেই উদ্দেশ্যে আজি সি গাওঁখনলৈ আহিছে; যিখন গাওঁ তাৰ জন্মস্থান। লগত তাৰ অন্তৰঙ্গ বন্ধু ৰণ্টু। দুয়োৰে কান্ধত দুটা শোষণ-নিষ্পেষণ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে বুলি ভবা অত্যাধুনিক যন্ত্ৰ।

প্ৰায় তিনিঘণ্টা কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰাৰ পিছত দুয়ো পাহাৰৰ নামনিত উপস্থিত হ'লহি। দিশটো নিৰ্ণয় কৰি বিপুলে কৰে আহ ৰণ্টু সৌ হাবিখন অতিক্ৰম কৰিলেই আমাৰ গাওঁখন দেখা পাবি। আজি তোক বৰ অন্যমনস্ক যেন লাগিছেহে। বেছিকৈ ভাগৰ লাগিছেনেকি?

নাই, নাই ভাগৰ নহয়। কিছুমান ঘটনাই মোৰ স্মৃতি পটত ভাঁহি ফুৰিছে। বৰহি যোৱা ফুলৰ পাপৰিয়েও যেনেকৈ নিয়ৰৰ পৰশত জিকমিকাই উঠে, ঠিক তেনেদৰে তোৰ গাঁৱলৈ আহোতে মোৰ গাঁৱৰ বিস্মৃতিয়েও মোৰ মনত পুনৰ স্মৃতি হিচাপে ভাঁহি উঠিছে। আচলতে গাওঁখন পাহৰি যাবৰ চেষ্টা কৰিছো যদিও কিছুমান ঘটনাই সোঁৱৰাই দিয়ে, ৰণ্টুৱে লাহেকৈ কলে।

কি ঘটনা? বিপুলে সুধিলে। মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ স্মৰণীয় ঘটনা মা-দেউতাৰ ঘটনা আৰু বহুত কিবা কিবি। যিবিলাকে মোৰ মনত প্ৰেৰণা যোগাইছিল এই পথত অগ্ৰসৰ হবলৈ। এটা বেদনা মিশ্ৰিত কণ্ঠেৰে ৰণ্টুৱে লাহেকৈ কলে।

আৰে তয়েতু কৈছিলি এদিন তোৰ মা-দেউতাক তই দেখি পোৱা নাই বুলি। তাৰ মানে তই দেখি নেপালো বুলিয়েই নিজৰ মা-দেউতাৰ কথা মনত নপৰিবনেকি? নিজৰ মাক-দেউতাকৰ কথা মনত নপৰাজন বৰ দুৰ্ভগীয়া। নহয় নহয় সেইটো কোৱা নাই। মানে প্ৰেৰণা দিয়া কথাটো হে কৈছো।

অ সেইটো কথা। মা-দেউতাৰ জীৱন কাহিনীয়েই মোৰ প্ৰেৰণাৰ মূল উৎস। সেইটো এটা পৃথক ঘটনা। যিটো আছিল সম্পূৰ্ণ অন্যায়।

কিন্তু ঘটনাটো মোক ইমান দিনে কোৱা নাই কিয়?

কম এতিয়াই কম। তই মাত্ৰ শুনি যাবি। ৰণ্টুৱে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

যেতিয়া মই দ্বিতীয় বিভাগত প্ৰবেশিকা পৰীক্ষাত উৰ্ত্তিৰ্ণ হওঁ, মোৰ অভিভাৱকজনে যিজনক মই পিতৃ বুলি ভাৱি আছিলো, স্থানীয় মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্ত্তিৰ বাবে সিদ্ধান্ত লৈছিল। নাম ভৰ্ত্তিৰ প্ৰ-পত্ৰ তেওঁৱেই পূৰ কৰি দিছিল। কিন্তু মই যেতিয়া প্ৰয়োজনীয় কাগজ

পত্ৰ লৈ নামভৰ্ত্তীৰ বাবে উপস্থিত হওঁ তেতিয়া আমাৰ স্থানীয় অধ্যাপকজনে কাগজ পত্ৰ বিলাক মোৰ পৰা লৈছিল আৰু মই কাষতেই থিয় হৈ আছিলো। কাগজ-পত্ৰ বিলাক নিৰ্ভুল হৈছেনে নাই পৰীক্ষা কৰি থাকোতেই, হঠাতে মোৰ চকুত পৰিছিল দেউতাৰ নামৰ আগত 'Late' শব্দটো দিয়া আছিল আৰু মই এই দেউতাৰ অস্বাভাৱিক ভুলৰ বাবে আচৰিত হৈছিলো। মই বিনম্ৰ অনুৰোধেৰে অধ্যাপকজনক কৈছিলো 'Late' শব্দটো কাটি 'Shri' বহুৱাবলৈ। কিন্তু অধ্যাপকজনে মোলৈ সহানুভূতিৰ দৃষ্টিৰে চাইছিল আৰু কৈছিল যে থাকক এনো নহয়। এই কথাত মই মৰ্মান্তিক দুখ পাইছিলো কাৰণ মই ভাবিছিলো যে মোৰ অভিভাৱকজন মোৰ পিতৃ আৰু তেওঁৰেই এটা নাম প্ৰফুল্ল বৰা।

সেইদিনা গধুলি মই মোৰ অভিভাৱকজনক এই বিষয়ে সোধাত তেওঁ কবলৈ অনিচ্ছুক হৈছিল। কিন্তু মই বাৰে বাৰে সোধাত কবলৈ বাধ্য হল। তেওঁ মোলৈ অপৰাধীৰ চকুৰে চাই আছিল আৰু চকুৰ পানীৰে মোক যেন ক্ষমা বিচাৰিছিল। আবেগত মোৰ চকু-কেইটা সেমেকি উঠিছিল। তেওঁ মোৰ মূৰত হাত বুলাই কৈছিল. আজিয়েই তোৰ জীৱনৰ ৰহস্যৰ কাহিনী নিজ কাণেৰে শুনিবি, যিটো আছিল এদিন সম্পূৰ্ণ বাস্তৱ।

কেইটামান নীৰৱ মুহূৰ্ত্ত অতিবাহিত কৰাৰ পিচতেই আৰম্ভ হৈছিল মোৰ জীৱনৰ পৰিবৰ্ত্তন অনা সেই ৰহস্যময় কাহিনী।

বিমলে কোনৰ পোহৰত ৰণ্টুৰ চকুৰ পৰা অশ্ৰুৰ নিজৰা বৈ অহা দেখিলে।

আচল কথাটো ক ৰণ্টু। সান্তনা দিবলৈকে বিপুলে কলে

ৰণ্টুৱে পুনৰ আৰম্ভ কৰিলে। শুন, যেতিয়া মোৰ বয়স ২ বছৰ মাত্ৰ তেতিয়া মোৰ দেউতা আৰু গাৱঁৰ কেইজনমান অন্যান্য যুৱক গাওঁখনৰ সংস্কাৰমূলক কামত জড়িত আছিল। এই দলৰ দলপতি আছিল মোৰ দেউতা। সেই সময়ত গাৱঁৰ মহাজন মৃণাল চৌধুৰীৰ প্ৰতাপত বহুতৰে সম্পত্তিচ্যুত হৈছিল। ইয়াৰ ফলত কোনোৱে খাবলৈ নেপাই মৰিছিল, কোনোৱে ভেজাল খাদ্য খাই চিৰ-ৰুগীয়া হৈছিল আৰু আন কিছুমানে আত্মহত্যা কৰিছিল। এই অত্যাচাৰৰ পৰা গাওঁখনক ৰক্ষা কৰিবলৈ সংস্কাৰমূলক দলটোৱে মৃণাল চৌধুৰীৰ ওপৰত হস্তক্ষেপ কৰিলে। লাহে লাহে এই অৱস্থাই এদিন চৰম অৱস্থা পাইছিলগৈ আৰু দলটোৱে উপায়হীন হৈ মহাজনৰ গুদাম ঘৰত জুই লগাই দিলে। অৱশ্যে এই কাম দলপতি অৰ্থাৎ মোৰ দেউতাৰ বিৰোধী আছিল আৰু ইয়াৰ নায়ক আছিল মোৰ অভিভাৱকজন। কিছুদিনৰ পিচত উক্ত ঘটনাৰ দলপতি হিচাপে মোৰ দেউতাক আৰক্ষীয়ে গ্ৰেপ্তাৰ কৰে। অন্যান্য কেইজনমানক গ্ৰেপ্তাৰ কৰে যদিও মহাজনৰ নিৰ্দ্দেশত তেওঁলোকক অব্যাহতি দিয়া হয়। কিন্তু মোৰ দেউতাক এৰি দিবলৈ কোনোপধ্যে মান্তি নহল আৰক্ষী। ইয়াৰ অন্যতম কাৰণ মোৰ দেউতাৰ ওপৰত প্ৰতিশোধৰ এটা অদম্য তৃষ্ণা বহুদিন ধৰি মহাজনে মনত পুহি ৰাখিছিল।

দুমাহ ধৰি দলৰ অন্যান্য ব্যক্তি সকলে মোৰ দেউতাক উলিয়াই আনিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টা যেতিয়া বিফল হল তেতিয়া মোৰ মায়ে মোৰ ভৱিষ্যত চিন্তা কৰিয়ে দেউতাৰ সকলো দোষৰ বাবে ক্ষমা ভিক্ষা কৰিবলৈ গৈছিল মহাজনৰ কঠিন হৃদয়ৰ ওচৰত। কিন্তু মোৰ মা ভিক্ষাৰ পৰিবৰ্ত্তে কামনাৰ বলি হব লগা হ'ল মৃণাল চৌধুৰী নামৰ মানৱত্বহীন এটা আদিম বৰ্বৰৰ হাতত। সতীত্ব হেৰুৱাই মোৰ মাতৃয়ে জীয়াই থকাৰ আৱশ্যকীয়তা উপলদ্ধি নকৰিলে। ইয়াকে কৈ মোৰ অভিভাৱকজনে কাহিনীৰ সমাপ্তি ঘটালে।

প্ৰায় আধাৰাতি বিচনাত উচুপি উচুপি কটোৱাৰ পিচত মই ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিছিলো, দেউতাৰ অপূৰ্ণ আশা পূৰণৰ উদ্দেশ্যে। দেউতাৰ খবৰ লৈ মই গম পালো মাৰ মৃত্যু হোৱাৰ ১ই সপ্তাহৰ পিচতেই জেলৰ ভিতৰতেই দেউতায়ো আত্মহত্যা কৰে।

সেই ৰাতি ঘৰ এৰি অহাৰ পিচত এদিন মাত্ৰ গৈছিলো মোৰ তোমালোকৰ পিতৃৰ ঘৰলৈ। তেওঁ তেতিয়া ক্ষমা ভিক্ষা বিচাৰিছিল। মই তেতিয়া সেই বৃদ্ধৰ কোলাত মূৰ থৈ নীৰৱে চকুলো টুকিছিল আৰু মনত পৰিছিল মোৰ স্নেহময়ী মাতৃয়ে হয়তু ইয়াতকৈ বিনয়েৰে ক্ষমা বিচাৰিছিল একেই এজন ব্যক্তিৰ ওচৰত।

কিন্তু কি পাপৰ প্ৰায়চিত্ত হিচাপে তেওঁ মোক বঞ্চিত কৰিছিল মাতৃ স্নেহৰ পৰা। ক বিপুল ক, তই নকৰ কিয় ?

কৈ কৈ ৰণ্টু উচুপি উঠিছিল। বিপুলে অবুজ বেদনাৰ দৃষ্টিৰে তালৈ চাইছিল।

জোনাকত ৰণ্টুৰ চকুৰ পৰা বৈ অহা অশ্ৰু কণিকাবোৰ নিৰৱৰ টোপালৰ দৰে টুপ টুপকৈ সৰি পৰিছিল আৰু সেই উষ্ণ টোপালবোৰে শীতল নিৰৱৰ পৰশত সান্তনা লভিছিল। ●

মই শ্ৰীমানে কৈছো

শ্ৰীপ্ৰবীন গগৈ

আপুনি বাৰু এষাৰ কথা শুনিছেনে ? সেই যে- "নাই পো গোফেঁ নাই পো মূখে" । শুনিছে কিজানি ? কথাষাৰ বাৰু আপোনাৰ গাত ফলিয়াইছে নেকি ? যদি ফলিয়াইছে তেন্তে বেয়া নেপাব । কাৰণ আপোনাক কটাক্ষ কৰিবলৈ এনে বাক্য প্ৰয়োগ কৰা নাই । কৰিছো এই অধৰ্মক লৈহে । গতিকে গাত পাতি নলব । প্ৰকৃততে মোৰ একোৱেই নাই বুজিছে । গোফঁৰ ফালেও নাই মূখৰ ফালেও নাই । নাই যি নাই একো ফালেই নাই । এনেয়ে জানো জীয়া মাইকীয়ে আজি দেওদি যাবলৈ ওলাইছে । তাই যেন এই নিঠৰুৱা মানুহটোক দাংবৰলা কৰি এৰি থৈ নেযায় । আই ঐ দেহি সোণজনী ।

কেতিয়াবা মোৰ ভগৱান নামৰ অদৃশ্য প্ৰাণীটোৰ ওপৰত খং উঠে । কিয় বাৰু মোক মানৱ জনম দিছিলে । অৱশ্যে তেওঁক খং কৰিলে কি হব । যতকুটৰ বাই হ'ল মোৰ পিতাই আৰু বৌটি । ক্ষন্তেকীয়া উত্তেজনাত ভূল কৰিলে. তাৰে সাক্ষী হিচাপে থাকি গলো মই । এতিয়া মৰ হাবু ডাবু কৰি । ইফালে দিনক দিনে সমাজখনে যি ৰূপ লৈ দৌৰিব লাগিছে কাহানিবা হাফ্‌ফেইল্‌ হৈ পৰি নগলেহে ৰক্ষা । অৱশ্যে এইবোৰ লাজৰ কথা বুজিছে । তথাপি আজি লিখিবলৈ সংকোচ নকৰো । অতদিনে ধৈৰ্য্য ধৰি আছিলো আজি খুলি দিলো বাপেকে । অৱশ্যে লিখিমনো কি ফুটুকা ফেনটো । যিহে ঘোৰাঁ গোৱৰ থকা মগজ । কোনোবাই বাল্মিকী আখ্যা নিদিলেহে ৰক্ষা ।

আচল-কথাটো কি জানে ? আজি বহুদিনতে স্কুল এৰিলো । এৰিলো-নহয় মানে এৰুৱালে । নেকুৱা-বনো কিয় ... দয়া বোলা পদাৰ্থকণ নথকা নিৰ্দ্দয়া মাষ্টৰবোৰক যিহে মইমতালি, তিনিটোৰ পিঠিত শুন্যটো দিবলৈও মৰে । পিতায়েনো বাৰু কিমান সহিব । এবাৰ দুবাৰ কৰি পৰীক্ষা ঘৰ শুৱনি কৰিলো মনতে নপৰে । কোনো চুঙা-মুৱা পেণ্ট পিন্ধা ডিস্কু-জাতীয় ডেকাই কোনোবা অহংকাৰী গাভৰুৰ সান্নিধ্য পাবলৈ বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰিও বিফল হোৱাৰ দৰে, ময়ো কেইবাবাৰো চেষ্টা কৰিও মেট্ৰিক পাচ চাৰ্টিফিকেট খনৰ সান্নিধ্য নেপালো পিচে আৰু এবাৰমান ট্ৰাই কৰি চাবৰ মন আছিল । কিন্তু পিতায়ে সিমানতে ষণ্ডা নিচান দাঙিলে । মইনো কি কৰিম হাইকমাণ্ডৰ নিৰ্দ্দেশ । গতিকে বিনা বাক্যই সকলো আশা ত্যাগ কৰি স্বৰস্বতী মাদামৰ চৰণত এটুপি চকুলো পেলাই এটি দীঘলীয়া চেলুত মাৰিলো- 'যা দেৱী সৰ্বভূতেষু' ।

সেইদিন ধৰি কোনো দিন নিজকে কাগজ-কলমৰ সৈতে ভেটা-ভেটি কৰোৱাব পৰা নাই । পৰিত্যক্ত কিতাপ-পত্ৰ বহীবোৰ লৈ বৌটি গবেষণা কৰাত লাগিল । বৌটিৰ গবেষণাই মহান বৈজ্ঞানিক নিউটনৰ মধ্যাকৰ্ষণ সূত্ৰটোক ভুল বুলি প্ৰমাণ কৰিলে । যিহেতু গবেষণা-গাৰৰ পৰা ওলাই যোৱা বৰ্ণহীন পদাৰ্থবোৰ তললৈ যোৱাৰ পৰিবৰ্ত্তে ওপৰলৈহে গতি কৰিলে । বাৰু সেই-বোৰ যাওক । মিছাতে আজে-বাজে কথাবোৰ লিখি আপোনাক আমনি দিয়াৰ ইচ্ছা নাই । ইচ্ছা থাকি-লেও সাহস নাই । যিহে ফটা মুখ অশ্লীল জাতীয় শব্দবোৰ ওলাই নপৰিলেহে ৰক্ষা ।

জীৱনত একো এটাই কৰিব নোৱাৰিলো । পঢ়ি শুনিও ডাঙৰ মানুহ হব নোৱাৰিলো নাইবা মন্ত্ৰী এম এল, এ হৈও সমাজখনক চেপা মাৰি দুপইচা ঘটিবও নোৱাৰিলো । মুঠতে সমাজখনৰ পৰা টকা-পইচা. মান সন্মান একো আদায় কৰিব নোৱাৰিলো । অৱশ্যে আন কিছুমান মানুহৰদৰে সমাজৰ পৰা ডাঙৰ ডাঙৰ সন্মান পোৱাৰ উচ্চ আকাংখ্যা মোৰ নাই । আমাৰ সমাজৰে বহুলোকে নিজকে ডাঙৰ কৰি সজাবলৈ প্ৰায়ে ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধিবোৰ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায় যেনে অমুক শইকীয়া এম এ. অমুক গোহাঁই বি এ ইত্যাদি । এই বাৰ বাৰু কিয় লিখে মই কিন্তু এইবোৰ পছন্দ নকৰো । অৱশ্যে লিখো বুলিলে আমুকাৰ এম. পি এ. ভি এইবোৰ নোহোৱা নহয় । কিন্তু নিলিখো । সেইফেৰা আত্মসন্মান মোক নেলাগে । মোৰ দুখ লাগিছে কাৰণ মোৰ জীয়াই থকাৰ পথ এটাও সুচল নহয় । ছে: মহা মস্কিল । এতিয়া বাৰু জীয়াই থকাৰ দিন কেইটাত কি কৰি খাম । দুদিনমানৰ কাৰণে হেড সংসাৰলৈ পঠালে সময় হলে ওৱাৰেণ্ট দি ধৰাই নিব । কিন্তু এই দিন কেইটাত জীয়াই থাকিব লাগিব । সচাঁকৈ জীৱনৰ দ্বিতীয়াৰ্দ্ধত কিবা এটা সংস্থাপনৰ খুউব প্ৰয়োজন । চাকৰি, ব্যৱসায়. খেতি বা তেনে কিবা এটা । চাক-ৰিৰ কথাটো জানেই কিজানি । কথাতে কয় —ইস্ত্ৰি দিয়া কাপোৰ গলত গাঁঠি তাকে নকৰিলে চাকৰিলৈ পিঠি । কিন্তু মোৰ দৰে এটা দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ ডেকাই কেতিয়া গলত গাঁঠি লবলগীয়া হয় জানানে ? গতিকে ময়ো গলত গাঁঠি নললো অৰ্থাৎ চাকৰিৰ আশা বাদ দিলো ।

বাৱসায় । ব্যৱসায় কৰিবলৈ মূলধনৰ প্ৰয়োজন কিন্তু মোৰ মূলধনৰ হিচাপ দি আপোনাক মিছাতে জুনু দিয়াৰ ইচ্ছা মোৰ নাই । মূলধনৰ নামত পিতাৰ হাড় ওলোৱা বুকুখন । কিমাননো টানিব দেহাহে । কোনোৱা এদিনা হাফ্‌ফেইল হৈ নগলেহে ৰক্ষা । মুঠতে কেতিয়াবা এনে অৱস্থা হয় গৈ যে চেদা অকণ খাবলৈও আনৰ ওচৰত হাত পাতিব লগীয়া হয় । গতিকে ব্যৱসায়ৰ কথা ভাবিবই নোৱাৰি ।

শেষত থাকিলগৈ খেতি । খেতিৰ কথানো কি কম । পিতাই আৰু ভাই কেইটাই যুৱৰ ঘাম মাটিত পেলাই খেতি কৰে তথাপি ছমাহ খাবলৈ নাটে । ঠাণ্ডা পানী খাইও বিচনাত পৰি থকাৰ অভ্যাস আছে । গতিকে খেতিৰ কথা চিন্তাই কৰিব নোৱাৰি । মুঠতে জীয়াই থকাৰ পথ এটাও মোৰ বাবে সুগম নহয় । হে প্ৰভূ কিনো দুখৰ খোলাত হাত দি জন্ম লৈছিলো । কেতিয়াবা নিজৰ জীৱনৰ ওপৰতে ধিক্কাৰ জন্মে । কিয়নো মানৱ জনম লৈছিলো । চৰাই লোৱা হলেও মানুহে ছটিওৱা মাহ, সৰিয়হৰ গুটিকে খাই জীয়াই থাকিব পাৰিলোহেঁতেন । নাই যি নাই একো ফালেই নাই ।

ব্যৱসায় কৰিবলৈ মূলধনৰ অভাৱ । চাকৰিৰ কথাটো গম পালেই । গতিকে ব্যৱসায় আৰু চাক-ৰিৰ আশা বাদ দি থাপতে আকৌ এজনীকে গোটাই লৈ চীনা জোকে লেচেটা লাগি ধৰাদি পিতাইৰ সম্পতিটোকে কামুৰি ধৰিলো । এনেয়ে বুঢ়া নাচনী তাতে নাতিনীয়েকৰ বিয়া মানে হাফ্‌টনত ডেৰটন্‌ দহোটি লৰা-ছোৱালীয়ে তাল-ফাল কৰি থকা ঘৰখনত আকৌ এজনী নতুন বোৱাৰী । কৌটিক আৰু পায় কোনে । জেৰজেৰীয়া বৰষুণৰ দৰে প্ৰায় এমাহ মানলৈ

বৌটিৰ কলগ্ৰামখন ফুলস্পিডত বাজি থাকিল। ইফালে মোৰ শ্ৰীমতী বেচেৰীজনী একেবাৰে অস্থিৰ। তাইনো বাৰু কেনেকৈ জানে যে, এনেকুৱা এটা পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হব লাগিব। চিন্তাত বেচেৰীজনী একেবাৰে ধেনুভিৰীয়া হৈ পৰিছে। মই কেতিয়াহা কওঁ, হেৰৌ চিন্তা নকৰিবি। এদিন কিবা হব দে। কিন্তু কি হব সেইটো ময়ে নেজানো। তাইনো কেনেকৈ জানিব। মুঠতে কিবা এটা হব। বাৰু সেইবোৰ বাদ দিছো। কিন্তু এইবাৰহে নিগমে মৰিলো। বোলে বাৰম্বাৰ ৰাখিলা প্ৰভু এইবাৰহে নিগমে মৰিলো। কথাটো হ'ল আজি কেইদিনমানৰ পৰা শ্ৰীমতীয়ে মাকৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ কথা ৰবকৈ কৈ আছে। সন্তৱ পুনৰ এইখন ঘৰলৈ ঘূৰি নাহে। বুজিছো এইবাৰ মোৰ গাত বেয়া গ্ৰহৰ দৃষ্টি পৰিছে। শ্ৰীমতীৰ অবিহনে মই বাৰু জীয়াই থাকিব পাৰিমনে। ওহোঁ তাইক নেদেখিলে মই ক্ষন্তেকো থাকিব নোৱাৰিম। হে ঈশ্বৰ, মোক আৰু জ্বলাই নামাৰিবা। মোৰ সোণজনীক সুমতি দিয়া। নহলে নিগমে মৰিলো।

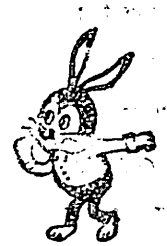

মানুহৰ ইতিহাস

শ্ৰীতনু বৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

মানুহৰ জীৱনটো বাৰু কি ? এটা এটা জীৱন মানেই একোটা কাহিনী। জন্মতে এই কাহিনীৰ পাতনি মেলে আৰু মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে ই এটি কাহিনীৰ দৰেই সুখ দুখৰ সাক্ষ্য হৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকে। হয়তু বা কোনো গাৱঁত হয়তু বা চহৰত, সৈন্য বাহিনীত বা ৰাজনীতিত অৰন্যত য'তেই নহওঁক জীৱন কাহিনী নিজে নিজেই আগবাঢ়ি গৈ থাকে।

জীৱনৰ পথত লগ পাই গলো পুনাককাইক প্ৰথমে মোৰ কোনো চিনাকী নাছিল। এদিন মই অফিচৰ পৰা আহোঁতে বাটত লগ পাইছিলো। 'টকা এটা দিবনে ডাঙৰীয়া' ? দুদিন লঘোনে আছো, দিছিলো এটকা, কিন্তু মনৰ কৰবাত খোকোজা লাগিল। মানুহজনৰ টকা খোজাৰ ভঙ্গী দেখিয়েই বুজিব পাৰিছিলো মানুহজন ঠিক মগনীয়া নহয়।

ফুটপাথেৰে গৈ থাকোতে লোক অনুসৰণ কৰি কোনোৱা আহি থকা দেখি উভতি চালো।

অ' তুমি ! মগনীয়াজন লাখুটিত ভৰ দি দি লেঙকেচিয়াই আহি থকা দেখা পালো। আৰু লাগিছিল নেকি ? মই বৰ আথে-বেথে সুধিলো।

"নহয় ! কিবা কবহে আহিছিলো"।

কি !

চাওক নিৰুপায় হৈ টকা মাগিলো। কিন্তু মোৰ মাগি ফুৰাটো কাম্য নাছিল। বেয়া নেপায় যেন।

নাই নাই বেয়া পাম কিয় ?

সঁচাই মগনীয়াজনৰ ব্যৱহাৰে মোক আকৃষ্ট কৰিলে। কেবাদিনো আমাৰ অফিচৰ সেই চকটোতে মগনীয়াজনক লগ পাইছিলো, আৰু শেষত গৈ এটা সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল।

এদিন কৈছিল মানুহটোৱে "জানে এদিন ময়ো এই সমাজৰ এজন লোক আছিলো। অসম চৰকাৰৰ কোনোবা এটা বিভাগৰ তৃতীয় শ্ৰেণীৰ কৰ্ম্মচাৰী আছিলো ; আৰু আছিলো দহ বিঘা পথাৰৰ মাটি, কিন্তু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মথাউৰি বান্ধোতে মোৰ পথাৰৰ মাটিখিনি চৰকাৰে লৈ যায়। বিষয়াজনৰ গাফিলতিৰ কাৰণে মোৰ পথাৰৰ মূল্যখিনি নেপালো। তাৰ বাবে মই চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে মোৰ্কৰ্দমা চলালো। নাজানো কিয় জানো মোৰ চাকৰিটো চিগি থাকিল।

মই কিন্তু ধৈৰ্য্য নেহেৰুৱালো। মোৰ্কৰ্দমা চলাই থাকিলো। ইতিমধ্যে মোৰ বন্ধু নকুলৰ সহায়ত নলবাৰী নগৰত এখন চাহৰ দোকান খুলিলো। দোকানখন দোপত দোপে উন্নতিৰ চৰমসীমাত উপনীত হ'ল গৈ। মোৰ দিন ঘুৰিল, মই দুবছৰৰ ভিতৰতে অৰ্থবান হৈ পৰিলো আৰু মোৰ বন্ধুৰ উদগনিত বিয়া পাতিলো। কন্যাজনীৰ নাম আছিল জয়া। তাই মাথোন ৰূপৱতীয়ে নহয় গুণৱতীও আছিল।

বিয়াৰ পোন্ধৰ দিন মানৰ পিছতেই লক্ষ্মী পূৰ্ণিমা। ন বোৱাৰী জয়াই লক্ষ্মীৰ পূঁজাৰ আয়োজন কৰিলে। লক্ষ্মীপূৰ্ণিমাৰ পুৱাতে মই নাৰিকল চিঙিবলৈ আমাৰ ঘৰৰ পিছফালে থকা গছজোপাত বগাই উঠিলো। আৰু মৰমৰ জয়া গছজোপাৰ তলত ৰৈ আছিল।

নাৰিকল চিঙি নামোতেই অঘটনটো ঘটিল। মই ওপৰৰ পৰা খহি পৰিছিলো তললৈ। তাৰ পিছত

আৰু ক'ব নোৱাৰিলো। চকু মেলি চালো মই মেডিকেল কলেজৰ চাৰ্জিকেল ৱাৰ্ডত। প্লাষ্টাৰ কৰা হ'ল, এক্সৰে কৰা হ'ল। কিন্তু ভৰি আৰু কৰ্কালৰ সন্ধি স্থলত সৰু হাড়ভঙা বুলি ডাক্তৰে কলে। গতিকে অপাৰেশ্বনৰ দৰকাৰ আৰু সেই সময়ত তেনে সুক্ষ্ম অপাৰেশ্বনৰ ব্যৱস্থা গুৱাহাটীত নাছিল।

তেন্তে উপায় ভেলোৰ।

জয়াক শহুৰৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দি মই মোৰ মৰমৰ চাহ দোকানৰ সকলো উপাৰ্জন লগত লৈ দোকানখন বেছি দি বন্ধু নকুলক লগত লৈ ভেলোৰলৈ গলো। ভেলোৰত চাৰিমাহ থাকি অসমলৈ উভটি আহিলো। দেখাত মই এতিয়া সম্পূৰ্ণ সুস্থ মাথোন মোৰ ভৰিটো অপাৰেশ্বনৰ পিছৰ পৰা কিঞ্চিৎ দোষ থাকি গ'ল। লাখুটিত ভৰ দি খোজ দিলে কৰ্কালৰ সন্ধিস্থলত বিষ হয়। হস্পিতলৰ পৰা ৰিলিজ দিয়াৰ দিনা ডাক্তৰে মোক কলে মিষ্টাৰ পুনা কলিতা আপুনি এতিয়া সম্পূৰ্ণ সুস্থ কিন্তু

মই ডাক্তৰৰ মুখলৈ চালো।

কিয় জানো ডাক্তৰে কিন্তুত বৈ গ'ল

সেই কিন্তুৱে যেন উৰুৱাই আনিলে এক ভীষণ অমঙ্গলীয়া ধুমুহাৰ আগজাননী।

কিন্তু কি ডাক্তৰ ডিঙিত ক্ৰুশ চিহ্নত হাত থৈ ডাক্তৰে ক'লে - কিন্তু আপোনাৰ কিড্‌নি ডেমেজ হোৱাৰ কাৰণে আৰু উক্ত সন্ধিত অস্ত্ৰোপচাৰ কৰাৰ কাৰণে আপোনাৰ শৰীৰৰ কিছুমান সুক্ষ্ম অঙ্গত প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰিছে। ফলত আপুনি চিৰ জীৱনৰ কাৰণে যৌন জীৱন আৰু সন্তান জন্ম দিয়াৰ ক্ষমতাৰ বাবে অক্ষম হৈ পৰিব.

ডাক্তৰ, মই চিঞৰি দিছিলো। সকলো ঈশ্বৰৰ মহিমা। গড্ ব্লেচ্ ইউ।

অসমলৈ আহি থাকোতে ট্ৰেনত বহি বহি ভাবিছো জয়াৰ কথা। সেই ন বোৱাৰী জয়া। মাথোন পোন্ধৰ দিনৰ দাম্পত্য জীৱনত জীৱনবো কিমানখিনিয়েই তাই ভোগ কৰিছিল। মনত পৰিছিল সেই প্ৰথম নিশাৰ কথা। তাই আছিল অনভিজ্ঞ কোমল বয়সৰ বোৱাৰী। তাই আছিল মোৰ বুকুত সোমাই নিলাজী লতাৰ দৰে লাজতে তাই মোৰ কোনো কথাৰ উত্তৰ দিয়া নাছিল। মই তেতিয়া মৰমৰ আবেগত উত্তপ্ত হৈ উঠিছিলো। তাই মোৰ গাৰ উত্তাপ সহ্য কৰিব নোৱাৰি কৈছিল। আপোনাৰ জ্বৰ উঠিছে নেকি?

"হয়! মই হাঁহি হাঁহি কৈছিলো "তুমি মেলেৰীয়া মহ হৈ মোৰ বুকুত কামুৰি দিয়াত মোৰ জ্বৰ হৈছে।" দুয়ো হাঁহিছিলো। আৰু মই চাকিটো নুমাই দিছিলো, সেয়া আছিল মোৰ প্ৰথম নিশাৰ স্মৃতিৰ কথা। ভাবি ভাল লাগিছে কিন্তু পোন্ধৰ দিনৰ পিছতেই সকলো আশা সুখ আবেগৰ সমাপ্তি ঘটিল।

প্ৰথম কথাটো গোপনে ৰাখিছিলো, কাকো কোৱা নাছিলো। শাহুৰৰ ঘৰতে উঠিছিলোগৈ। প্ৰথম নিশাত মই বাহি কোঠালিতে শুই থাকোতে জয়াই আহি মোক মনে মনে ক'লে "এই; মোকে তোমাকে মায়ে মাজৰ কোঠালীতে শুবলৈ কৈছে"।

জানো এবুকু থমকি থকা আশা লৈ তাই মোৰ ওচৰত শুবলৈ আহিছিল। হোমপুৰি তাইক মই পত্নী ৰূপে বৰণ কৰি আনিছো। তাই আহিছে কাম বাসনাৰ বশৱে নহয়, তাই অভিসাৰিকাত নহয়, আহিছে পত্নীৰ অধিকাৰত দাবীত।

মই তাইক সাৱটি ধৰি ওৰেটো নিশা কান্দিছো। মাথোন সেই নিশাই নহয় আৰু বহু নিশা মই হুক হুকাই কান্দিছো তাই সান্ত্বনা দিছিল; কান্দিছা কিয়? ধন আৰু অভাৱৰ বাবে? তাৰ বাবে দুখ কৰি লাভ কি? তুমি থাকিলেই মোৰ সকলো থকা আৰু তুমি সুস্থ হৈ থাকিলে পুনৰ সকলো হব।

মই আৰু লুকাই ৰাখিব নোৱাৰিলো; কলো জয়া! তুমি এতিয়া জীয়া গাভৰু ছোৱালী। জীৱনৰ সুখ কি তুমি এতিয়াও বুজি নাপালা। আৰু মই চিৰজীৱনৰ কাৰণে দাম্পত্য জীৱনৰ বাবে অক্ষম। সন্তান সৃষ্টিৰ বাবেও মোৰ ক্ষমতা নাই, মই পঙ্গু হৈ পৰিলো। তুমি পুনৰ আনত বিয়া সোমোৱা জয়া। মোৰ লগতে থাকি তুমি তোমাৰ জীৱনটো অপচয় নকৰিবা। মই সহ্য কৰি থাকিব নোৱাৰিম।

তাই কৈছিল "মই হিন্দু নাৰী" স্বামীৰ সেৱাৰ মাজতে মোৰ সুখ। সেয়েই হিন্দু নাৰীৰ মুখ্য কামনা। শাৰীৰিক সুখ কেলৈ লাগিছে।

কি মাতৃত্ব? ভালদৰে উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰিলে।

মই কোনো মতেই জয়াক বুজাব নোৱাৰিলো। আৰু এদিন নিশা মই জয়াক শয্যাত শুই থকা অৱস্থাতে এৰি থৈ নিৰুদ্দেশ হৈ পৰিলো। বিশ বছৰ দিন মই বহুতো দেশ ঘুৰি পুনৰ স্বদেশলৈ ঘুৰি আহিলো। মন গৈছিল জানিবলৈ জয়া ক'ত আছে। তাই পুনৰ সংসাৰ পাতিলেনে?

কিন্তু অৱশেষত জানিলো তাই এতিয়া দুটা সন্তানৰ মাক। ডাঙৰ লৰাটোৱে এইবাৰ প্ৰবেশিকা পৰীক্ষাত ২য় স্থান পাইছে। ছোৱালীজনী সপ্তম মানত তাই এতিয়া এজন ইঞ্জিনীয়াৰৰ পত্নী। তাই সুখত আছে?

"তাই সুখত থকাটোৱেই মই বিচাৰিছিলো, পুনাকাই; মই দুখেৰে মাত দিলো।

"পুনাকাইয়েও যেন সম্বিৎ ঘুৰাই পালে আৰু" কলে মাজে মাজে বৰ মন যায় জয়াক আৰু লৰা ছোৱালী হালক চাবলৈ। আচলতে মই জয়াক পাহৰিব পৰা নাই।"

এটা সম্ভৱত বিদায় ললে পুনাকাইয়ে......।

খিৰিকিয়ে এবাৰ জুমি চালো লাখুটিত ভৰ দি গৈ আছিল পুনাকাই। ফুটপাথটো তেওঁৰ আগে আগে বহল হৈ গৈ আছিল এক অন্ধকাৰৰ মাজলৈ। গৈ থকা এই মানুহজনৰ বুকুত যে এডোখৰ বেদনাৰ ঘাঁ লৈ উদভ্ৰান্তৰ দৰে ঘূৰি ফুৰিছে কোনে জানে? মানুহ...।

মানুহ.......। এই দৰেই অভিনয় কৰি জীয়াই থাকিব লাগিব এটি নাট্য কাহিনীলৈ।

মানুহৰ ইতিহাস তো এনেকুৱাই..........।

※ ※※※ ※

শ্ৰী দুলাল সন্দিকৈ
সাধাৰণ সম্পাদক (১৯৯১-৯২) চন ।

শ্ৰী দেৱেন নাওঁহলীয়া
১৯৯১-৯২ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ শিল্পী ৰূপে পৰিগণিত হোৱাৰ উপৰিও বিভিন্ন অনুষ্ঠানত গীত পৰিবেশন কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে ।

মঃ বিতু হাজৰীকা
আলোচনী সম্পাদক (১৯৯১-৯২) চন

শ্ৰী বিনোদ কোৱঁৰ
১৯৯১-৯২ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ বেডমিণ্টন আৰু টেবুল টেনিচ খেলুৱৈ হিচাপে মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে ।

শ্ৰীপ্ৰদীপ গগৈ
এওঁ মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯১-৯২ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ মাৰাথন দৌৰ বিদ হোৱাৰ উপৰিও শিৱসাগৰ জিলাৰ এজন নিপুণ ফুটবল খেলুৱৈ হিচাপে পৰিগণিত ।

শ্ৰীপূৰ্ণানন্দ বড়ী

এওঁ একেৰাহে কেইবাবাৰো শ্বটপোত ডিচ্‌কাচ্‌ৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ হোৱাৰ উপৰিও তেওঁ কেইবাৰো অসম দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে তেওঁ এইবাৰ মধ্যপ্ৰদেশত হোৱা সৰ্বভাৰতীয় আন্তঃ বিশ্ববিদ্যালয় ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতালৈও নিৰ্বাচিত হয় ।

শ্ৰীমতী পৰিস্মিতা আৰনধৰা

এওঁ শ্ৰেষ্ঠ ছোৱালী দৌৰ বিদ হোৱাৰ উপৰিও হাই জাম্প, লং জাম্প আদিত সু নাম কঢ়িয়াই আনিছে

আলোচনী সম্পাদনা সমিতি (১৯৯১-৯২ বৰ্ষ)

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে – উপদেষ্টাদ্বয় উপাধ্যক্ষ উম্বৰুধৰ নেওঁগ অধ্যাপক ৰাণীকান্ত গগৈ অধ্যাপিকা শ্ৰীৰ প্ৰভা গগৈ

থিয় হৈ বাওফালৰ পৰা – সদস্যা শ্ৰীমতী মধুস্মিতা কোঁৱৰ, সম্পাদক মঃ ৰিতু হাজৰিকা সদস্যা শ্ৰীমতী মিণ্টুমণি তুৰৱা ।

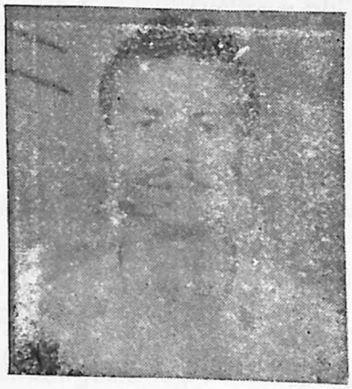

শ্ৰীকেশৱ গগৈ

এখেত মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিবছৰ শ্ৰেষ্ঠ দৌৰ বিদ হোৱাৰ উপৰিও, ১৯৯১ চনত মণিপুৰত হোৱা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল ক্ৰীড়া সমাৰোহ বিলেত নতুন অভিলেখ প্ৰতিষ্ঠা কৰে । সেই একে বছৰতেই মণিপুৰ ইম্ফলত হোৱা পূৰ্ব মণ্ডলিক ক্ৰীড়া আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতা ৪০০ মিঃ দৌৰত অসমৰ ভিতৰত এক নতুন অভিলেখ প্ৰতিষ্ঠা কৰে তদুপৰি মধ্যপ্ৰদেশত হোৱা সৰ্বভাৰতীয় আন্তঃ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাবে নিৰ্ব্বাচিত হয় ।

প্রতিবেদন

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

আমাৰ প্ৰতি আস্থা ৰাখি উত্তেজনাপূৰ্ণ নিৰ্ব্বাচনত যি সকল ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে মোক হেম চন্দ্ৰ দেৱ-গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯১-৯২ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে সাংবিধানিক নীতিৰে নিৰ্ব্বাচিত কৰিলে সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। এই অ'পাৰতে অসমীয়া জাতিৰ কৃষ্টি সভ্যতা তথা অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে জীৱন আহুতি দিয়া মহান শ্বহীদ সকললৈ সশ্ৰদ্ধ আন্তৰিকতাৰে প্ৰণাম কৰিলো।

শিৱসাগৰ জিলাৰ উত্তৰ দিশত প্ৰকৃতিৰ এক মনোৰম পৰিবেশৰ মাজত শিক্ষা সাংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ ঐতিহাসিক হেম চন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়খন অৱস্থিত। এনে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে গুৰুত্বপূৰ্ণ পদটোৰ অধিকাৰী হৈ মহাবিদ্যালয় খনলৈ কি সেৱা আগবঢ়াব পাৰিলো বা নোৱাৰিলে সি বিচাৰ্য্যৰ বিষয় আৰু তাক সংশিষ্ট সকলোৱে বিচাৰ কৰিব। সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহনেৰে মহাবিদ্যালয় খনৰ উন্নয়নৰ অৰ্থে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলোঁ। অৱশ্যে সীমাবদ্ধ ক্ষমতা আছিল প্ৰতিবন্ধক।

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ শুভ প্ৰচেষ্টাত সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে গুৰু ভাৰ এটা কান্দ পাতি লবলগীয়া হৈ আজি বিদায়ৰ মূহুৰ্ত্তত উপনীত হৈ পুনৰ সেইসকলৰ শুভ প্ৰচেষ্টাক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰণ কৰিছো। সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব লৈ মহাবিদ্যালয় খনিৰ সৰ্ব্বাঙ্গীন উন্নতিৰ প্ৰচেষ্টাত ৰত হওঁ। অৱশ্যে এইটো কথা ঠিক যে চালুকীয়া অৱস্থাত থকা আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনিৰ বিভিন্ন সমস্যা সমূহ দূৰীকৰণৰ কাৰণে সাধাৰণ সম্পাদকৰ এবছৰ কাল নিশ্চয় লেখত লবলগীয়া নহয়। তথাপিও সমস্যাসমূহৰ সমাধানৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি প্ৰচেষ্টা চলোৱা হৈছিল মহাবিদ্যালয় খনিৰ উন্নতিৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে নিশ্চয় শিক্ষক আৰু ছাত্ৰৰ মাজত সম্বন্ধ সৌহাদ্য মূলক হব লাগিব। এই দুটাৰ সমন্বয়তহে শৈক্ষিক পৰিবেশ সুস্থ হোৱাৰ আশা ৰাখিব পাৰি।

নিৰ্ব্বাচনত জয়ী হৈ ৭/১২/৯১ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ পূজনীয় শিক্ষাগুৰু তথা পুৰণা কমিটিৰ বিষয়ববীয়া আৰু অন্যান্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিত আনুষ্ঠানিক ভাৱে শপত গ্ৰহণ কৰি সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰো। সক্ৰিয় ভাৱে প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰথম খোজ হিচাপে হাত তুলি লওঁ। সপ্তবিংশতিতম বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ। অতি খৰতকীয়া ভাৱে ১৬/১২/৯১ তাৰিখৰ পৰা ২১।১২।৯১ তাৰিখলৈকে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদযাপন কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ ২২।১।৯১ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত এখনি সাধাৰণ সভা আহ্বান কৰা হয়। উক্ত সাধাৰণ সভাত মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ

অভিযোগ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰি মাননীয় অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰীক এখন স্মাৰক পত্ৰ দিবৰ বাবে প্ৰস্তাৱ আকাৰে লোৱা হয়।

যথা সময়ত বঁটা বিতৰণী সভা পাতিবৰ নোৱাৰাত জানুৱাৰী মাহৰ ২৮/১/৯২ তাৰিখে বঁটা বিতৰণী সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সভাত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে শিৱসাগৰ জিলাৰ ক্ৰীড়া বিভাগৰ সভাপতি শ্ৰীযুত বৰুন গোহাঁইদেৱে উপস্থিত থাকি সভাৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে খেলজগতৰ সম্পৰ্কে আৰু মৌ কথা কৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক উৎসাহিত কৰে।

অতীতৰ ৰীতি নীতি অনুসৰি পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা শ্ৰী শ্ৰী বাকদেৱী বীণাপাণি সৰস্বতী মাতৃৰ সংপোষ্টিৰ অৰ্থে মহাবিদ্যালয় সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যক্ষ উপাধ্যক্ষ, অধ্যাপক অধ্যাপিকাও সমূহ কৰ্ম্মচাৰী বৃন্দৰ সহযোগত জাক জমকভাৱে পুজা পালন কৰা হয়।

ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ ৮।২।৯২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ শ্ৰীঅৰুণ দিহিঙীয়াক ভাৰতীয় সেনা-বাহিনীয়ে গ্ৰেপ্তাৰ কৰা প্ৰতিবাদ এপ্ৰিল মাহৰ ১০।৪।৯২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শ্ৰেণী বৰ্জন কাৰ্য্যসূচী গ্ৰহণ কৰি পাঠ গ্ৰহণৰ পৰা বিৰত থাকে। ১৫ ৪।৯২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয় অধ্যক্ষ উপাধ্যক্ষ, অধ্যাপক অধ্যাপিকা তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ও সমূহ কৰ্ম্মচাৰী বৃন্দৰ উপস্থিতিত স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপন কৰা হয়।

ইয়াৰ পৰাহে ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য্যনিৰ্বাহক সভাৰ সিদ্ধান্ত ক্ৰমে ছাত্ৰ একতা সভাৰ এটা স্থায়ী কাৰ্য্যালয় নিৰ্মাণৰ বাবে আৰ্থিক সাহাৰ্য্য বিচাৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰহৈ ৰাজশ্ৰী পাব্লিকেচনৰ স্বত্বাধিকাৰ ওচৰত এখন আবেদন নিজ হাতেৰে প্ৰেৰণ কৰো। এই একে উদ্দেশ্যে হতত লৈ ২৮।৪.৯২ তাৰিখে আৰ্থিক সাহাৰ্য্য বিচাৰি মৰাণ চাকুলৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কেইজনমান বিষয় বৰীয়াৰ সৈতে গৈ এৰোখনকৈ আবেদন প্ৰদান হয়। অৱশেষত চাকুলৰ চেয়াৰমেনক লগ কৰি অভাৱ অভিযোগ সম্পৰ্কীয় এখন আবেদন নিজ প্ৰেৰণ কৰো।

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ৮।৯।৯২ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ এখনি সাধাৰণ সভা আহ্বান কৰা হয়। উক্ত সাধাৰণ সভাত মহাবিদ্যালয় বছেৰেকীয়া আলোচনীখনৰ সম্পৰ্কে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাজ পোছাক পৰিধান তথা ৰূপালী জয়ন্তী সম্পৰ্কে আলোচনা কৰি কেইটামান প্ৰস্তাৱ লোৱা হয়। উক্ত প্ৰস্তাৱ কেইটা ২১ ৯।৯২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ওচৰত প্ৰদান কৰা হয়।

২৫।৯ ৯২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয় সপ্তবিংশতিতম নৱাগত আদৰণি সভা পতা হয়।

উক্ত আদৰণি সভাত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে মাননীয় অসমৰ আইন পৌৰ প্ৰশাসন ও শক্তি মন্ত্ৰী মহোদয় মাননীয় অসমৰ শিক্ষা মন্ত্ৰী, এবিটা চেয়াৰমেন ও শিৱসাগৰ জিলাৰ প্ৰাপ্তঃ বয়স্ক শিক্ষা বিভাগৰ পৰিদৰ্শক মহোদয়ক আমন্ত্ৰণ কৰি অনা হয়। সভাত সভাপতিত্ব কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে। এই সভাতেই মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ অভিযোগ সম্পৰ্কে এখনি স্মাৰক পত্ৰ মাননীয় আইন পৌৰ প্ৰশাসনৰ ও শক্তি মন্ত্ৰী মহোদয়ে আৰু শিক্ষা মন্ত্ৰীলৈ প্ৰেৰণ কৰা হয়। লগতে আইন মন্ত্ৰীৰ যোগেদি মুখ্যমন্ত্ৰীলৈও প্ৰেৰণ কৰা হয়।

নৱেম্বৰ মাহৰ ১৬।১১ ৯১ তাৰিখে মৰাণ চাকুলৰ এবিটা চেয়াৰমেন ছাত্ৰ একতা সভাৰ আমন্ত্ৰণ ক্ৰমে আহি মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ অভিযোগ সম্পৰ্কে বুজ লয়। শেষত অধ্যক্ষ মহোদয়ে, শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী বৃন্দ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলৰ আলোচনাত মিলিত হৈ এটা পকী ঘৰ নিৰ্মাণ কৰি দিম বুলি আশ্বাস দিয়ে।

ছাত্ৰ বন্ধু বান্ধৱীসকল আপোনালোকে জানে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে পূৰ্ণ পৰ্য্যায়ত বিকশিত হবলৈ হলে আমি বহুতো বাধা অতিক্ৰম কৰিব লাগিব। আমাৰ কিছুমান নিজস্ব দাবী আছে সেই দাবী সমূহ ভালকৈ কাৰ্যাকৰি কৰিব পাৰিলে প্ৰকৃতাৰ্থত মহাবিদ্যালয়ৰ মান উন্নত হব।

আমাৰ দাবী সমূহ হল

১) অতীৱ প্ৰয়োজনীয় এটা প্ৰেক্ষাগৃহ আমাক লাগে।

২) মহাবিদ্যালয়খনিৰ চৌহদটো পৰিস্কাৰ কৰি সীমা সংৰক্ষণ কৰিব লাগে।

৩) দূৰণাৱতীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী থাকিবৰ বাবে দুটা আবাস গৃহ আমাক লাগে।

৪) দুটা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী জিৰণী চৰা আমাক লাগে।

৫ শিক্ষাৰ প্ৰধান অংগ, এটা পূৰ্ণাঙ্গ গ্ৰন্থাগাৰৰ লগতে এটা পঢ়া কোঠাৰো আৱশ্যক।

এইবিলাক সমস্যা সামাধানৰ বাবে মাননীয় অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী স্থানীয় বিধায়ক ও মাননীয় অসমৰ আইন মন্ত্ৰী, মাননীয় অসমৰ শিক্ষা মন্ত্ৰী মহোদয়ক অৱগত কৰা হয়। কিন্তু এই সকলো বিলাক সমস্যা সামাধানৰ বাবে এক দীৰ্ঘম্যাদি প্ৰক্ৰিয়াৰ প্ৰয়োজন আছে। আমি আশা ৰাখিছো এনে সমস্যা সমূহ সামাধানৰ বাবে আমাৰ কৰ্তৃপক্ষই উপযুক্ত সহাৰি দিলে, আমাৰ দাবীৰ সামকৰ্ত্তা এদিন কাৰ্য্যকৰি নিশ্চয় হবই লগতে এই সকলো বিলাক দিশত বৰ্ত্তমানে আগবঢ়োৱা সেৱাৰ উপৰিও পৰৱৰ্ত্তী ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য্যকালত ই সম্ভৱ হৈ উঠিব বুলি আশা কৰিলো।

ইয়াৰ উপৰিও ছাত্ৰ সমাজে ভোগ কৰি অহা মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অভ্যান্তৰীণ সমস্যাৱলী দূৰ কৰিবলৈ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় অন্তৰ্গত মহাবিদ্যালয় সমূহৰ সাধাৰণ সম্পাদক সকলৰ প্ৰতিনিধি সভাৰ যোগেদি গৃহীত প্ৰস্তাৱ সমূহ মাননীয় অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰীক ২১/৯/৯২ তাৰিখে প্ৰেৰণ কৰা হয়।

আমাৰ দুৰ্ব্বল আৰ্থ সামাজিক ব্যৱস্থাই এনে বিলাক দাবী অতি সোনকালে পূৰণ কৰাত সহায় নিশ্চিত নকৰে বুলি আমি জানো কাৰণেই এনে ব্যৱস্থাৰ আমি দীৰ্ঘম্যাদি প্ৰক্ৰিয়াৰ কথা বিবেচনা কৰো।

আমাৰ কাৰ্য্যকালত অকালতে মৃত্যুক আকোঁৱালী লোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ বন্ধু তৰুণ বৰুৱা আৰু ছাত্ৰী বান্ধৱী মঞ্জুৰমা চাংমাই মৃত আত্মাৰ সদগতি কামনা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, অধ্যাপক, অধ্যাপিকা তথা ছাত্ৰ ছাত্ৰী ও সমূহ কৰ্ম্মচাৰী বৃন্দৰ উপস্থিতিত এখনি শোকসভা পতা হয়।

একতা সভাৰ বিষয়ে দু-আষাৰ

অসমৰ সাম্প্ৰতিক ৰাজনৈতিক পৰিস্থিতিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত আমাৰ প্ৰধান প্ৰয়োজনীয় কথাটো হৈছে বিভিন্ন জাতি উপজাতিৰ মাজত থকা সমন্বয় সু-দৃঢ় কৰা। এইখিনিতে এটা কথা কব লাগিব পৰিবৰ্ত্তনশীল সমাজে বিচৰা, জানিব লগীয়া; কৰিবলগীয়া আদি বহু ক্ষেত্ৰতেই আমিবোৰ প্ৰায় অনভিজ্ঞ। এয়া আমাৰ দোষ জ্ঞান আহৰণেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মূল উদ্দেশ্য হলেও আজি যাৰ দোষতেই হওঁক বা যি কাৰণতেই নহওঁক অসমীয়া ভাষা সংস্কৃতি বিপন্ন হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে আৰু এনে অৱস্থাত নীৰৱ দৰ্শক হোৱাটো জানো উচিত

অসমবাসীৰ অস্তিত্ব আজি বিপন্ন। পৰাধীনতাৰ শিকলি ডালে ১৯৪৭ চনত চিগি পৰোতে যেতিয়া আনন্দত নাচি উঠা হৈছিল তেতিয়া অসম বাসীয়ে ভাবিছিল নে যে, আকৌ এদিন অস্তিত্ব ৰক্ষা আন্দোলনত নামিব লাগিব। দুখৰ বিষয় আজি অসমীয়াই দেশীয় চৰকাৰৰ ওচৰতে অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলন কৰি শ শ জনে প্ৰাণ বিসৰ্জন দিব লগীয়া হৈছে। অসমীয়া জাতিক বচাবৰ বাবে আজি ওলাই আহিব লগা হল ছাত্ৰ সমাজ। অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে নেতৃত্ব লৈ সংগ্ৰাম কৰিব লগা হল ছাত্ৰ সমাজেই।

শস্য উৎপন্নৰ লক্ষ্য অনুকুল বতৰত যেনে সমন্ধ কাৰ্য্য ফলৱতীৰ লক্ষ্য উৎসাহ উদ্দীপনা, সুপৰামৰ্শ প্ৰেৰণা আদিৰ ওতপ্ৰোত ঃ সমন্ধ আছে। কিন্তু অপ্ৰিয় হলেও ই সত্য যেতিয়া কৰ্মই লাগিব যে, কিছু ক্ষেত্ৰত প্ৰায় ব্যতিক্ৰম।

অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ কৰ্ত্তব্য আজিৰ যুগত বহুগুণে বৃদ্ধি হৈ পৰিছে। ক্ষমতাৰ অপব্যৱহাৰে অসমীয়াৰ গণতান্ত্ৰিক অধিকাৰ বিপদাপন্ন কৰি তুলিছে। চক্ৰান্তকাৰীয়ে সৃষ্টি কৰাৰ পৰা বাধা বিঘিনিবোৰ নেওচি আঁতৰ কৰি উদ্দেশ্য লক্ষ্যত উপনীত হবলৈ যাওঁতে একতা সভাখনে সকলোবোৰ দিশ চাই সাময়িক লব পাৰে তাৰ বাবে বৰ্ত্তমানৰ দৰে ভৱিষ্যতেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী সকলে পৰস্পৰাগত ভাৱে চেষ্টাৰ ত্ৰুটি নকৰিব বুলিয়েই মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

শৈক্ষিক পৰিবেশটোৰ লগত জড়িত হৈ জ্ঞানৰ প্ৰসাৰ ঘটাবলৈ চেষ্টা চলোৱাৰ লগে লগে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে বাৰ্ষিক ধ্যান ধাৰণাৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ মাজত নিজকে অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ প্ৰয়োজন। ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী হিচাপে নিজকে চিনাকি দি বিভিন্ন বাদানুবাদেৰে অগ্ৰসৰ হওঁতে সন্মুখীন হব লগা অন্তৰায় সমূহক নমিমুৰ কৰি আগবাঢ়ি গলেহে বাঞ্ছিত আশাৰ কুসুম আয়ত্ব কৰিব পৰা হব। যিহেতু ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই পুথিগত জ্ঞান আহৰণৰ লগে লগে দেশৰ সামাজিক পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি তীক্ষ্ণভাৱে চকু দিয়াৰ লগতে অধ্যৱসায় আৰু একাগ্ৰতাৰ অতীৱ প্ৰয়োজন। অন্যহাতেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজতে ঐক্য সংহতিৰে সকলোটি একেখন হাতৰ পতকাৰে নতশিৰ হৈ যাতে প্ৰকৃত উদ্দেশ্য সিদ্ধি কৰিব পৰা হয় তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিব লাগে। মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ গোটে "ছাত্ৰ একতা সভাখন" গঠন কৰাৰ লগতে আগবঢ়াই নিয়াটো সমানে কৰ্ত্তব্য।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক এই প্ৰতিবেদনৰ দ্বাৰা অন্য এক বিষয় অৱগত কৰাৰ আদম্য হেপাহ সামৰিব নোৱাৰিলো। — কিয়নো এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা প্ৰগতিবাদী আৰু সক্ৰিয় হবলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায়-সহযোগিতা তথা গঠনমুলক সমালোচনা একান্তই বাঞ্ছনীয়। কিন্তু আমাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত ইয়াৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হোৱা দেখা যায়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰতি এটি মোৰ অনুৰোধ - বিষয় ববীয়া সকলক নিৰ্ব্বাচন কৰিয়েই কৰ্ত্তব্য শেষ বুলি নধৰি সকলো সময়তে সদায় সহায় সহযোগিতা দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়াইযেন। লগতে একতা সভাৰ বিষয় ববীয়া সকলৰ দৃষ্টি গোচৰ কৰাব বিচাৰো যে, যেতিয়াসকলে মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ উদযাপনক বিভাগীয় দায়িত্ব পালন কৰিয়েই ক্ষান্ত নাথাকি বিভিন্ন সময়ত একতা সভাৰ কাম কাজত সহযোগিতা আগবঢ়োৱা উচিত।

আমাৰ ইমান বিলাক সমস্যা থকা সত্বেও আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক ছাত্ৰই সকলো মুৰ পাতি লৈ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰগতি লাভ কৰোতা আমাৰ বাবে প্ৰশংসনীয়। আমি আশা ৰাখিছো সদস্যা সমূহৰ মাজতো আমাৰ সতীৰ্থসকলে শিক্ষা শেষ কৰি ভৱিষ্যতৰ মানৱ সেৱাত আত্মনিয়োগ কৰিব।

কৃতজ্ঞতা ॥

যিসকল উদ্যোক্তাই নিজাই পুখুৰীত এনে এখন শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় দিলে— যাৰ নামত হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়, সেই মাননীয় উদ্যোক্তাসকললৈ পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰাক্তন সভাপতি তথা সদস্যসকললৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জনোৱাৰ লগতে তেখেত সকলৰ এই মহান ৰৱঙনি নতুন পুৰুষৰ বাবে সদায় স্মৰণীয় হৈ ৰব। লগতে বিদায়ী অধ্যক্ষ মহোদয়লৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। লিখাৰ অভ্যাস নেহোৱাৰ হেতুকে অজানিতে ভুল হোৱাতো স্বাভাৱিক বুলি ভাবিয়েই ভুলৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলো।

মোৰ সম্পূৰ্ণ কাৰ্য্যকালছোৱাত বিভিন্ন কৃত— কৰ্মত দিহা পৰামৰ্শ, আৰু সহায় সহযোগিতা, গঠনমুলক পৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ অধ্যাপক, অধ্যাপিকা গ্ৰন্থাগাৰিকা মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া ও সভাপতি মহোদয়লৈ লগতে সমূহ কৰ্ম্মচাৰী বৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত নৱ-নিৰ্ব্বাচিত বিষয়ববীয়া ও সভাপতি মহোদয়লৈ শুভেচ্ছা জনাই আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু
হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা
১৯৯১—৯২

শ্ৰীদুলাল সন্দিকৈ

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই অসমৰ অস্তিত্বাকাংক্ষাৰ সংগ্ৰামত যিসকল বীৰ শ্বহীদে কলিজাৰ কেঁচা তেজ ঢালি জীৱন উচৰ্গা কৰিলে সেই সকলৰ স্মৃতি সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ ।

১৯৯১/৯২ বছৰটোৰ বাবে মোক যি সকল ছাত্ৰছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধবীয়ে হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক পদত অধিষ্ঠিত হবলৈ সুযোগ দিলে তেখেত সকললৈ মই মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ । লগতে মোৰ প্ৰস্তাবক আৰু সমৰ্থকক আছুতীয়াকৈ মৰম যাচিলোঁ । প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে মোৰ কাৰ্য্যৱলীৰ এটি চমু আভাষ দাঙি ধৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছোঁ ।

মই মোৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা আয়োজন কৰা প্ৰতিটো কাৰ্য্যসূচীতে সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ । মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজা, নবাগত আদৰণি সভা আৰু মহাবিদ্যালয় ফুটবল প্ৰতিযোগিতা আদি প্ৰতিটো কাৰ্য্যসূচীতে বিভাগীয় সম্পাদক সকলক তথা সাধাৰণ সম্পাদকক সম্পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াই সফলভাৱে অনুষ্ঠিত কৰাত সহায় কৰিছিলোঁ । ইয়াৰ উপৰিও বহুসময়ত সাধাৰণ সম্পাদকৰ অনুপস্থিতিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ কিছুমান দায়িত্বপূৰ্ণ কাম পালন কৰিব লগা হৈছিল । আমাৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত কিমানখিনি উন্নতি কৰিব পাৰিলো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্য ।

আমাৰ কাৰ্য্যকালত ঘটা দুটা শোকবহ ঘটনা হৈছে এপ্ৰিল মাহৰ ভিতৰতে একাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ বন্ধু তপন বৰুৱা আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী বান্ধৱী মঞ্জুৰমা চাংমাইৰ অকাল মৃত্যু । তেওঁলোকৰ অকাল মৃত্যুৰ বাতৰি পাই শোক সন্তপ্ত পৰিয়াল-বৰ্গলৈ গভীৰ সমবেদনা জ্ঞাপন কৰিছিলোঁ ।

কৃতজ্ঞতা— সদৌ শেষত মোক বিশেষ ভাৱে সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱাৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত চিত্ৰসেন ৰাজকুমাৰ, অধ্যাপক শ্ৰীযুত বাণীকান্ত গগৈ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত সঞ্জীৱ বৰগোহাঁই, প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত ফণীধৰ শইকীয়া, অধ্যাপিকা শ্ৰীযুক্তা ক্ষীৰপ্ৰভা গগৈ লাহন বাইদেউ, অধ্যাপিকা অঞ্জলী গগৈ, শ্ৰীযুক্তা দীপালী গগৈ বাইদেউলৈ সশ্ৰদ্ধ কৃতজ্ঞতা আগবঢ়াইছো ।

মাননীয় শিক্ষা গুৰু সকলৰ উপৰিও বন্ধু সৱ শ্ৰী দয়াৰাম সন্দিকৈ, অচ্যুত গগৈ, গোপাল গগৈ জীতেন গগৈ, বেৱ দিহিঙ্গিয়া, ভবেন কোঁৱৰ অতুল গগৈ দিপুল ছৰবা, ভবেন খনিকৰ, যুগল বড়া, সুনীল ফুকন, ৰাজীৱ বৰগোহাঁই, চন্দ্ৰ দিহিঙ্গিয়া আৰু বান্ধৱী — শ্ৰীমতী নীহাৰিকা ৰাজখনিকৰ, কবীকা দত্ত, মঞ্জু শইকীয়া, প্ৰণতি চেতিয়া, সোনমাই গগৈ চাকমণি ভূঞা, পৰিস্মিতা আৰক্ষৰা, টুটুমনি কোঁৱৰ ৰেখা সন্দিকৈ, দিপালী দিহিঙ্গিয়া, ৰূপজ্যোতি চাংমাই সোনমণি গগৈ তথা বাইদেউ — শ্ৰীমতী পূৰ্ণিমা গগৈ বঞ্জু দত্ত আৰু ৰুমা গগৈয়ে সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱাৰ বাবে তেখেত সকলক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছো ।

ইতি

শ্ৰীবিষ্ণু শইকীয়া
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক
হেমচন্দ্ৰ দেৱগোস্বামী মহাবিদ্যালয়, নিতাইপুখুৰী
ছাত্ৰ একতা সভা

ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯১-৯২ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে মোক ভোটদি নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক শুদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো।

মই ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰাৰ সম্পাদকৰূপে কাম কৰাত কিমানখিনি সফলতা লাভ কৰিলো সেয়া বিচাৰ্য্যৰ ভাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওপৰত অৰ্পণ কৰিলো। অৱশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হকে মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত কিবা এটা কৰাৰ বাবে চেষ্টাৰ অৱহেলা কেতিয়াও কৰা নাছিলো। এইখিনিতে অনিচ্ছাকৃত ভাৱে হৈ যোৱা ভুল ক্ৰুটীৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।

কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমানৰ পাছতে ষষ্ঠবিংশতিতম "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" আৰম্ভ হয়। মোৰ দায়িত্বত থকা কেৰম, ডবা, বেডমিণ্টন টেবুল টেনিছ আদি প্ৰায়বোৰ খেলেই অনুষ্ঠিত কৰা হয় খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত যথেষ্টখিনি অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলো যদিও বিভাগীয় উপদেষ্টা মহোদয়ৰ পৰামৰ্শ, কেইজনমান বন্ধুৰ সহযোগত সকলোবোৰ বাধা বিঘিণি অতিক্ৰম কৰি সকলোবোৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হলো। উক্ত খেল সমূহত যোগদান কৰা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। শ্ৰীবিনোদ কোঁৱৰে ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰাৰ অন্তৰ্গত খেল-সমূহত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ সন্মান লাভ কৰে। তেখেতৰ লগতে অন্যান্য সকলো বিজয়ী প্ৰতিযোগীৰ পৰা অদূৰ ভৱিষ্যতত উচ্চ মানদণ্ডৰ খেল প্ৰদৰ্শনৰ আশা ৰাখিলো। আৰু সকলোটিলৈ শুভেচ্ছা জনালো।

ছাত্ৰ জিৰণি চৰাৰ সমস্যা সমূহ— এইখিনিতে আমাৰ ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা ঘৰটোৰ এটা প্ৰতিচ্ছবি দাঙি ধৰিব বিচাৰিছো। ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা ঘৰটোত ছাত্ৰই সম্পূৰ্ণকৈ জিৰাব পৰা অৱস্থা আজি পৰ্যন্ত হোৱাগৈ নাই। তাৰ উপৰি ছাত্ৰই তাত কোনো খেল খেলিবলৈ পোৱা নাই। ইয়াৰুপৰি ঘৰটোৰ মজিয়াখন কেচা, যাৰ ফলত টেবুল টেনিছ খেলাত অসুবিধাৰ সৃষ্টি হয়। গতিকে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক জিৰণি চ'ৰা ঘৰটোৰ মজিয়াখন পকীকৰণ আৰু ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰাত অতিকৈ প্ৰয়োজনীয় বিজুলী পোহৰ আৰু বিজুলী বিচনী তথা নানা খেলাৰ সামগ্ৰী যোগান ধৰি ছাত্ৰসকলৰ খেলৰ মানদণ্ড উন্নত কৰিবলৈ সহায় আগবঢ়াব বুলি টানি অনুৰোধ জনালো।

আমাৰ কৰ্তব্য — মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো বস্তুকে নিজৰ বস্তুৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰত যিখিনি নিয়মানুৱৰ্তিতা মানি চলিব লাগে আৰু সেইখিনি মানি চলিলেহে আমি লক্ষ্যত উপনীত হব পাৰিম।

কৃতজ্ঞতা — মোৰ কাৰ্য্যকালত বিভাগীয় উপদেষ্টা মহোদয় শ্ৰী শিৱ ৰঞ্জন শৰ্মা চাৰে যি সহায় আগবঢ়ালে তাৰ বাবে তেখেতৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰলো। লগতে মাননীয় শ্ৰী অজিত বেহেৰা চাৰ শ্ৰীসঞ্জীৱ বৰগোহাঁই চাৰ আৰু শ্ৰী ফণীধৰ শইকীয়া চাৰে যি সহায় সহযোগ আগবঢ়ালে তাৰ বাবে তেখেতসকললৈ কৃতজ্ঞতা য়াৰুপৰি মোক সকলো সময়তে সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱা শ্ৰীতপন গোঁহাই, জিতুল কোঁৱৰ বিশ্বজিত বড়া, অশোক চাহু, নাৰায়ণ চাহু, বিনোদ কোঁৱৰ, দেৱানন্দ বৰুৱালৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

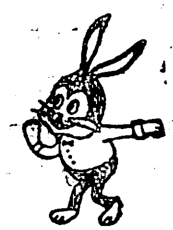

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়খনিৰ সকলো দিশতে উন্নতি কামনা কৰি মোৰ চমু প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

শ্ৰীপুলিন সন্দিকৈ
সম্পাদক ছাত্ৰ জিৰণি চৰা
ছাত্ৰ একতা সভা
হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া শ্বহীদ সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো। ১৯৬৫ চনতে স্থাপিত হোৱা এই মহাবিদ্যালয়ৰ খনিয়ে বৰ্ত্তমান ২৭ বছৰত ভৰি দিলেহি। এই শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষালাভ কৰিবলৈ আহি মোৰ এদিন ছাত্ৰী জিৰণিকোঠাৰ সম্পাদিকা হোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটিছিল। সেয়েহে ১৯৯১-৯২ বছৰটোত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে মোক বিনা প্ৰতিদ্বন্দিতাৰে নিৰ্ব্বাচিত হোৱাৰ সুবিধা কণ দিয়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠানটিক সেৱা কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু বান্ধৱী সকলে যি সুযোগ দিলে তাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

আমাৰ এই মহাবিদ্যালয় খনিয়েই নিতাইপুখুৰী পানী দিহিং অঞ্চলৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান। মহাবিদ্যালয় খনিত প্ৰায়ভাগ কৃষক সকলৰ লৰা-ছোৱালীয়ে শিক্ষা আহৰণ কৰে যদিও কলাবিভাগৰ ফলাফল আগৰে পৰাই উৎসাহজনক। এনে এখন মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু বান্ধৱী সকলক কিমানদূৰ সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছো সেইটো তেওঁলোকৰ বিচাৰ্য্যৰ বিষয়। যিহেতু এই মহাবিদ্যালয় খনিৰ দৰে অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰত পিছপৰা এখন মহাবিদ্যালয়ত ভবামতে ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলক সুযোগ সুবিধা দিয়াটো সম্ভৱ নহয়। মোৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত মোক প্ৰতি ক্ষেত্ৰতে দিহা পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা অধ্যাপক বাণীকান্ত গগৈ চাৰ, উপাধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰী ডম্বৰুধৰ নেওঁগ চাৰ, শ্ৰী সঞ্জীৱ বৰগোহাঁই চাৰৰ ওচৰত বিশেষভাৱে কৃতজ্ঞ। হয়াৰোপৰি মণ্টুদা মনোজদ, সঞ্জীৱ দা, দুলাল দা, ৰিতুদা, আৰু নিৰুবা পূৰ্ণিমাবা মঞ্জুবা, ইনুবা, বন্ধু ৰাজীৱ, তপন, বিনোদ, কুশল, নেত্ৰ, অৰুণ তথা বান্ধৱী ৰশ্মিৰেখা, অৰ্চনা, পৰিস্মৃতাৰ সহায় সহযোগৰ কথাও সুঁৱৰিছো।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ স্থল "কলেজ সপ্তাহ" ১৬ ডিচেম্বৰৰ পৰা এইবাৰো উলহ মালহেৰে উৎযাপন কৰা হয়। আমাৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত ১৬/১২/৯১ তাৰিখৰ পৰা ২১/১২/৯১ তাৰিখলৈ সপ্তাহ জোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে "কলেজ সপ্তাহ" অনুষ্ঠিত হৈছিল। মোৰ বিভাগত হোৱা প্ৰতিযোগিতা সমূহ আছিল- ১) ডবা ২) কেৰম ৩) বেড মিণ্টন ৪) টেবুল টেনিছ।

উক্ত প্ৰতিযোগিতা সমূহত বিচাৰকৰ ভূমিকা পালন কৰা সকলোলৈকে মোৰ কৃতজ্ঞতা জনালো। ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হোৱাৰ পাছতে কিমান অভাৱ অনুভৱ কৰিছিলো সেইটো সকলোৰে জ্ঞাত। বিশেষকৈ ছাত্ৰী সকলৰ জিৰণীৰ সময়ত মানসিক আনন্দৰ বাবে আহল বহল ঘৰ আৰু উপযুক্ত পৰিৱেশ জিৰণী কোঠাত নাই। খেলৰ প্ৰায়বোৰ সামগ্ৰী এইবাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে যথা সময়ত পোৱা গল বুলিয়ে কব লাগিব। কিন্তু টেবুল টেনিছ খেলৰ সামগ্ৰীবোৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাই দেখিয়েই পোৱা নাই বুলি কলেও বেছি কোৱা নহয়। গতিকে আমাৰ জিৰণী কোঠাৰ অভাৱ সমূহ দূৰ কৰিবলৈ কৰ্তৃপক্ষক অনুৰোধ জনালো। ই অকল মোৰেই দাবী নহয়। ই সকলো ছাত্ৰীৰে দাবী বুলি ধৰিব পাৰি। লগতে আহল বহল ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা এটি অনতিপলমে নিৰ্ম্মাণ কৰিবলৈও অনুৰোধ জনালো।

আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনিয়ে ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ দেওনা পাৰ হৈ গ'ল যদিও মহাবিদ্যালয়খনত এটা শৌচাগাৰ (চেনিটৰী লেট্ৰিন) নাই। এইটো কিমান ডাঙৰ সমস্যা ভাবিলে আচৰিত লাগে। গতিকে মই কৰ্তৃপক্ষক এইটো অভাৱৰ কথাও উনুকিয়াই দিলো।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয় খনিৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি ও ভৱিষ্যত উজ্জ্বল কামনা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু নৱনিৰ্ব্বাচিত সম্পাদক সম্পাদিকা সকললৈ মোৰ ফালৰ পৰা আগতীয়াকৈ অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

শ্ৰীমতী বিনীতা সন্দিকৈ

"জয়তু নিতাই পুখুৰী হেঃচঃদেঃগোঃ মহাবিদ্যালয়

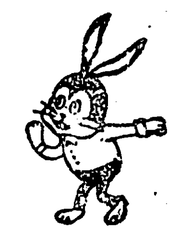

Hem Chandra Dev Goswami College Magazine :

Annual Publication :
1991—92

English Section,

Prof in-charge :
Sri-Alok Gohain, M. A.

Editor
Md, Ritu Hazarika;

IN THIS ISSUE

Article ;

EDITORIAL :

1 A Short Review of Egyptian civilization : Its contributions to world civilization. — D. D. Neog M A , Principal I/c

2 The Religious Society of Assam through ages ; A Perspective View – Prof. Sibaranjan Sarmah M.A

Poem -

1 The Ghouls : — Prof. Sudhir Kumar Das.

2 A Proem to Passion — Prof, Ajit Kumar Behra

3. The Plight of a Mother — Miss Anjumoni Phulkonwer

4 Charm — Sri Jatin Mohan

Article

1 Problems of Economic growth in Developing Economy. — Prof. M. Mahanta M.A

2 When January Became the First month of the year — Sri Sanjib Konwar

3 Words worth's poetry of Nature — Prof. A. Gohain

4. Aim and purpose of Education A Short Review — Miss Mintumoni Dowarah

Editorial

This is an age of competition, an age of growing opportunity, and an age of shrinking opportunity too. More the career avenues open up, more the number of competitors justle with each other to elbow out others. so in this world of sheer competition where survival of the fittest becomes motto of life. It is an acknowledged fact that the old sense of complacency would not work any more. It is high time that now we have to sit up and take notice the fast changing world around us. We have to prepare ourselves to face the ongoing competition head on and prove our mettle before others. A determined effort would certainly see us through. But determination should must be followed by hard work because there is no substitute for hard work. If determination is not followed up by equally strong and planned hard work then achieving the goal of life would be as elusive as a mirage.

Once Nehru had gone to Moscow on a state visit. He had gone to see the Moscow University campus. A gigantic statue of Lenin placed on an equally gigantic pedestal with one hand raised over the shoulder with bifurcated fingers drew his attention; he asked his guide the significance of the statues bifurcated fingers and the guide replied that Lenin reminds the student community of their duties that is study; study, study study and study means all the five duties of a student is to study. And that is true to its creex, a students main duty should be studies, we must not forget that enquiry gields knowledge and knowledge is power. It is only knowledge that can see us through. We should always heep it at the hach of our minds that we are at the midst of the most constructive years of our lives, we must not waste it rather spend it constructively, we know everything is not right in the sorrounding. there are a lot of things which needs immediate attention but a weak person can't help others, a strong can. And by strong I mean the mental strength. Let us from today try to gain as much as we can.

Amidst accute resource crunch we have managed to bring out this modest copy of our college magazine and it is in your hands now. we are ready for your boutiques as well as brickbats.

Thanking You —

Md. Ritu Hazarika, Editor,
H. G. B. G. College Magazine

A Short Review of Egyptian Civilization: Its Contributions to World Civilization

D. D. Neog M. A.
Vice Principal.
Head, Dept. of History

Egypt is the gifted land of the Nile, which rises among the high land of East. — Central Africa and flows north wards. Passing through the whole of Egypt, Egypt was fertile because of the river Nile and a rich and the oldest civilization grew up in this river valley. The nomads of the New stone — Age settled down in this fertile river Valley and developed elaborate art of agrieulture It is because of the works and effosts of the ancient Egyptians that a rich and oldest civilization grew up in the Nile Valley of Africa, So, Egypt, the land of the Pyramids, can rightly be called as one of the cradles of human civilizations.

Long long before the birth of lord Jesns, the
forefathers of the Egyptian contributed much to
the world civilization. It is said that a mythical
King Herns established an united Kingdom in the
Delta and the river regions of the river Nile and
there he ruled from about 6300 B. C. Menes esta-
blished a second united kingdom in about 5000
B. C. This king Menes is credited to be the
founder of the first dynastics ruled over Egypt.
one after another till the last dynastic rule was
destroyed by the Persian invaders in about 525
B. C.

Hard working ancient Egyptians with their tire less and great effort, estabished a well-organized society and became the creator of a rich civilization which contributed much to human civilization in which we are proud of living now Their contributions touched every branch — art, Science and literature.

The excellent type of the works of the artists and the craftsmen of Egypt have been revealed in the monuments they built. Their skill in senlpture is shown by the magnificent images which are still existing The find decoration on the wall of the temples and the tombs proves that the ancient Egyptian artists mastered in the art of painting too. It is because of their paintings we are now fortunate to have a complete picture of their private, social and religious life. Papyrus, lotus and palm columns are very common in the buildings of ancient Egyptians some of which still remain undisturbed by the passing of so many thousand years. The Great pyramid of the pharaoh cheops, one of the seven wonders of the world, built in Gizeh near Cairo in about 2880 B. C. or 2650 B. C. by king khu u shows the skills and abilities of the Egyptian workers engaged in Engeenering works. Skilled hands were also seen in the minor crafts in making ornaments made of gold, silver, ivory, precious stones and coloured glass.

Traces of Geometry, mathematics, medicine chemistry, and astronomy are seen in Egypt for the first time in the history of mankind. The world is indebted to the ancient Egyptian scien tists ? The Greek historian Herodotus, the father

of History, opined that it were the ancient Egyptians who invented Geometry first. They invented it for the division of their land in to regular portions and also for the construction of the Pyramids and temples. The Egyptian could multiply, divide and also substract and add. Decimal system was prevalent in ancient Egypt.

The introduction of medicine by ancient Egyptian helped much in the advancement of human civilization, plants, herbs, fat and other specimens were used for the manufacture of drugs, perfumes and ointments. It is said that in the book Exodus (Bible) mentions had been made that the Pharaoh of Egypt, in about 1400 B. C, instructed the mid-wives to kill the male babies born of the Hebrew women in order to exterminate the Hebrew race. This fact shows that in ancient Egypt there were maternity hospitals.

The word chemistry is said to have derived from the Egyptian word "Kempt" meaning black land or Egypt. In ancient Egypt there were experts engaged in chemical research in their laboratories as proved by the works of mumification of deadbodies some of which are still fresh as before even after the four thousand years Passed since their death. Modern Historians regard Antoine Laboisiar of France, a victim of guillotine 1794, as father of chemistry. But it were the Egyptians who initiated the works he mastered From the towers of the temples the ancient Egyptian astronomers observed the heavenly bodies. In the year of about 4341 B. C, the astronomers of Egypt worked out a systematic method of recording time on the basis of the solar year having 365 days. Julius Caeser, in the year of 45 B. C, modified the calander and later on the catholic Pope Gregory XIII amended the calander by adjusting some days and thus the introduction of the calander came in to being. The credit for this introduction must go to the ancient Egyptian astronomers.

The Roman script now used is said to have descended from the Egyptian script Known as 'Hierogyphic' Temples and places were the sites of learning. In many Pyramids and Papyrus texts beautiful passages on morality, love, complaints, divine praise of the gods and the pharaohs are seen. The Egyptian poets found their expression in flowers, rivers, plants and other inanimate things. It is said that some of the poems composed by the Egyptian poets of by-gone days were of wordsworth class.

The foreigners invaded Egypt many times and robbed the creations of the ancient Egyptians of their art, Science and literature. But Egypt was the "mother of art and Science"

According to J. E. SWAIN, —

"compared with modern standards, the civilization of the Egyptians may not be impressive, but one should not forget that they were Pioneers, originators of civilization. They fell short of actual perfection. but they were practical originators. They set civilization on its way after a period of long struggle. The People of Egypt decidedly raised themselves above barbarians and lived gracefully and Joyously. The Hebrews, the Phonecians and the Greeks were all students of Egyptian culture and borrowed much from it writing, Science, architecture literature and religion were all started on the road to progress by the ancient Egyptians who passed on to successive civilizations a priceless heritage"

—●—

The Religious Society of Assam through ages : A perspective view

Prof. SIBARANJAN SARMAH, M. A.
DEPT. OF HISTORY.

The great Assamese culture is grown out of the waves of people belonging to different ethnic groups. It is evident that ancient Assam came in to contact with vedic culture in very early periods. Establishment of the Brahmanas in different parts, conversion of the non-Aryans to Hinduism, with the adoption of many religious myths and cults ultimately gave a new from to vedic culture. In the period prior to Bhakti Movement, Saivism and Saktism were the dominant cult in Assam. The worship at Kamakhya, Tameswari mandir, Jayanteswari Mandir etc are being famous from very early period Human sacrifice was the chief feature of the worships of these temples.

The royal families and the tribal communities both paid homage to tribal God Siva. The Bodos (Bodo meaning people) worshipped God Batho Bathau Bathau-Siv-Rai identified with God Siva. Both the Brahminic and tribal rites were observed in these functions. We get that in the medieval period, the koch king Naranarayan, before his Assam expedition, worshipped God Siva with tribal rites. Again in order to secure the support of the tribal people Ahom king Pratap Singha built Siva temples at Dergaon and Biswanath.

So far Saktism was concerned, the Kacharis, the Chutias, and the Barahis worshipped Kechaikhati of Sadiya-identified with Goddess Dikkaravasini of the Tantras. Likewise, the Koches at Kamakhya, the Jayantiyes at Jayanteswari, Lalungs at Kechaikhati are mentioned in the Buranjis. Human beings were sacrificed at the temples of Kamakhya, Kechaikhati, Varabi, Kapili, and Jayanteswari. Immense facilities were given to the victim selected for sacrifice at Kechaikhati. In his book "A History of Assam" Sri Edward gait writes that there was in Kamarupa a class of people called 'Bhogis' who were voluntary victims of a goddess called Ai, who dwelt in a cave, from the time when they announced that the Goddess had called them, they were treated as privilaged person and were allowed to do whatever they liked and every woman was at their command; but when the annual festival came round, they were Killed. Even when both the temples Kamakhya and Kechaikhati passed to the Ahoms, they also propitiated the Goddess with human sacrifice and we get that twelve and double of that number of human beings were annually sacrificed. this inhuman practice was stopped by Ahom king Gaurinath Singha (1780-94) and according to the Deoris, this stopping was the main factor of the fall of the Ahoms. In his book "the Khasis" Major Garden writes how the Jayantiyas performed human sacrifice and the royal family took the taste of meal cooked from the Victim's blood.

In addition to these, the Ghaghua Dol of Dibrugarh, Nilagasani, Borhawati, Garakhia than, Panchanan, Lonpani of North Lakhimpur, Kalyani, Ghandi and Uma of Vairabi of Tezpur are being recognised as sac:osanct from very ancient period, sakta faith was the dominant cult in these are as even before the coming of the Ahoms. Again, umananda, and Basisthasram of Kamrupa, Gopeswar, Mahavairabi, RudraPad, Vairabpad, Haleswar, Nagsankar, Biswanath and numerous other temples at Tezpur prior to the 11th century implies it clearly that Saivism was largely prevalant in the: areas in the pre-Ahom period.

In the Period prior to Sankaradeva vaisnavism was also prevelant in Assam. Sankaradeva is said to have born in 1449, Ere to his era Assam produced talents like Rudrakandali. Hemsaraswati, Harihar Bipra, Kabiratna Saraswati, Madhab Kandali, Anantakandali, Durgabar Kayastha, Pitambar, Dbija etc, Whose contribution to the Assamese literature is beyond question, There are few who donot like to go through history opine that at the time of Sankaradeva's birth, illiteracy, ignorance, and superstition covered Assam from pole to pole. He had to flee to the Koch kingdom and was anti-Brahmin. But it is not the fact. out of the elite circle mentioned above, Mohendrakandali Was the tutor of Sankaradeva. Prior to Sankaradeva, Hemsaraswati Composed prahlad Gharitra", like wise "Babrubahanayudha" by Harihar Bipra, "Puran" by Kabiratna Saraswati, Beula-Lakhindarar Katha, by Manakar etc mentionable, The architecture and sculpture music of the same period implies the same, Again the existence of the temple of Hayagriba Madhaba at Hajo, the Aswaklanta of North Guwahati, the Kanaibarasi rock inscription shows it clearly that prior to the Ahom period the vaisanava faith was also a dominant creed in Assam though it was confined within the highcaste people of Assam, It was Sankaradeva that caused it's flow down to the ordinary people, but the high-caste people denied to accept it.

With the advent and consolidation of the Ahom power in the Brahmaputra valley, the religious society of Assam took a new turn, A group of historian opines that the Ahoms were Buddhist by religion, But as there remains nothing in the long period of six hundred years of reign in support of this view, We can conclude that the Ahoms had their own religion developed like Hinduism "They were not mere animists of the type commonly found among the aboriginal tribes in India, but had a regular pantheon of which the leading members were in later times at least, identified with Hindu Gods and Goddess". (Im, Gaz, of India E, B, & Assam P, 34), In the" Ahom Buranji" translated from Ahom language by Golap Baruah, and in" A History of Assam by Sir Edward Gait, both the writer notice few similarities of the religion of the Ahom with that of Hinduism, The religious function observed by the Ahoms were as (i) Rik Khunmung Khanban, (ii) Me-dam-Me-phi, (iii) Umpha Saragpuja, (iv) Saipha, (v) Dampuja (vi) Kalikapuja etc, For performing these functions like Brahmanas and Astrologers of the Hindus, the Ahoms had also their particular clan like Deodhai, Mohon, Bailung and Siring, Like the Hindus the Ahoms have also their tantra books, The existence of God is not cleared in Buddhism, but the Ahoms have their God called Pha, Hence it is difficult to regard

the Ahoms as Buddhists, Rathar we can conclude that thay had their equally developed faith like Hinduism as a result of which it took a long period of three hundred years in the process of Hindulsation of the Ahoms.

The process of Hinduisation of the Ahoms is one of the notable chapters of the cultural history of Assam, It was in the year 1397 that Sudangpha Bamuni Konwar ascended the Ahom throne and Lakhimi Narayan Salegram entered into the Ahom royal house. Many Hindu rites and ceremonies began to be observed. The Naga Sankar Dol of Modern Tezpur subdivision built by king Susenpha in 1402 is the first Hindu temple. It was during the period of Suklengmung, who made his capital at Gargaon, the ancestral Ahom deity Somdev was replaced by Lakhiminarayan Salegram following king's order. Thus the tutelary deity Somdev, after worshipping whom Sukapha founded the Ahom Kingdom, remained isolated from the royal house.

It is seen that with the Hinduisation of the Ahoms, to a great extent the Ahom court was under the influence of Brahminism. In the meantime, in order to make religion a living, dynamic force in social life of the common people throughout India, attempts had been made by few famous reformers like Ramanuj, Kabir, Nanak, Tukaram, Mirabai, Chaitanya etc. It was the Bhakti Movement or new-vaisnavite movement that created a renaissance in the religious field throughout India.

In Assam it was Sankardeva and his desciple Madhavadeva who launched the Bhakti or New-Vaisnavite movement. The creed of Sankaradeva, adhering to the main principles of Bhakti could revolutionise the entire face of the life of the common people and lead to the formation of a broader civil society. By uniting all diverse tribal communities is gave birth to a culture to be identified later as the Assamese culture. His doctrine of universal social brotherhood could attract about all the communities, including the Muslims, What Sankardeva taught is that of absolute surrender to one supreme God. The supreme God of his religion is Sri Krishna. His religion comprised four principles, Param Brahma, Ek-Sarana, Sat Sanga and Nam-Kirtana, As his ideas were based mainly on the Bhagawata Gita and Bhagawata Purana, his creed was called Bhagawati Dharma, popularly known as Mahapurushia Dharma, He advocated for the equal rights of all human beings and thus accepted disciples from various tribes or groups, which brought about a change in the religious out look of the people, His vaisanava society had it's three components, namely Nam Kirtana (the community prayer) Satra (the religious headquarters) and Namghar (prayer hall) and all these brought a new orientation to the society.

After the death of Sankaradeva in about 1597 AD, as a result of difference of opinion between Madhavadeva and Damodordeva, the Mahapurushia Bhagawati Dharma divided into four sub-sections- (i) Brahma Samhati of Damodordeva (ii) Purush Samhati of Sankaradeva (iii) Kala Samhati of Gopaldeva and Anirudhadeva and (iv) Nika Samhati of Madhavadeva.

The Brahma Samhati of Damodhordeva was of the Brahmanas and used to give initiation to the kings, As a result the Ahom kings who accepted Vaisnava cult, selected their Gossains from this samhati, This samhati had four leading satras, namely Auniati, Dakhinpat, Garmur and Kuruwa-

bahi popularly known as Bamunia Satras.

Purush Samhati Comprised of all total 24 satras. They were so called because this samhati was founded by the preachers belonging to Sankaradeva or Purusha.

The Kala Samhati was consisted of twelve satras out of which six presided by Sudra and six by Brahmana Pontiffs. Out of these six presided by Sudra pontiffs, Dihing and Mayamora were most notable. The characteristics of this samhati was that they considered their Guru as God in human form. They were so adament and egalitarian in their outlook while so liberal in the matters of castes. which brought to them immense popularity among the low castes.

The Nika Samhati was founded by Mathuradas Ata and Padma Ata under the rules and regulations prescribed by Madhavadeva and this purified sect came to be known as Nika meaning clear

Now the question aries that in spite of the domination of the Saktism how could vaisnavism get a wide publicity. It is what that king Sukhampha (Khoraraja) though starts the celebration of Durga Puja for the first time, yet he allowed Sri Sankaradeva, Madhavadeva, Aniruddhadeva to preach their Dharma throughout the state, Though the king did not embrace vaisnavism, yet many high officials accepted it. To quote E.A. Gait, "The propegation of vaisnava tenets was continued" by the disciples of Sankaradeva Madhavadeva, who wandered all over the country and founded numerous Satras. Many common people and even some of the highest officials openly joined the ranks of Mahapurushias. "During the period of Pratap Singha (1603-41) though the rising influence of the Brahmanism is noticed, yet it is not that the king made torture upon the Vaisnavas as Gait speaks, According to the "Vamsawali puthi," of the Moamariyas, it was during the period of Pratap Singha the Mayamora dharma came to be known as Motek (Mot EK-ie, one opinion) also. For the first time land grants were made for Hinduism and the Ahom king began to take both the Ahom and the Hindu name.

It was in the 2nd half of the 17th century, that Assam witnessed the development of Vaisnavism with the establishment of various satras. Out of the four leading Satras, Auniati, Dakhinpat and Garmur these three were established during the period of Jayaddhaja Singha who is said to have formally accepted Hinduism for the first time. In the book 'Sri Sri Banamalidevar Charit', it is stated that king Jayaddhaj Singha took the advice of Vanamali Gosain in various matters. He wanted to propitiate the Gods by his devotion to religion and atone for his patricide.

With the accessation of Gadadhar singha to the throne, royal patronisation towards saktism noticed clearly. After the death of Rudra Singha, who was an open supporter of Saktism it became the creed of the Ahom monarchs including the nobles and officers. Thus Saktism became the creed of the rulers and vaisnavism that of the ruled. Yet with grants and endowment to the vaisnava satras, the monarchs showed due regards to the vaisnava priests. Thus by adopting the sakta faith, by supporting the vaisnava the monks and Satras and by maintaining the Ahom rituals and ceremonies the Ahom rulers encouraged a state of triarchy in religious matters leading to a considerable amount of rivalry between the three groups. Again

the Ahom Kings did patronize all the Satras no doubt, but it is also right that all were not treated equally. The titles given to them were as Goswami to the Sakta Gosains, Bapu to the Gosains of four Satras, and Mahanta and Medhi to others. The difference could be realised when the Gosains came to the Court

The existing satras of today are the products of intellectual developments of the medieval period. The first Satra was set up by Sankaradeva near his ancestral village at Bordowa, in about 1494 AD. As a result of the Hinduisation process of the Ahom, numerous satras were established throughout Assam. It is consisted of a Satradhikar, Bhakats and Sisyas. The satradhikar or Gosan, who conducted the religious function and initiated disciples was usually a life long celebate though in some staras they lead a household life. The Bhakats remaining within the satra campus led a life of celebacy. The administration was run by the Satradhikar, Moreover, there were the important functionaries like Bhagawati, Pathak, Bharali, Gayan-Bayan etc. The Satradhikar must be a man of intellectual and spiritual enlightenment. It was the centre of learning and education and guardian of religion and morality. The recitation and expoundation of religious texts, various intellectual and spiritual discussion education for a monastic life. Initiation to new disciples etc, caused the satras to turn into well developed institutions, It must be admitted that the satras thus played a vital role in giving shape to the Assamese Culture.

And there with, Assamese society was Preeminently Pregnant with religion and afterwards shaped the Assamese culture, It is not known whether such religious organizations out side Assam existed or not. It was the ideology of the Satras that life was for religion but not religion for life, God, the Almighty, became the unseen power for the Assmese people, But this slogan evolutionised no religious conflict till the end of the 19th century among the Assamese people, It is because of a consciously shaped liberal society towards all the creeds. And to cite a buning example, we see tolerance and the restraint within the Assamese people during the demolition of the Babri Masjid, But if anything happned any where that was only due to political motivation, Here the thing is that to build a strong and high cultured Assamese society we never need a malign co-operation rather an innocent and harmless mobilization among ourselves.

— ✱✱✱✱ —

THE GHOULS

SUDHIR KUMAR DAS
(Lecturer)
(Dept. of English)

It was noon;
The Sun was in full bloom;
And a busy market place.
Six youngmen came on bikes,
To snatch away the peace of people's minds.
Bullets they rained,
They left two dead and one injured.
Terror, blood, bullets and human corpse.
Replaced the market that was busy once.
They came, they killed and they fled.
The friends were perhaps thirsty of human blood
The shrieks, the screams of happless victims.
The hot oozing blood.
Seeping through dry earth.
Failed to bring the human in them.
The ghastly business, in minutes, was over,
People say they disappeared into thin air.

*** *** *** ***

But no ; they reappeared in their own places;
Where people hailed them as heroes.
Mothers came out with blessings
"Live long my son, kill more of them";
The father's smile told all how proud is he.
"He has done it for our race" said he.
A smiling maiden took the killer's shirt
"Let me wash it, you should look smart"
"He has done it again, killed a traitor,
Let us celebrate, long live our race,
Our language and our culture.
With every drop of blood we shed
Let our race prosper, said the brother

*** *** *** ***

Oh ! what has happened to humanity ?
Are we all wild animals,
Living in a chaotic Jungle,
Where might is right,
And only killers survive ?
Where have our human values gone ?
Why has life so cheap become ?
The fiendish laughter of the mother
And the maiden's satanic joy,
The brother's euphoric eulogy,
Of the killer's heroic,
And the hissing sound of the bullets raining,
Have perhaps numbed their human feelings.
Who bothers to know who is killed ?
What was he ? How many destitute
Orphans he has left behend ?

*** *** *** ***

Amidst a wife's scream, a sister's silent tears,
And an old mother's incomprehensible mumbles,
Lies a bullet ridden human body.
Yes, a human body killed by another out of hatred
Whose dead body is it after all ?
As just of another man ?
Or of a harmonious society ?
Of human sanity ?
Or of humanity ???

*** *** ***

A PROEM TO PASSION

Prof. Ajit Kumar Bohra
(Deptt. of English)

Once, twice, thrice
I met you,
You too near then,
Too close to me,
And your sweet enthralling voice
Unheard, unperceived

But, the new Sun beams
Gleam'd, all afresh:
And the mild golden rays
Engineered the thrill,
And you too there,
Quite close to me,
With your new mild voice
And the hypnotised smile.

And your long dark hair dancing
With the sweet music of
The chilly blue-hill breeze
And the deep dark eyes with
The lids open, unmov'd
To Perceive my speechless passion.

*** *** *** ***

The Plight of a Mother

Miss Anjumoni Phulkonwar
T, D, C 3rd Year

Oh, my mother !
why are you crying
For a Piece of bread ?
Are you hungry ? wait.
for the turn of the wheel
in society – oh ; my mother !

My desire for a platful of food
growing day by day
Like a Pompkin.
but, we ought to know well
that never comes joy and
two square meals to our lives

Till they deceive, exploit suck
us for their petty gains
The day will come,
Our strength of endurance
Would end and their
Power of exploitation would not last
Their end is not for off
"Have Patience !" Oh, my mother –

*** *** *** ***

Charm

Shri Jatin Mohan.
T, D, C final year

The charming sky
Has been exchanging the
Warm welcome
With the charming earth
Light and darkness
Stones and jungles
Over the globe
Along with the
Golden jems
And silver coins
All the object on earth
Are the subjects of charm
On this wide and vast world.

*** *** ***

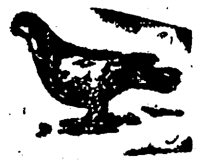

Problems of Economic Growth in Developing Economy.

— Prof, M. Mahanta, M. A,
Dept. of Economies,

Economic growth is a complex Phenomenon and it cannot be described in a very simple manner. But in a given desirability of economic growth we find that an underdeveloped economy is faced with a number of problems in its task of economic growth. These problems are there both at the initial stage and also crop up during the process of economic growth. In other words, the problems are not just given and static ones but dynamic and overchanging too. Ordinarily, it is thought that the basic problem of an underdeveloped. Country is that of capital formation and getting out of vicious circle of poverty. However, the nature of growth problem is a much wider and also substantially different one,

In order to understand the nature of growth problem let us note the fact that an underdeveloped country is to get out of its vicious circle of poverty. In this vicious circle of poverty the economy has a low rate of capital accumulation low labour productivity and hence low rate of savings, Now in a developed country, high labour productivity is an essential feature of economic growth. This labour productivity can be sustained amongst other things, by using capital intensive techniques in the long run. In the short run, of course, it is often very much possible to increaqse labour productivity even through labour intensive techniques, This is because, to begin with, there is a lot of scope to improve the division of labour, to improve the organisation of production processed, to educate and train labour and to induce labour to work harder and longer hours. Through a proper system of productive process labour productivity can be increased, But there is a limit to such an improvement in labour productivity.

Again, to a limit, it is possible to increase labour productivity and national income without much use of capital, If, for example there is surplus land, it can be used to produce more food and other items. Mineral resources may be exploited to a larger extent. But we must remember that to improve agricultural productivity beyond a certain stage it is necessary to have a corresponding growth of industry also, This is because the development of agriculture also demands a number of inputs which can only come from the industrial sector of the economy. All Kinds of fertilizers, pesticides, insecticides, tools, machinery, tractors, Pumps electricity and the like are supplied by the industry, These industrial products act as inputs of agriculture, Also, the industries create a demand for the agricultural production such as cotton, jute and the like. In this way we note that even to develop agriculture we have to develop our industry.

However, for the development of both agriculture and industry, it is essential that the economy must accumulate capital. Hence capital formation is the main problem which a country faces. There are two ways of accelerating the process of capital formation. One is to reduce the consumption and save a larger proportion of the national income. The other is to increase national income and divert a major portion of increased income to savings. It is quite difficult to implement both these options. Any such action and effort in increasing national saving rate will involve a lot of organisational and institutional charges in economy. The financial structure of the economy will also have to develop along healthy lines, both to create facilities for channelising savings and for inducing people to save more, The general thinking of the people will also have to be modified so that they become concerned about their future.

To an extent an economy is not able to augment its own savings, It might depend up on external aid, This aid may take various forms, such as equity capital, loans grants and so on. An important advantage of foreign aid is the fact of correspondiug importation of technical knowledge, machinery and equipments and so on, At the same time, however, there are many inherent dangers also in the utilisation of foreign aid. For example, in the foreign aid in the form of loans or equity capital may create balance of payment problems for the future. Also in the same cases, technical collaboration may retard the growth of indigenous technology,

An important problem connected with accelerating savings is the demonstration effect Furthermore, demonstration effect not only reduces the countrys savings but also diverts the productive resources of the country to low priority employment. In some cases, even imports of various consumer items may increase, leading to a further deterioration of the balance of payment problems.

Savings can easily be frittered away in wrong types of investment projects which may add to the economic difficulties of the country, or which may create just additional consumption avenues for the people, Also same types of investment can lead to shortages and bottlenecks. The policy of investment here is to be decided in the context of who is to take the decisions. Is investment is to be decided by the private sector or by the public authorities ? If the investment decisions are in the hands of private sector than a proper and effective system of taxation public expenditure subsidies and other controls and regulations will be needed to guide the private sector in to investing in those lines which are considered more desirable form economy's point of view. The market prices will have to be guided in such a way as to make the high priority investment more profitable and the low priority ones less profitable. On the other hand if the investment decisions are in the hands of the authorities then they can straight away go ahead and invest in the high priority projects.

Since the objective is to help the economy in improving its labour productivity in the long run, the authorities should give top priority to investment in social over heads and also basic and key industries, Here the problem is that of formulating proper plans whereby on

the basis of limited funds we are able to assign true priorities to defferent projects. This is not an easy task and creates all the problems usually connected with the formulation of plans. Similarly, even if we are able to decide about plan priorities we have to make sure that different industries and sectors are in harmony with each other. The physical flows of the economy should not create undue shortages and bottlenecks, and these physical flows have to be matched with financial flows The precise techniques and policy steps have to be formulated for the guidance and regulation of the private sector. All these are difficult tasks and no government can hope to cope with then perfectly. The response of the individuals, farms and other concerned economic units are not always known in quantitave manner.

Usually development efforts of a country are likely to lead to inflationary pressures so much so that inflation is considered almost inevitable in an underdeveloped country. The economy moves on the process of monetization and for that it needs of monetary resources. At the same time, the authorities would need more of public revenue also. On the other hand, therefore, the authorities would probably resort to deficit financing. Indirect taxation is also likely to increase adding to the cost-price level of many commodities. The projects taken up are usually of long gestation type so that out put comes to the market much later. This way so many forces join hands to bring about inflationary pressures in the economy. It is really difficult task to contain these inflationary forces.

A very difficult but necessary task is economic growth is to usher in large scale changes in the institutional set up of the economy The growth of entrepreneurial talent has to be encouraged. The workers have to be trained to think and act in a disciplined way which is very much essential for the industrial society. The population of the country has to be educated and trained in such a way that its general skill improves The organisational set-up of the society has to be modified. The very life of the people has to undergo a change which suits industrial organisation and structure of the economy. This is a very difficult task. People are so wedded to their traditional values that they find it difficult to adopt themselves to the new values. A number of traditions, customs, sup- erstitions and other forces act as hindrances in the way of economic growth and must be replaced by the ones which are conducive to growth In the same category, we have the strange phenomenon of dual economics. In such a system, a developed and modern sector co-exists with a primitive and traditional sector. The productivity is a modern sector is high. The techniques of production are modern and advanced. On the other hand, the techniques of production are backward and less productive in the primitive sector. It is a very difficult problem to transforn the primitive sector in to a modern one. Another problem which is faced by all underdeveloped countries is that of population explosion. A rapid population growth is associated with the early stages of economic development unless remedial action is taken in time. As the economy grows the birth rate tends to increase. This happens on account of

better health of the people, control of epidemics and other main killer diseases and also lack knowledge and facilities for family planning. On the other hand, the death rate falls rapidly due to many similar reasons. However, The population growth has a very retarding effect on economic development.

Unless the country is able to stern the growth of its population, its growth rate will be stultified. It has also to make sure that there is a gradual reduction in birthrate. Then only the much desired economic development can be achieved.

— x —

"All they that take the sword
shall perish with the sword"
— Bible

"Calamity has tempered and hardened me,
And turned my mind in to steel."
— Ho-chi Min

"We shall overcome some day
Deep in my heart —
I do believe."
— Paul Robson

WHEN JANUARY BECAME THE FIRST MONTH OF THE YEAR

– Shri Sanjib Konwar,
T.D.C. 3rd year,

Everybody knows that there are twelve months in a year, January is the first and December is the last. But the names for each of the twelve months of a year haven't come down to us from the English. The names have come down to us from the ancient period of the Roman. In their times, most interesting thing was that January wasn't the first month of the year.

The ancient Romans believed in various Gods and Goddess, Such as Jupiter, Mars, Maia, Venus etc. So, there was a relationship between the names of their months versus the names of their gods. At least five names of the months were named after these gods, March was named after Mars, the Roman God of war. March was the first month and April was the second month, then.

May, now the 5th month of the year, was named by the Romans to show honour to their Goddess 'Maia', whom they thought as the Goddess of the Earth. As like, the month of June was also named after June. the wife of God Jupiter, regarded as the guardian of women. But the month of July wasn't named after any Gods. This month was named after Julins caesar. As like, the great dictator of the ancient Roman empire, was honoured by the Roman People, The month of August was called sextilis by the Romans before, Augustus Caezar. But later, the name was changed by them. Now, the ninth month of the year is Septembor, In Roman empire, at that time September was the seventh month. In Roman language, 'septem' means seventh. So, it is clear that why they gave September the seventh position. Aslike in their language 'Octo' means eight, 'Novem' means ninth and. 'Decem' means tenth So, then October was the 8th month.

January was named after Janus, the famous God of ancient Roman's whom they thought the door keeper of this Earth. This God was highly respected by them. Because they belived this God as the King of begining and the end.

The ancient Romans celebrated various festivals. Such as 'Februa'. February was named after Februa because that festival was celebrated only in that month. Roman History says that the festival was celebrated every year after cutting collecting their crops from paddy fields and it was lasting for seven days.

But the most interesting question is when did January become the first month of a year and December the last.

It was the year of 15Z BC from which January became the first month of the year and December the last.

* * *

Wordsworth's Poetry of Nature.

Wordsworth is the high priest of Nature and the poetry of nature finds its most sublime and sustaining expression in his work. Words worth's delight in nature was not confined like the pre-romantic poets to mere external manifestation of the varied charms of nature. His great contribution to the poetry of nature does not lie in the fact that he could give accurate and closely observed pictures of nature rich and minute in detail but in the fact that he elevated nature to heights of spiritual glory and made it a better teacher. We have a complete picture of the evolution of the various stages of his appreciation of nature beginning with the physical plan and ending with the mystical and spiritualistic interpretation of nature. The poets conception of nature advanced and dev eloped as he grew in years. His attitude towards nature may be classified in to four stages :

(1) The period of the blood. (ii) the period of the senses, (iii the period of the imagination and (iv) the period of the soul.

Wordsworths youth and formative years of life were spent in the midst of natures beautiful surroundings. In this first stage of life his love for nature was without any mystical and spiritual touch In his youth he was attracted by the physical beauty of nature, In the second period, he loved nature with a passion which was all physical, without having any tinge of intellectual or philosophical association. It was the age of sweet sensations. He was thrilled and enchanted by the sights and sounds of nature, Referring to the boyish delights of this period when he viewed nature with a physical passion, he writes boldly in Tintern Abbey :

The sounding cataract Haunted me like a passion, the tell rock. The mountain and the deep gloomy woods, Their colour and their forms. were then to me an appetite ; a feeling and love.

His worship of nature is based completely on impressions which his physical senses have received. But nature in wordsworths poems, is no mere external power to be admired and feared. Her dwelling is everywhere, in

: the light of setting Suns'

And the round ocean, and the living air.

And the blue sky and in the mind of man.

And gradually something mysterious touched him and from henceforward started the period of spiritualistic interpretation of nature, Wordsworth begins to find in the objects of nature a soul and a living spirit, and in the later period of his life, his physical and sensu-

ous appreciation of nature takes the form of a spiritual and mystical apprehension of the inner spirit of nature.

The belief of the poet that the divine soul permeates through all the objects of nature finds vigorous expression in Tintern Abbey : I have felt

A presence that disturbs me with the joy
of elevated thoughts,

In nature the poet begins to find a nobler spirit which arises out of the poets feelings to death and suffering of human being. We can get a fine evidence of it in his Tintern Abbey :

I have learned
To look on nature, not as in the hour
of thoughtless youth, but hearing often times,
The still, sad music of humanity

Throughout his life wordsworth remained a true interpreter of nature to humanity, He became the worshipper of nature, her true priest and a revealer of her harmonies to humanity. In his poems we can find the fullest expression of the poet's spirit in him indicating that he has found his permanent resting place in nature, He finds in her :

The anchor of my purest thoughts
The nurse, the guide; the guardian of my heart
and soul
And of all my moral being.

(Tintern Abbey)

Here it is that we reach the distinctive quality in Wordsworth's Nature Poetry, The essentially Wordsworthian feature of his treatment of nature is his intense spirituality, Now for Wordsworth it is because of the essential kinship between the spiritual quality in man and the indwelling soul of the universe, and because the external world and the mind are exquisitely fitted to each other,

This is the essence of the entire interpretation of Wordsworth's theory of Nature, What gives unity to the entire poetic production of Wordsworth is the presence of a systematically developed theory of nature and of the relationship between man and nature.

Perf. A. Gohain,
Head, Deptt, of English,

—*—

Aim and Purpose of Education - A short Review.

Miss Mintumoni Dowarah,
T. D. C. 1st year.

Education is an essential part of our life. It gives us an opportunity to understand the world around us, and our place in it. Education means in the past reading of books or doing work, using the past experiences or learning something for enrichment of knowledge. The thinkers of education for sometimes past, had been seriously engaged in conducting various experiments for child's education, As a result of their experiments and researches we now come across many methods and plans in the field of Education,

In the olden time man was completely dependant on nature which is mystery, to us The forces of nature like earthquake, flood and such other dark forces were beyond the comprehension of man and to console himself had to depend upon the existance of supernatural power and led to the growth of religion and superstition.

Gradually, under the impact of neccesity man started developing various kind of tools and this led to the growth of natural sciences, The invention of tools, domestication of animals and the growth of agriculture led man to agrarian society and develop social sciences to understand, the laws of social development

Education has a social purpose its purpose is not just to help the student to get a degree or a job. If the purpose of education is not organised properly, degree thus achieved will lose its meaning and the whole system of education will become irrelevent as it is happening today. Education should teach man to have a reasonable thinking, develop the spirit of enquiry and make man to understand the society properly. This is what we mean by social relevance of education. Education becomes meaningless without this social meaning. In other words, education and society are both interdependent, Education is not meaningful without society and it is also not possible to get a properly developed society without education,

In the Pre British period education was a monopoly of Brahmins who tried to give knowledge through the medium of Sanskrit, Common people were particularly taught reading and writing primary, mathematics and were given moral instructions in their own languages. The sons of traders were mainly benefited from this kinds of education. Education was not open to woman, lower castes and peasants,

There were two schools of thought among the British regarding the type of education given to Indian. The first school was represented by Lord Macaulay who wanted to

create a class of Indian who would be Indian in blood and colour but English in tastes in opinion, in morals and in intellect, This school wanted English as the medium of instructions. And the other school stood to spread the western knowledge but supported the Sanskrit and Arabic literature. This school wanted modern Indian language as the medium of instu.t on.

This conflict was resolved in 1854 in favour of Lord Macaulay and the present education system was introduced in India with three main objectives : (i) spreading was tern culture; (ii) Training public servants to run the administration and (iii) Training Indian people to serve the British Raj,

This system of Education had an impact on the life of the Indian people. It put them in contact with western knowledge in the field of science. Arts etc, but the western scientists did not impart any good to Indians as they were capable of because the British rulers were mainly interested in the exploitation of India rather then its development. At the same time, a section of upper class Indians were trained in English education and way of life which lost its social root. A section of Anglicist Indians with their hats, stics and cigars actualy ridiculed the Indian culture and tradition. In course of time,- this section occupied a crucial position in the administration of India.

When we glance in our Education system and the courses of study in our University we find this type of education largely irrelevant to the real problems of our presents day. The present system of education seems to be a source of constant boredom not only to the student community. but to the societs and nation in general. This system, being completety examination oriented does not help to develop the inquisitive minds of the students. Going simply to school or College does not serve the purpose of education. To pass a certain examination and to secure a Certificate or a degree has become be-all and end all with education. And the so-called "Notes." are available piled in huge quantity in the book stalls to help the students. Really,it underlines a grave degradation of student's minds. Education today has nothing to do for moral and spiritual upliftment. Examination-oriented system of education has suffocated the very breath of education and is solely responsible for student unrest in India. So a drastic change is necessary. Let us hope some positive step would cure the present malady before long.

***